

COLECȚIA
*Tubiri
de poveste*

VALERIE BOWMAN

*Contesă
fără voie*

SERIA „MIRESE NEASTÂMPĂRATE“

Vreme de șapte ani, Lady Cassandra Monroe a așteptat ca bărbatul visurilor ei să se întoarcă din război. Din nefericire, acesta este logodit cu nestatornica ei verișoară, Penelope – o uniune pusă la cale cu mult timp în urmă de părinții celor doi tineri. Din această cauză, Penelope ar face orice ca să amâne momentul reîntâlnirii cu viitorul ei soț – chiar și să inventeze scuza că este plecată pentru mai multe zile la petrecerea unei prietene fictive, Patience Bunbury. Însă ce n-ar da Cass să poată fi în locul verișoarei sale! Noroc că Lucy Hunt, cea mai bună prietenă a lui Cass, a pus deja la cale un plan ingenios ca să aducă lucrurile pe fâgașul dorit...

După înfrângerea lui Napoleon la Waterloo, căpitanul Julian Swift nu este deloc pregătit să se așeze la casa lui și să intre într-o căsătorie aranjată și nedorită – mai ales când adevăratul subiect al afecțiunii sale se dovedește a fi o tânără de o frumusețe tulburătoare pe care o întâlnește la o petrecere. Patience Bunbury este inteligentă, independentă și pasională. Când adevărul despre identitatea acesteia iese la iveală, iar Julian descoperă că relația lor nu este deloc întâmplătoare, își va oferi el inima unei femei care pare prea desăvârșită ca să fie adevărată?

Valerie Bowman a debutat în anul 2012, și de atunci romanele sale au beneficiat de recenzii elogioase în publicații de specialitate ca *Publisher's Weekly*, *Booklist* și *Kirkus*. A fost nominalizată de Asociația Scriitorilor de Romane de Dragoste din America la categoria Cel mai bun roman de debut din genul *historical romance*, precum și la Premiul Kirkus pentru ficțiune.

Tradiție din 1989

www.litra.ro

ISBN 978-606-33-0702-7

9 786063 307027

VALERIE BOWMAN

Contesă fără voie

The Accidental Countess

Valerie Bowman

Copyright © 2014 Valerie Bowman

Ediție publicată prin înțelegere cu St. Martin's Press, LLC

Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Contesă fără voie

Valerie Bowman

Copyright © 2016 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mariana Petcu

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BOWMAN, VALERIE

Contesă fără voie / Valerie Bowman.

trad.: Diana Țuțuianu – București: Litera, 2016

ISBN 978-606-33-0702-7

I. Țuțuianu, Diana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

VALERIE BOWMAN

Contesă fără voce

Traducere din limba engleză
Diana Țuțuianu

Pentru sora și cumnatul meu, Sandra Morgan și Matt Morgan, doi dintre puținii oameni pe care îi cunosc care iubesc câinii la fel de mult ca mine și care au toate șansele să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți.

Vă iubesc, dragii mei.

Capitolul 1

Londra, începutul lunii octombrie 1815

– Cum poate cineva să participe la petrecerea de la țară a unei persoane care nu există?

Cassandra Monroe stătea în salonul verișoarei sale Penelope, bând ceai și uitându-se lung la femeia puțin mai în vârstă ca ea, care în mod evident își pierduse mințile. Cass puse deoparte ceașca de ceai și își frecă tâmplile în timp ce vorbea. Durerea de cap care începuse în urmă cu câteva momente se transforma încetul cu încetul într-o migrenă în toată regula. Lucy Hunt, proaspăt măritata ducesă de Claringdon și cea mai bună prietenă a lui Cass, stătea lângă ea, așteptând la fel de nerăbdătoare răspunsul lui Penelope. Întreaga poveste nu avea absolut nici un fel de noi-mă. Nici una din ele nu avusese prea mult noroc când o pusese-ră pe Pen să le răspundă la întrebările referitoare la prietena ei Patience, o persoană inexistentă din câte se părea.

– Da. Mai spune-ne o dată *cine* anume este Patience, o îndem-nă Lucy.

Penelope mai mușcă încă o bucată de biscuit cu stafide și își șterse agale, cu șervetul, fiecare deget în parte. Își dădu ochii peste cap.

– Exact asta încercam să vă spun. Vocea lui Penelope căpă-tă o tonalitate agasată, ca și cum ar fi vorbit cu două imbecile. Nu există.

Lucy se bătu ușor cu degetul în obraz.

– Da. Exact asta ni s-a părut și nouă că ai spus, draga mea. Ceea ce reprezintă motivul pentru care ni se pare că povestea asta nu are nici o noi-mă.

Cass dădu aprobator din cap și se uită înapoi la Pen așteptând încă un răspuns. Slavă Domnului că Lucy era aici. Pen reușea de multe ori să o deruteze pe Cass, dar acum o făcea să se întrebă dacă nu cumva ea era cea nebună, fără a mai ține seama de acest context anume. Lucy, cu înclinația ei de a spune lucrurilor pe nume, avea să ajungă la fondul problemei foarte rapid.

Pen dădu din umeri și își trase în sus, cu ambele mâini, corsajul brun-roșiatic.

– Am inventat-o pe Patience, ca pe o scuză.

Cass își lăsă capul într-o parte și se uită cu atenție la verișoara ei.

– Dar nu mi-ai spus chiar săptămâna trecută că tu și Patience v-ați dus împreună la cumpărături pe Bond Street?

– Exact! îi replică Pen.

– Exact ce, draga mea?

Fruntea lui Lucy rămase încrețită și-i aruncă lui Cass o privire care indica faptul că în cele din urmă înțelesese despre ce anume îi tot vorbise Cass în toți acești ani când îi spunea că Pen este mai aparte.

Pen se ridică și se duse spre fereastra largă cu arcadă, care dădea înspre stradă. Își plimbă un deget de-a lungul geamului.

– Este foarte simplu. Patience Bunbury este cineva inventat de mine ca să scap de lucruri pe care nu vreau să le fac.

Cass își îngustă privirea uitându-se țintă la verișoara ei.

– Să scapi de lucruri pe care nu vrei să... ? Așadar, vrei să spui că n-ai vrut să mergi cu mine la teatru?

Pen dădu aprobator din cap.

– Chiar așa.

– Ai inventat-o pe Patience și mi-ai spus că deja îți făcuseși planuri cu ea? continuă Cass.

– Întocmai, fu de acord Pen, pe fața ei rotundă întinzându-se un alt zâmbet larg. Ca să fiu și mai precisă, n-am inventat-o pe Patience ca să scap de mersul la teatru. Am inventat-o vara trecută. Însă am invocat-o când mi-ai cerut să merg la teatru. De-asta îmi place Patience. Este scuza perfectă pentru orice!

Cass se încruntă la verișoara ei. Durerea de cap se înrăutățea de la un moment la altul.

– Și de ce îmi spui asta acum?

– Îți spun asta acum deoarece am nevoie de ajutorul tău, îi răspunse Pen simplu.

Cass își înalță capul.

– Ajutor referitor la Patience?

– Nu. Sau mă rog, da. Un fel de, îi replică Pen.

– Mi-e teamă că nu mai înțeleg absolut nimic, draga mea, îi spuse Lucy.

Cass își mușcă buza ca să nu zâmbească. Acum că era femeie măritată de ceva timp, Lucy începuse să spună „dragă mea” la toată lumea. Lui Cass i se părea absolut fermecător.

Pen se întoarse cu fața de la geam și bătu din picior.

– Te-am rugat să treci pe la mine astăzi fiindcă am nevoie de ajutorul tău cu căpitanul Swift. Îl aștept să sosească în orice moment.

Lui Cass i se tăie respirația. „Căpitanul Swift? Julian? Să sosească în orice moment?” Ea își netezi părul, își îndreptă puțin corpul și trase în sus de capătul ambelor mânuși.

Căpitanul Julian Swift era bărbatul cu care Penelope era aproape logodită. De asemenea, era cel mai desăvârșit, frumos și minunat gentleman din întreaga lume, iar Penelope nici măcar nu-l dorea. Julian fusese grav rănit la Waterloo și își petrecuse ultimele trei luni și jumătate în convalescență. Aproape că murise, iar Cass nu făcuse altceva decât să se roage și să îi scrie. În timp ce lui Pen nu părea că îi pasă prea mult nici de una, nici de alta. Cass știuse că Julian era așteptat acum să se întoarcă de pe Continent¹ de pe-o zi pe alta. Doar că nu se așteptase ca asta să se întâmple tocmai azi. Înghiți în sec.

Fără să se uite la ea, Lucy își puse discret mâna peste cea a lui Cass și o strânse ușor.

– Nu cred că a vrut să spună că el, căpitanul Swift, este așteptat chiar *acum*, draga mea, șopti ea.

Cass își lăsă umerii să i se relaxeze puțin. Lucy știa cât de mult însemna Julian pentru Cass. Întotdeauna știuse asta.

¹ Apelativ folosit în trecut pentru Europa de Vest, neincluzând insulele britanice (n.tr.)

Nu era vorba că ea, Cass, avea vreo intenție să i-l ia pe cel hărăzit verișoarei sale, asta în nici un caz. Dumnezeu, asta ar fi fost ceva inacceptabil. Voia doar să îl vadă. O singură dată, să se asigure că el este cu adevărat în viață și că este bine. Iar după aceea... avea să-l lase să plece. Avea să le ureze lui și lui Pen numai bine în căsnicie și să încerce din răspuțuri să nu se mai gândească nicio dată la el. Cel puțin, nu în felul *acela*. Poate că urma să se ducă la o mănăstire de maici. Un oftat îi scăpă printre buze.

Pen clătină din cap spre Lucy.

– Nu. Te înșeli. Exact asta am vrut să spun. Îl aștept să sosească, fără exagerare, în orice moment.

Cass își duse mâna la gât și apăsă.

– Nu pot să respir.

Lucy se întoarse pe jumătate ca să o bată ușor pe Cass pe genunchi prin materialul rochiei.

– O să fii bine, scumpo. Arată cu degetul spre Pen. Stai puțin! Vrei să spui că ai chemat-o pe verișoara ta aici în aceeași zi în care căpitanul Swift este așteptat să sosească doar ca să îi spui ceva despre o tânără lady care nici măcar nu există?

Pen încuviință din cap, cârlionții bogați ai părului ei șaten lovindu-se ritmic de obraji ei, la fel de rotofei.

– Da.

Cass se chinuia încă să respire. Venea Julian? Era așteptat în orice moment? Minte ei părea incapabilă să asimileze informația asta. Așteptase clipa aceasta atât de mult, își imaginase cum avea să fie, visase la asta. Însă acum, că totul chiar se întâmpla aici, se trezi cuprinsă de panică. Dacă ar fi fost genul *acela* de tânără lady care leșina, în mod sigur ar fi leșinat până acum. Slavă Domnului pentru micile binecuvântări, măcar nu era genul care să leșine.

Privirea îi coborî la îmbrăcămintea de pe ea. Oare de ce se îmbrăcase cu rochia asta bleu-deschis ce nu ieșea cu nimic în evidență? I se păruse suficient de drăguță atunci când o alesese de dimineață, însă acum i se părea o simplă cârpă banală.

Mâna îi zbură la coafură. De ce îi permisesse cameristei să îi aranjeze părul într-un mod atât de simplu, doar cu o bentiță

în jurul capului? Nu era suficient ca să îi iasă în întâmpinare lui Julian. Oh, totul mergea prost. Într-adevăr, foarte prost.

– Respiră adânc, draga mea, îi șopti Lucy de lângă ea.

Cass se conformă. Era amețită. Acesta era semnul unui leșin iminent, nu-i așa? Oh, Dumnezeule mare! Poate că la urma urmei era genul care leșina. Oricine se putea transforma într-o persoană care leșină ușor în niște circumstanțe adecvate, nu-i așa? Mintea i-o luase razna. Palmele îi erau transpirate, așa cum își simțea și subsuorile. Oh, minunat! Avea să îl vadă pe Julian pentru prima oară în șapte ani trăsnind ca un animal din grajd. Își mirosi mâneca.

– N-am dreptate, draga mea? întrebă Lucy, întorcându-se spre ea.

Cass îngheță.

– Po-poftim?

Nu auzise o iotă din ceea ce spusese celelalte două tinere. Își mușcă buza de jos.

– Doar ce îi spuneam verișoarei tale aici de față că eu, una, cred că îți datorează niște explicații pentru toată povestea asta.

Pen își propti mâinile în șolduri.

– Dar tocmai asta încercam să-ți spun.

– Atunci hai să uităm de povestea asta și să încercăm să fim puțin mai clare de data asta, replică Lucy.

Pen trase adânc aer în piept.

– Căpitanul Swift va fi aici dintr-un moment în altul și am nevoie de tine să îl întâmpini, Cass, și să îi spui totul despre Patience.

Cass clipi neîncrezătoare spre verișoara ei. Acum era complet sigură că era în pragul unei crize de isterie. De ce mai trăncănea Pen despre nu știu ce tânăra inexistentă când Julian trebuia să intre pe ușă dintr-un moment în altul?

– Ce-i cu Patience? aproape că strigă Cass la verișoara ei.

Își duse rapid mâna la gură când conștientiză nesăbuița gestului. Inspiră adânc și clătină din cap.

– Adică... pentru numele Domnului, ce-are a face Patience cu Juli... ăăă, căpitanul Swift?

Ambele tinere își înălțară întrebător sprâncenele. Lucy rupse rapid tăcerea care se așternuse:

– Asta-i exact și întrebarea mea.

Își îndreptă din nou atenția asupra lui Pen.

Pen le aruncă amândurora o altă privire de genul „stau-de-vorbă-cu-niște-imbecile“.

– I-am scris căpitanului Swift. I-am spus că plec din oraș, că mă duc să îi fac o vizită prietenei mele Patience la moșie, pentru următoarele două săptămâni, ca să particip la petrecerea de la conacul ei.

– Pleci din oraș? Când vine căpitanul Swift?

Vocea lui Cass era ridicată și totodată subțiată. Clătină din cap. Acum totul era limpede, întreaga poveste fusese inventată de o nebună.

Pen oftă lung și adânc. Își încrucișă mâinile peste abdomen și începu să se plimbe de colo, colo în fața ferestrei.

– Nu, *de fapt* nu plec. Sau, mă rog, voi pleca, la un moment dat, dar ideea este că bravul căpitan Swift sosește mai devreme decât mă așteptam s-o facă. Scrisoarea lui a fost în corespondența de azi-dimineață. O să vină cu următorul poștalion. Din câte s-ar părea, n-a mai fost destul loc în ultima, așa că a trimis scrisoarea în schimb.

Lucy își dădu ochii peste cap.

– Pen, draga mea, nu sunt tocmai sigură că înțeleg despre ce vorbești.

Cass își strânse mâinile cu putere.

– Da, Pen, ce vrei să spui?

Pen se duse înapoi până la locul în care stăteau ele două și se lăsă să cadă la loc pe scaun, răsuflând greu printre buze.

– Vorbesc că am nevoie de-o scuză – și-ncă de una bună – ca să pot să nu dau ochii cu căpitanul Swift când va sosi.

– Și o petrecere la moșie este o scuză bună? întrebă Lucy, tratând-o pe Pen cu propria variantă a privirii „stau-de-vorbă-cu-o-imbecilă“.

Pen flutură o mână prin aer.

– I-am zis că am deja un alt program. Ca să nu mai spun nimic de faptul că draga de Patience are nevoie de mine. A fost nu de mult părăsită, la începutul verii, de domnul Albus Albatross, iar petrecerea asta de la moșie este exact ce îi trebuie ca să îi ridice moralul.

– Poftim? Cine mai este și domnul Albus Albatross?

Cass își frecă din nou tâmpilele. Durerea de cap nu îi scăzuse deloc cu toate aiurelile astea.

Lucy își drese vocea.

– Cred că domnul Albatross nu există, draga mea, dat fiind că Patience nu există.

Cass își strânse mâinile de pe genunchi până ce ajunseră niște pumni închești. Nu se înfură niciodată. Niciodată. Poate că se simțea frustrată, câteodată nefericită, chiar și iritată. Însă furioasă? Nu. Manifestările de furie nu erau potrivite pentru niște tinere lady educate și cuviincioase, iar dacă era ceva sigur pe lumea asta, atunci în mod sigur Cass era și educată, și cuviincioasă. Însă în timp ce se uita lung la Pen – pe care în continuare nu o înțelegea absolut deloc – Cass simți cum i se înfierbântă sângele din vene din cauza unui sentiment acut de furie. Pen se juca cu Julian, iar el nu merita așa ceva.

– Îți jur, Pen, că, dacă nu explici exact ceea ce vrei să spui în secunda asta, mă ridic, ies pe ușa aia și nu mai vorbesc niciodată cu tine! zise ea arătând hotărâtă cu degetul în direcția ieșirii.

Lucy și Pen schimbară niște priviri uimite.

– Dar, Cass, nu cred că te-am mai auzit vreodată ridicând așa vocea până azi, remarcă Lucy.

Cass tremura, cu pumnii încă închești. Aruncă o privire aspră spre Pen.

– Ceea ce nu înțeleg este motivul. Motivul pentru care nu vrei să-l vezi pe bărbatul cu care se presupune că te vei mărita?

Pen avu buna-cuviință de a-și apleca ușor capul, după care ridică din umeri. Trase cu mâna de partea de sus a rochiei.

– Pur și simplu. Nu pot. Mi-a fost atât de greu când am crezut că e pe moarte, iar acum... Oh, nu știu. Am nevoie de un răgaz să mă gândesc la lucrurile astea.

– Care lucruri? nu o slăbi Cass.

Ea își încrucișă brațele peste piept și se uită lung la verișoara ei.

– Știi și tu. El o să vrea să facă planuri de nuntă și să aleagă o dată, iar eu nu... Eu pur și simplu nu sunt pregătită pentru asta.

Cass strânse din buze. Oh, da. Oare cum să fie pregătită? Avusese doar *șapte ani* la dispoziție ca să se pregătească. Iar toată farsa asta îi era atât de tipică lui Pen! Întotdeauna îi cerea lui Cass să facă tot felul de lucruri ciudate pentru ea, deși până acum nici unul atât de bizar ca *acesta*, dar chestia asta n-ar fi trebuit câtuși de puțin să o surprindă. Iar Cass, o tânără lady atât de educată, verișoară bună și prietenă statornică, fusese întotdeauna de acord și făcuse întocmai ce îi ceruse verișoara ei. Însă nu și astăzi. Nu cu Julian. Ea, una, nu putea să facă asta. Nu voia să o facă.

Lucy se foi în scaun și sorbi din ceașca de ceai.

– Deci, vrei să spui că pentru a-l putea evita pe cel care ți-e hărăzit, proaspăt întors de pe front și pe care nu l-ai văzut de mulți ani, ai inventat o prietenă la a cărei petrecere fictivă se presupune că o să participi până în momentul în care o să consideri că ești pregătită să revii să dai ochii cu el?

Pen zâmbi și încuviință fericită din cap.

– Da. Întocmai.

– Și ce crede mama ta despre asta? vru Lucy să știe.

– Oh, mama nu știe! Am ascuns scrisorile căpitanului Swift și, slavă Domnului, ea și *papa* sunt amândoi plecați în după-amiaza asta. Se întoarce cu fața spre verișoara ei. De-asta am nevoie de tine, Cass. Julian te cunoaște. Îi place de tine. I-ai tot scris în toți anii ăștia, nu-i așa? Sunteți prieteni, nu?

Cass dădu aprobator din cap. Nu se putea uita ochii verișoarei sale. „Da. Suntem prieteni, dar mie mi-ar plăcea să fiu mult mai mult de atât.” Oh, era cea mai rea verișoară de pe fața pământului, cea mai rea cu putință. Pen ar fi dat-o afară din casă dacă ar fi știut cât de tare râvnea Cass la cel care avea să fie mirele ei. Sau măcar, în cazul acesta, Pen în mod sigur nu i-ar fi cerut să îi facă acest serviciu nebunesc.

Lucy lăsă ceașca de ceai deoparte și își tamponă buzele cu batista.

– Mai am încă o întrebare.

Pen dădu din cap aprobator, ușor nerăbdătoare.

– Da?

– Ți-ai pierdut complet mințile? întrebă Lucy, cu o expresie calmă pe față. Sau doar parțial, draga mea?

Cass trebui să își întoarcă brusc fața într-o parte, pentru a nu o lăsa pe verișoara ei să-i vadă zâmbetul.

Pen clipi nedumerită spre Lucy.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

Pen se ridică din nou în picioare și se întoarse din nou spre fereastră, cu ceașca de ceai în mână. Aruncă rapid o privire afară.

– Am nevoie doar să...

Ceașca de ceai căzu pe jos cu un zgomot înfundat, vărsându-și conținutul pe covorul scump de Aubusson.

– Oh, Dumnezeule mare. E deja aici! strigă Pen.

Toată furia din corpul lui Cass parcă secă într-o clipită, înlocuită de o stare de neliniște îngrozitoare, ce-i îngheță sângele în vene. Își duse mâna la stomac și apăsă cu putere.

– Cred că îmi vine să vomit.

Lucy îi strânse mâna lui Cass și ridică vocea ca să i se adreseze lui Pen:

– Cine e aici?

Pen se învârti în loc ca să se uite la ele, cu o expresie de panică în ochii ei albaștri.

– Căpitanul Swift! Este aici! Acum!

Fugi în grabă spre ușa salonului și o deschise înainte să se întoarcă spre celelalte două lady.

– Cass. Cass, te rog! o imploră ea. Trebuie să faci asta pentru mine. Trebuie să îi spui căpitanului Swift că am plecat să o văd pe Patience în provincie. Trebuie s-o faci!

Lui Cass îi clănțneau dinții în gură. Clătină din cap. Nu putea face asta. Nu putea.

– Dar nu l-am văzut de șapte ani, Pen. Eram un copil când ne-am întâlnit ultima oară. Și în plus...

– Te rog! aproape că țipă Pen. Trebuie să plec. O să mă furișez până la casa scărilor din spate, așa că n-o să mă vadă. Cass, te rog, fă asta pentru mine. Te rog!

Și cu asta, Pen dispăru din încăpere măturând podeaua cu rochia ei cu tente brun-roșietice.

Cass rămase mută, holbându-se prostește la ceașca de ceai goală de pe covor, răsturnată pe o parte. Clipi repetat din ochi, reluând de mai multe ori în minte ultimele câteva momente. Un buștean trosni în șemineu, și mirosul de lemn ars umplu camera.

— Așa ceva nu este posibil. Pur și simplu nu este posibil, murmură ea.

Lucy inspiră adânc și își împinse mâinile în jos, pe picioare, netezindu-și poalele rochiei.

— Se pare că e cât se poate de posibil, spuse ea chiar înainte ca majordomul lui Pen să apară în ușa salonului.

— Domnul căpitan Julian Swift, anunță majordomul.

— Invită-l înăuntru, te rog, replică Lucy cu o voce impunătoare, ca și cum ar fi fost stăpâna casei. Apoi se întoarse rapid să se uite la Cass și o apucă de umeri. Cass, uită-te la mine!

Cass reuși să se uite în ochii prietenei sale. Durerea de cap fusese înlocuită de o bâzâială ciudată și de o senzație de amețeală. Se apucă de mânecile lucioase din satin ale lui Lucy.

— Pari speriată de moarte.

Lucy o strânse de umeri și dădu încurajator din cap.

— Chiar *sunt* speriată de moarte. Oh, Lucy. Ce-o să spun? Ce-o să fac?

Îi cercetă fața lui Lucy. Lucy era întotdeauna pregătită, întotdeauna rațională, întotdeauna atât de pricepută la vorbe. Lucy va ști ce să facă. Sau nu?

Lucy dădu aprobator din cap, cu o expresie hotărâtă în priviri.

— Nu-ți face griji, Cass. O să mă descurc. Lasă-mă pe mine să vorbesc. Am o idee.

Capitolul 2

Cass auzise de persoane care-și pierduseră cunoștința din cauza unor reprize de respirație neregulată. Chiar văzuse asta

o dată sau de două ori într-o mulțime de oameni, neobișnuit de supraaglomerată. Cândva, Lady Sarah Markingham alune-case cu delicatețe pe podeaua acoperită cu parchet, în mijlocul balului organizat de familia Thornton, fiind apoi dusă afară de doi lachei și urmată de mama ei care declarase că nu era nevoie decât de niște săruri mirositoare și că din întâmplare avea în săcu-lețul de la mână un flacon cu aceste mici cristale folositoare. Dar Cass nu se așteptase niciodată să ia o asemenea întorsătură dra-matică ceea ce i se întâmpla *ei înseși*. Astăzi, cu siguranță, avea să fie prima oară. Văzu niște pete dansându-i prin fața ochilor. Încăperea păru că se strânge în jurul ei. Un moment avu sen-zația ciudată că îi mirosea a portocale. Se prinse cu o mână de brațul canapelei.

Lucy îi spusese să o lase pe ea să vorbească. Bineînțeles că ea, Cass, intenționa să o lase pe Lucy să vorbească. La urma urmei, acesta era punctul forte al lui Lucy, vorbăria. Și o îndatorire la care Cass era mai mult decât recunoscătoare să renunțe în momentul de față. Avea îndoieli că ar fi putut să scoată fie și un cuvânt doar, și dacă ar fi fost împunsă cu un vâtrai fierbinte.

Da, Lucy avea să vorbească. Așa cum era și normal. De fapt, Cass, Lucy și cea de-a treia prietenă apropiată a lor, Jane, căzuseră toate de acord cu ocazia balului organizat în luna iunie că fiecare dintre ele se va folosi de punctele forte ale celorlalte pentru a le ajuta să realizeze ce voiau în viață. Mai întâi, Lucy îl alungase pe pețitorul nedorit al lui Cass, ducele de Claringdon. Cu toate astea, în strădaniile ei se dovedise că acesta fusese de fapt tot timpul bărbatul perfect pentru Lucy.

Mai apoi, promisese să o ajute pe prietena lor Jane, mult mai interesată de studiu decât de bărbați și de viață mondenă, să își convingă părinții să înceteze să o mai bată întruna la cap să se mărite. Jane nu dorea nimic altceva decât să fie lăsată în pace ca să studieze, să scrie și să nu mai fie obligată să participe la toate acele oribilități de baluri și serate.

Da, acum venise rândul lui Jane, însă Lucy era aici și-și pu-tea folosi măiestria la vorbe pentru a o ajuta pe Cass încă o dată la nevoie, iar Cass îi era nespus de recunoscătoare prietenei sale.

În scurtul interval de timp necesar majordomului să îl conducă pe Julian în salon, Cass își luă mâna de pe brațul canapelei și o puse în poală. Înghiți în sec și își îndreptă umerii. După care se concentra să nu alunece de pe canapea din cauza unui acces de dispnee.

– Arăți absolut fantastic, draga mea, spuse Lucy cu un zâmbet discret, încurajator. Căpitanul Swift va fi în mod sigur uimit de frumusețea ta.

– Am vorbit foarte serios când am spus că s-ar putea să vomit aici, îi răspunse Cass.

– Nu face asta, dragă, îi replică Lucy repede.

Cass luă o înghițitură lacomă de aer și dădu aprobator din cap, nesigură pe ea, chiar înainte ca ușa salonului să se deschidă larg, iar căpitanul Julian Swift să pășească în încăpere.

Din gâtul lui Cass ieși un zgomot ciudat abia perceptibil. Un scâncet? Un oftat? Ambele, probabil. Se întoarse cu fața spre el și... rămase așa, holbându-se, fără îndoială cu ochii cât cepele.

Julian era acolo, nu o iluzie, nu o amintire, era el, un bărbat în carne și oase. Era chiar mai fermecător și mai frumos decât își amintea ea. Ultima oară când îl văzuse, ea abia împlinise șaisprezece ani. Julian avea pe-atunci douăzeci și trei. Acum avea ea douăzeci și trei de ani. Înghiți în sec. La vremea respectivă, ea chiar era o copilă. Și nu se maturizase într-un ritm rapid. Avusese un păr blondin rebel, greu de aranjat, niște ochi albaștri care nu ieșeau cu nimic din comun și pistrui pe nas. De asemenea, era mult prea slabă și avea niște genunchi noduroși. Spera că pe măsură ce crescuse se transformase în lebăda grațioasă care prietenele ei îi tot spusese că o să devină. Însă în momentul de față, uitându-se la Julian, nu putu să se gândească la propria persoană altfel decât ca la o tânără simplă și stângace. Nu își spun prietenele întotdeauna, unele altora, cât de frumoase sunt, chiar dacă asta nu corespunde întru totul adevărului?

Uitându-se fix la Julian, rămase complet fără grai. Privirea ei îl măsură din vârful cizmelor până în creștetul capului. Era îmbrăcat în uniformă militară. Oh, Dumnezeuule, și îi venea atât de bine! Jacheta de un roșu intens, cu epoleți, pantalonii gri-închis

și cizmele negre și înalte. Julian avea un metru și optzeci și cinci înălțime, un păr cu șuvițe blonde, umeri lați și cei mai uimitori ochi cenușii pe care îi văzuse ea vreodată.

El zâmbi îndată ce dădu cu ochii de cele două femei așezate pe canapea. Cass oftă din nou. Dantura lui nu avusese deloc de suferit de pe urma serviciului său în slujba Coroanei, dinții fiindu-i în continuare drepți, albi, perfecți. Era adevărat, avea câteva mici riduri în colțul ochilor și arăta puțin mai bătrân și mai distins, dar cu siguranță era chipeș încă – chiar și mai chipeș – decât își amintea Cass din visele ei atât de intense și reale.

Iar acum se afla acolo, în picioare, chiar în fața ei.

Expresia lui arăta o ușoară surprindere amestecată cu confuzie. Privirea lui rămase ațintită asupra lui Cass. Abia dacă aruncă o privire spre Lucy. Lucy se uită când la unul, când la celălalt, iar Cass se forță să-și ia ochii de la Julian ca să-și îndrepte atenția spre prietena ei. Ochii lui Lucy licăreau ghiduș, așa cum se întâmpla întotdeauna când puneă la cale una din intrigile ei. Însă Cass nu avea timp să se gândească la asta. În schimb, se ridică în picioare ca să-l întâmpine pe Julian. Oare o mai recunoștea? Expresia întipărită pe fața lui îi spunea că da. Sau nu?

– Ju... Julian? abia șopti ea.

Mâna lui Lucy pusă pe brațul ei o opri, iar Cass închise gura instantaneu. Oh, da, Lucy îi spusese să o lase pe ea să vorbească.

Lucy se ridică și ea în picioare și execută o reverență perfectă.

– Domnule căpitan Swift.

– Milady?

Julian rosti asta pe un ton care indica limpede că habar nu avea cine este femeia din fața lui.

– Sunt Lady Worthing, se prezentă Lucy.

Cass lăsă să îi scape un icnet aproape insesizabil. De ce îi spusese Lucy un nume fals?

– Lady Worthing, repetă Julian, făcând o plecăciune deasupra mâinii ei întinse. Ce plăcere.

Cass așteptă cu răsuflarea tăiată să fie prezentată. Julian știa cu siguranță cine era. Nici nu se putea uita la el. Dacă în ochi i

s-ar fi citit vreo urmă de dezamăgire? Cu siguranță n-ar fi putut suporta asta.

– Iar dumneaei este...

Lucy lăasă o pauză în mod intenționat, făcând un gest larg cu mâna în direcția lui Cass.

Cass își ținu din nou respirația.

Tăcerea păru că durează un interval interminabil de timp, însă de fapt probabil că nu trecură decât câteva secunde. Cass își ridică scurt privirea spre Julian. Numele ei avea să fie roștit de buzele lui dintr-un moment în altul. Oare trebuia să facă o reverență? Ce se cuvenea să facă în aceste circumstanțe? Acesta era bărbatul căruia îi scrisese aproape în fiecare zi în ultimii șapte ani. Știa mai multe despre el decât Pen. Se gândise la el, visase la el, plânsese neîncetat când crezuse că fusese rănit de moarte. Iar acum, iată-l aici, dând din nou ochii cu ea. Cu ea acum femeie în toată regula.

Fruntea lui era ușor încruntată și se uita la ea ca și cum ar fi văzut o fantomă.

– Penelope? întrebă el pe un ton pe jumătate uluit, pe jumătate neîncrezător.

Cass rămase cu gura căscată. Nu o recunoscuse. Și din câte se părea, nu și-o amintea nici pe Pen. Pen avea optsprezece ani ultima oară când se văzuseră. Iar ea nu se schimbase prea mult în afară de faptul că mai luase câțiva centimetri în talie.

– Nu, răsuflă Cass zgomotos, clătinând din cap.

Lucy se răsuci încet pe călcâie și îi aruncă lui Cass o privire ucigătoare.

– Dă-mi voie, spuse ea cu maxilarul încheștat, pe un ton care în mod clar îi spunea lui Cass să nu mai zică nimic.

Oh, Dumnezeu mare! Indiferent ce punea Lucy la cale, avea să fie și neplăcut și complicat. Întotdeauna era așa.

Lucy se întoarse din nou spre Julian, cu un zâmbet larg pe față.

– Oh, Dumnezeu mare, nu, deși și noi suntem aici din același motiv ca și dumneata. Să o vedem pe Penelope.

Cass rămase tăcută și nemișcată lângă Lucy, însă în mintea ei striga: „Ce face Lucy?” De ce nu o prezintă? Totul era mai mult decât penibil.

– Ia loc, te rog, domnule căpitan, îl invită Lucy indicându-i scaunul din fața lor.

Julian se așeză fără prea mare tragere de inimă, deși privirea lui rămase ațintită asupra lui Cass, în mod clar întrebându-se în continuare cine era cealaltă prezență feminină din încăpere.

– Ai dori niște ceai, domnule căpitan?

Lucy puse întrebarea cu cea mai nonșalantă voce din lume, ca și cum nu s-ar fi ocupat ca o gazdă de invitatul dintr-un salon care nu era al ei, stând lângă o lady al cărei nume încă nu fusese pomenit. Lui Cass îi venea să intre în pământ de rușine, dar Lucy își păstră pe față zâmbetul de amfitrioană perfectă.

– Nu, mulțumesc. Nu beau ceai, îi răspunse Julian.

Cass își aruncă rapid privirea în poală și trase în sus de capețele mânușilor. Oh, Dumnezeule mare! El urma să vadă ceașca de ceai de pe covor și să se întrebe de ce era acolo. După care avea să înțeleagă imaginea de ansamblu a acestei intrigi idioate, punând toate elementele laolaltă. Mă rog, probabil că nu era de așteptat să-i treacă prin cap chiar *asta*.

Fruntea lui Julian se descreți când se uită la Lucy.

– Domnișoara Monroe – Penelope – este aici?

Lucy oftă.

– Mi-e teamă că nu, domnule căpitan Swift. Cu toate că eu și prietena mea veniserăm să o vedem. Din câte se pare, am picat într-un moment nepotrivit.

Cass își păstră privirea ațintită în jos, în poală. *Prietena ei?* Asta era tot ce avea Lucy de spus?

– Nu înțeleg, replică Julian. Majordomul a spus...

Lucy se aplecă în față și coborî vocea transformând-o într-o simplă șoaptă:

– Rămâne între mine și dumneata, domnule căpitan Swift, dar majordomului familiei Monroe îi cam lipsesc niște doage.

Cass ridică rapid privirea și o văzu pe Lucy încruntându-se și clătinând din cap ca și cum vestea asta ar fi îndurerat-o profund.

– Oh, înțeleg, încuviință Julian, dând din cap ca și cum ar fi înțeles totul.

Cass își mușcă partea interioară a obrazului. Lucy era de-o obrăznicie sfruntată. Cât de mult putea Cass să rămână așa acolo, fără să spună nimic?

– I-am trimis lui Penelope un bilet de dimineață spunându-i că urmează să vin aici în după-amiaza asta. Presupun că nu l-a primit, continuă Julian, cu o expresie evident dezamăgită.

Cass ar fi dat orice să se poată întinde spre el, să îl strângă de mână, să își plimbe vârful degetelor pe obrazul lui, de-a lungul maxilarului puternic. Ar fi trebuit să spună ceva, să-și spună numele. Însă era mulțumită și să-l privească doar, să se uite lung la fața lui dragă, mai mult decât ușurată că avusese norocul să-l poată vedea din nou.

Lucy se aplecă și își mai turnă puțin ceai.

– Se pare că noi am făcut o confuzie între zile, și domnișoara Monroe a plecat deja, îl informă ea pe Julian.

Cass mai trase încă o dată adânc aer în piept. În mod evident, Lucy avea de gând să susțină planul nebunesc al lui Pen și uneltirile ei. De fapt, o și făcea, spunându-i lui Julian că Pen era la petrecerea organizată la conacul prietenei ei fictive. Întreaga chestiune era grotescă și absurdă.

– Deja a plecat? întrebă Julian, ale cărui sprâncene lucioase i se uniră din nou a mirare.

– Da, iar culmea este că e în drum spre același loc unde plecăm și noi.

Lucy sorbi din ceașca de ceai.

– Și unde anume este locul acesta? întrebă Julian.

– Ei, la petrecerea de la conacul domnișoarei Bunbury, bineînțeles, răspunse Lucy.

– Petrecerea de la conacul domnișoarei Bunbury? repetă Julian.

– Da. Patience Bunbury este una dintre cele mai dragi prietene ale lui Penelope. Nu ți-a pomenit nimic despre ea în scrisorile ei?

– Eu... Julian își dresе vocea și se foi ușor încurcat pe scaun. Domnișoara Monroe îmi scrie areareori scrisori.

Sprâncenele lui Lucy se ridicară ca la comandă.

– Îți scrie arareori scrisori? Oh, atunci probabil că mi-am făcut o părere greșită cu privire la persoana dumitale, domnule căpitan. Aveam impresia că dumneata și Penelope sunteți ca și logodiți.

Lucy își întoarse fața astfel încât numai Cass să o poată vedea și îi făcu rapid cu ochiul.

Lui Cass îi venea să o calce pe Lucy pe picior, însă pentru moment, tot ce putu să facă fu să zâmbească și să dea aprobator din cap. Ea nu avea libertatea să vorbească fiindcă încă nu fusese prezentată. Exact așa cum prefera Lucy, fără îndoială.

Julian se uită din nou într-o parte și-și trase ușor de gulerul hainei.

– Da. Se presupune că ne vom logodi... la un moment dat. Dar tocmai voiam să spun că a pomenit ceva despre domnișoara Bunbury în ultima scrisoare pe care am primit-o.

Lucy mai sorbi o dată din ceai.

– Ah, așadar, știi totul despre ea, oftă Lucy teatral. În orice caz, se pare că Penelope a plecat mai devreme la petrecerea de la conacul domnișoarei Bunbury și din cauza asta nu numai că nu a avut șansa să se întâlnească cu noi, dar nici nu a avut șansa să îl întâlnească pe pretendentul ei, abia întors din război. Ce păcat!

– Ați spus că mergeți într-acolo, îi replică Julian. Presupun că asta înseamnă că știți unde se va ține petrecerea asta?

– Oh, da. Știm exact unde, îi răspunse Lucy cu seninătate.

– Aș putea să vă cer să fiți atât de amabilă să mă îndrumați și pe mine? Trebuie să vorbesc neapărat cu Penelope cât mai curând posibil.

Zâmbetul larg al lui Lucy aproape că îi acoperi toată fața.

– Ești nerăbdător să îți vezi viitoarea mireasă, domnule căpitan Swift?

El trase din nou de gulerul hainei.

– Cam așa ceva.

Cass trebui să-și ia ochii de la el. Se simțea îngrozitor. Nu mai putea asculta. Și ce adresă i-ar fi putut da Lucy? Era absurd. Ea trebuia să se ridice și să spună adevărul, acum că el o prinsese cu minciuna.

– Aș fi mai mult decât fericită să îți dau adresa, domnule căpitan Swift. Lucy își puse ceașca de ceai pe masă în fața ei și își cuprinse mâinile în poală. De fapt, pot să fac mai mult de-atât.

– Mai mult decât să-mi dați adresa?

Julian își înalță întrebător capul.

Lui Cass i se făcu în același timp și frig, și cald. Brusc înțelese totul, brusc își dădu seama de ce Lucy îi aruncase privirea aceea ghidușă, de ce nu o prezentase, de ce îi pusese lui Julian întrebările acelea, de ce îi spusese ce-i spusese.

– Da.

Lucy se întoarse spre Cass și-și desfăcu mâinile în fața ei ca și cum ar fi expus-o privirii pentru prima dată.

– Deoarece aceasta este chiar domnișoara Patience Bunbury, iar noi vom fi încântate să vă invităm la petrecerea de la ea de acasă.

Capitolul 3

De îndată ce ușa de la intrare se închise în urma lui Julian, Cass se forță să numere până la cincizeci. Să se asigure că el avusese suficient timp să părăsească proprietatea înainte să sară în sus, să se întoarcă pe loc și să se îndrepte amenințător spre cea mai bună prietenă a ei.

– Lucy, cum ai putut?! Cum ai putut!

Lucy, senină, rămase așezată și își netezi calm, cu ambele mâini, coafura, ca și cum ar fi vrut să îndrepte cărlionții negri.

– Cass, dacă o să stai jos și o să te gândești la asta rațional, o să înțelegi...

Cass se întoarse și începu să facă ture înainte și înapoi prin fața șemineului. Își apăsă cu putere obrazii cu mâinile.

– Rațional? Rațional! Cred că orice urmă de rațiune a dispărut din încăperea asta acum mai bine de o oră, chiar în momentul în care Pen a început să spună tâmpeniile despre o persoană care nu există!

Lucy abia dacă își înălță ușor o sprânceană.

– Stai jos, Cass. Dă-mi voie să-ți explic.

Însă Cass nu putea să stea jos. Tot ce putea să facă era să calce apăsător pe covor încolo și înapoi și să tragă de mânuși. Cum, Doamne Sfinte, avea ea să iasă vreodată din situația asta? Julian nu spusese unde avea să se ducă, însă era clar ca lumina zilei că-și va vizita fratele mai mare, contele de Swifdon, în Mayfair. Probabil că urma să stea cu fratele său până când își va rezolva problema propriei locuințe. Fie asta, fie...

– Lucy, te-ai gândit măcar că e posibil ca Julian să fie acum în drum spre cel mai bun prieten al său, *soțul tău*?

Lucy își ridică semeț bărbia.

– Bineînțeles că m-am gândit la asta.

– Și totuși, ai făcut ceea ce-ai făcut?

Lucy dădu aprobator din cap.

– Da. Exact de-asta nu i-am spus numele meu adevărat. M-am gândit la asta și la alte câteva lucruri, iar dacă vrei odată să stai jos și să te calmezi, o să-ți spun exact cum o să meargă toată povestea asta.

Cass își flutură disperată mâinile în aer.

– Nu poate să meargă. N-o să meargă.

Lucy se ridică în picioare, se apropie de Cass care nu se opriese nici o clipă, o apucă de braț și o trase înapoi până la canapea.

– Stai jos!

Cass se conformă. Își lăsă capul să îi cadă în mâini.

– Foarte bine, spune-mi. Spune-mi pe ce se bazează toată intriga asta a ta lipsită de judecată.

– Înainte de toate, mă simt extrem de jignită că numești planul meu măreț o intrigă lipsită de judecată

Cass își înălță capul și deschise gura ca să riposteze, însă Lucy ridică un deget.

– Lasă-mă să termin.

Cass închise gura.

– În al doilea rând, continuă Lucy, toată chestia asta o meargă perfect.

– Abia ce l-ai invitat pe Julian pe o moșie inexistentă, la o petrecere inexistentă, dată de o persoană inexistentă, sublinie Cass.

– Ba nu, acum nu mai e inexistentă, replică Lucy, fluturându-și mâna spre ea. Tu ești Patience.

Cass scoase involuntar un sunet ciudat, gâtuit.

– Povestea asta-i atât de nebunească încât nu știu de unde să încep.

Lucy își ridică încă o dată ceașca de ceai.

– Nu înțelegi, Cass? Aceasta este ocazia perfectă. Ai așteptat timp de șapte ani să-l revezi pe Julian. I-ai scris o scrisoare spunându-i cât de mult îl iubești, pentru numele lui Dumnezeu!

– O scrisoare pe care n-am trimis-o niciodată, răspunse Cass.

– Nu asta este ideea. Îl iubești sau nu?

Cass luă o gură zdravănă de aer. Era adevărat că atunci când auzise că Julian era să moară de pe urma rănilor, îi scrisese o scrisoare. Lucy, cu insistența ei despotică, o convinsese să o scrie. Însă Cass nu putuse niciodată să o trimită, iar acum se bucura din inimă că nu o făcuse. Oh, de ce nu o recunoscuse Julian? Oare se deosebea într-adevăr atât de mult față de cum arăta în urmă cu șapte ani? Dacă el ar fi recunoscut-o, ea n-ar mai fi fost prinsă în momentul de față în această situație îngrozitoare.

Nu îi răspunse nimic lui Lucy. Nici nu era nevoie. Lucy știa cât de mult îl iubea pe Julian. Nu mai era nici un secret. Îl iubise întotdeauna, de pe vremea când era doar o copilă.

– Penelope, trăsura lordului Julian vine pe alee. Probabil că o să vrei să îl vezi, răsună în casă vocea mamei lui Penelope.

Era la conacul părinților lui Cass. Și era aniversarea de șaisprezece ani a lui Cass. Verișoara și mătușa ei veniseră pentru petrecere. Julian Swift, pretendentul lui Penelope, urma să plece în curând pe Continent cu armata. Așa că se hotărâse să facă o vizită în toiul petrecerii ca să își ia rămas-bun de la Penelope.

Stomacul lui Cass se umplu de noduri. Julian? Julian Swift? Aici? La aniversarea ei de șaisprezece ani? Era un vis devenit realitate. Ea nu s-ar fi gândit vreodată să îl invite, nu și-ar fi imaginat vreodată că el avea să vină. Însă din câte se părea, el nu mai

putea să își amâne călătoria mai mult de-atât și dorea să își ia la revedere de la aleasa lui înainte să plece pentru numai Dumnezeu știa cât de mult. Poate chiar pentru totdeauna. Însă Cass refuză să se gândească la asta. Nu astăzi.

Se repezi pe dată la oglinda atârnată pe peretele dormitorului ei și se uită cu atenție la imaginea reflectată. Avea niște ochi imenși, prea mari pentru fața ei mică și palidă. Părul ei era moale și de o culoare greu de definit. Buzele prea groase, nasul prea mic. Și toți acei pistrui nu îmbunătățeau cu nimic imaginea. Arăta ca o sperietoare, o sperietoare de șaisprezece ani. Probabil că într-o bună zi avea să fie frumoasă, însă astăzi nu era aceea zi. Astăzi era prea slabă și prea costelivă și prea toate cele. Și, de asemenea, prea agitată. Nu trebuia să uite, prea agitată. Singurul lucru bun era rochia ei. Era de un albastru glacial. Îi scotea în evidență culoarea ochilor și nu îi făcea pielea să pară mult prea palidă. Mama ei îi făcuse rochia acesta special pentru aniversarea zilei de naștere, iar Cass arăta bine în ea. Adică atât cât se putea, dat fiind restul trăsăturilor de sperietoare care erau în continuare acolo.

– Trebuie să vorbesc cu el, mamă? replică Penelope pe un ton ce putea fi descris doar ca unul irascibil.

Cass se întoarse pe loc ca să se uite la verișoara ei. Tot ce putu să facă fu să clipească neîncrezătoare.

– Nu vrei să-l vezi pe locotenentul Swift?

Pentru ea asta nu avea sens. Cum de putea verișoara ei să nu dorească să își vadă pretendentul?

– Nu-i nici măcar locotenent, ripostă Pen. Este sublocotenent, abia și-a primit gradele.

Cass nu înțelegea ce importanță avea asta.

– Dar el este... este... cel hărăzit să-ți fie soț.

Unde mai pui că era frumos, drăguț, puternic, sincer și absolut minunat. În toate ocaziile în care Cass se aflate în compania lui, fusese de-a dreptul fascinată de el. Pen era o norocoasă, o tânără norocoasă.

– Ba nu este, ripostă Pen, traversând covorul gros și privindu-se lung și ea în aceeași oglindă pe care o abandonase Cass de curând. Nu suntem logodiți încă. Nu s-a stabilit nimic definitiv.

Mama lui Pen își propti mâinile în șolduri.

– Nu-mi pasă nici dacă este cadet. O să fie soțul tău într-o bună zi și a bătut tot drumul până aici ca să își ia rămas-bun de la tine înainte să plece. Așa că o să ai amabilitatea să vorbești cu el.

Pen își dădu ochii peste cap și își îndesă după ureche un cârlionț rebel din părul ei castaniu.

– Dacă insiști tu, mamă.

– Bineînțeles că insist. Acum, o să mă duc să îl întâmpin. Iar tu să vii jos, în salonul trandafiriu, în zece minute, domnișoară.

Mama lui Pen ieși din cameră, aruncându-i fiicei sale o privire aspră.

– Mi-aș fi dorit să nu fie atât de pornită cu privire la căsătoria mea cu Julian Swift, spuse Penelope, după ce mama închise ușa în urma ei. Din câte știu, o să fie plecat neîntrerupt timp de cinci ani. Cinci ani! Îți poți imagina?

Cass clătină din cap. Pe de-o parte, fiindcă chiar nu și-l putea imagina pe Julian fiind plecat pentru atât de mult timp și, pe de altă parte, fiindcă gândul în sine îi umplea ochii de lacrimi, iar ea deja se lupta cu disperare să și le înăbușe.

– Nu, murmură ea. Nu pot.

– S-ar putea chiar să nu se mai întoarcă deloc, sublinie Pen.

Cass nu putu decât să încuviințeze din cap, dar simțise vorbele verișoarei sale ca niște împunsături în inimă.

– S-ar putea să nu-l mai văd niciodată, adăugă Pen.

Cass se duse în tăcere înapoi până la oglindă și își luă verișoara de mână.

– Asta-i motivul pentru care nu vrei să vorbești cu el, Pen? Ți-e teamă să nu te atașezi de el. În cazul în care e... mo-moare.

Închise ochii la ultimul cuvânt rostit. De neconceput. Inimaginabil.

– Nu neapărat, îi răspunse Pen, trăgându-și mâna din strânsoarea lui Cass. Pur și simplu nu pot suporta să mă gândesc la mine cum îmbătrânesc și mă urățesc în așteptarea unui bărbat care s-ar putea să nu se mai întoarcă. Este total incorect, nu crezi și tu?

Cu siguranță, Pen nu își dădea seama cât de dur sunau cuvintele ei. Cu siguranță, nu avea cum să le rostească intenționat astfel.

Îmi pare rău, Pen, rosti Cass cu simplitate. Probabil că ți-este foarte greu.

N-ai nici cea mai vagă idee, îi replică Pen. Și îmi pare rău și mie. Îmi pare rău că mama și tata au ales un al doilea fiu al unei familii de nobili, și-ncă unul care pleacă la război, să îmi fie mire. Știu că nu sunt cea mai bună partidă a sezonului londonez, dar în mod sigur puteau să-mi găsească pe cineva care nu e pe cale să se ducă să bântuie peste tot prin Europa. Ei își doresc această căsătorie pentru ca astfel să poată fi asociați cu titlul nobiliar Swifdon.

Cass nu putea să nu fie de acord cu verișoara ei. Era adevărat că Swifdon era o familie renumită. Dar oare cum putea Pen să nu îl vrea pe Julian? Pe Julian cel înalt, frumos și amabil? Oare cum, dat fiind că ea, Cass, se îndrăgostise de el încă din prima zi în care îl văzuse?

Ce-ai de gând să faci, Pen? întrebă Cass trecându-și mâinile mijos peste faldurile rochiei.

Ce pot să fac? întrebă Pen cu un oftat. O să trebuiască să mă duc să vorbesc cu el. Să-i spun la revedere. Chiar atunci, ochii lui Pen se înflăcărară brusc. Fă-mi o favoare, Cass! Vino și salvează-mă peste cinci minute!

Cass clipi rapid din ochi.

-Să te salvez?

-Da. Vino jos la salonul trandafiriu și intră peste noi. Și să-mi spui că vrei să-ți înceapă petrecerea sau așa ceva. Orice. Nu suport să stau acolo și să îndur o discuție penibilă cu locotenentul Swift, numai Dumnezeu știe cât timp.

Cass clătină din cap. Nu-și putea imagina că verișoara ei nu dorește să savureze în tihnă cele câteva momente care, la fel de bine, puteau să reprezinte ultimele petrecute pe pământ cu Julian.

-Oh, nu, nu pot...

-Bineînțeles că poți. Fă-o, te rog. Pentru mine? insistă Pen. O strânse ușor de umăr pe Cass și o zbughi din cameră, iar în timp ce ieșea, ca și cum Cass ar fi fost de acord, spuse: Mulțumesc, Cass, ești o drăguță.

Tremurând, Cass se întoarse ușor și se mai uită încă o dată în oglindă. Se făcuse albă ca o stafie, mai albă chiar decât fusese înaintea, dacă așa ceva era posibil. Probabil că următorul pas era să devină

translucidă. Translucidă cu pistrui, ce combinație încântătoare! Oftă. Ce să facă? Pen o aștepta să dea buzna în ultimele ei clipe de discuție intimă cu viitorul soț și să îi întrerupă. Cass se duse în fața oglinzii, meditănd un moment la toate acestea. Era și un lucru bun ce trebuia luat în considerare.

Dacă ea, Cass, făcea asta, în cele din urmă avea să rămână singură cu Julian. Era posibil.

Foarte bine, o va face. La urma urmei, era ziua ei de naștere, nu-i așa? Ce cadou mai frumos putea să ceară decât un moment furat în compania celui pe care îl iubea?

Cass așteptă cele cinci minute interminabile înainte să se ducă cu grijă până jos la salonul trandafiriu. Ușa era închisă. Își mușcă buza. Oh, în mod sigur avea să întrerupă ceva. După care își aminti că asta era și ideea.

Se uită rapid în jos la rochia ei fermecătoare și se simți inundată de un val de încredere. Își îndreptă umerii și ciocăni la ușă.

– Intră! răsună vocea extrem de nerăbdătoare a lui Penelope.

Cass împinse și deschise ușa și păși într-o doară în încăpere. Pen era acolo, stând pe un divan, în mijlocul camerei. Julian stătea în fața ei, cu spatele la șemineu, cu mâinile prinse la spate. Era îmbrăcat în uniformă și arăta uimitor, dar priveliștea o făcu pe Cass să lăcrimeze. Arăta atât de chipeș, de nobil și de... Julian era ofițer în serviciul armatei Maiestății Sale. În numai câteva zile avea să fie pe câmpul de luptă unde se putea întâmpla orice.

– Da, Cass? Ce este? Ți s-a întâmplat ceva?

Pen se ridică în picioare, iar Cass avu impresia, destul de clară de altfel, că verișoara ei ar fi fugit din camera în care se găsea fără să o mai aștepte pe Cass să îi spună motivul pentru care trebuia să plece. Ea se uită fix la Cass cu ochii ei negri plini de speranță.

– Bună ziua, Lady Cassandra, spuse Julian, aplecându-se spre ea.

Cass se chinui să nu roșească și îi răspunse tot cu o reverență.

– Domnule locotenent Swift. Îmi pare atât de bine să vă revăd.

– Ce este, Cass? întrebă Pen, cu o nuanță de nerăbdare și irascibilitate în voce.

– Eu... uh.... aăh.... Mama vrea să te vadă, Pen, murmură Cass.

Ca și motiv invocat, pretextul în sine era deosebit de pueril, însă Cass fusese preocupată de gândul de a-l vedea pe Julian.

Nu petrecuse nici un moment din ultimele cinci minute făcându-și planuri referitoare la ce va spune ca să o scoată pe verișoara sa din cameră.

Penelope, în mod evident, nu avea nevoie de un pretext mai bun de-atât.

– Oh, Doamne! Trebuie să plec și să văd ce vrea. Să ai grijă de dumneata, domnule locotenent Swift. Călătorie plăcută.

Julian întinse o mână spre ea.

– Penelope, așteaptă...

Ea ieși din cameră fără să se mai uite înapoi, iar Cass rămase singură cu un locotenent Swift care părea dezamăgit și supărat. Se simți ușor jenată de comportamentul verișoarei sale.

– Îmi... Îmi pare rău, spuse ea, fără să știe prea bine ce altceva sa îi ofere în semn de consolare.

El se uita fix la spațiul gol de unde Penelope abia se ridicase, cu o expresie de amărăciune întipărită pe chip.

– Aveam de gând să o rog pe Penelope să îmi scrie.

Cass își puse mâna în dreptul stomacului și apăsă, încercând să potolească zborul agitat al fluturilor pe care îi simțea.

– Mi-e teamă că lui Pen nu-i prea place să corespundă. Arareori îmi răspunde la scrisorile pe care i le scriu din provincie.

– Nu mi s-a părut nici mie foarte dornică să... Cu toate astea, ar fi plăcut să primesc câte o scrisoare din când în când.

– O să vă scriu eu.

Cuvintele ieșiră de pe buzele lui Cass înainte ca ea să aibă șansa să le oprească. Aproape că își trase o palmă peste gură pentru impertinența de care dădea dovadă.

El se întoarse spre ea cu un dram de speranță în ochii lui cenușii.

– Ai face asta pentru mine?

Ea-și lăsă capul pe spate ca să se uite la el. Era atât de înalt, atât de înalt și...

– Da. Eu ador să scriu.

– Da?

– Da. Pot să vă spun ce face Pen, să vă povestesc despre ea, se oferi.

El îi zâmbi, cu dinții lui albi sclipind, ceea ce o făcu pe Cass să simtă că se topește.

– Mi-ar plăcea foarte mult acest lucru, Lady Cassandra.

Cass roși și își feri privirea. Fusese oare o îndrăzneală extrem de mare din partea ei să se ofere să îi scrie celui hărăzit verișoarei sale? Oare mama ei va fi supărată? Dar Pen? Dar mătușa ei? Cass încercă să se lase năpădită de rușinea inerentă, însă tot ce simți era un sentiment copleșitor de fericire. De satisfacție. Zâmbi larg ca o prostuță. Urma să aibă o legătură cu Julian în timp ce el era plecat. Probabil că aveau să facă pur și simplu schimb de informații banale, cum se obișnuia în asemenea cazuri, dar măcar era ceva, ceva mai bun decât nimic, mai bun decât să aștepte să audă din când în când, de la verișoara ei, nu știu ce veste. Da. Era absolut perfect.

– Mulțumesc, spuse Julian în cele din urmă, iar Cass îndrăzni să îi întâlnească privirea.

– Nu trebuie să îmi mulțumiți, domnule locotenent Swift, replică ea, îngropându-și vârful pantofului în covorul gros.

Julian își trecu o mână prin păr și îi făcu semn spre ușă.

– Bănuiesc că dorești să te întorci la petrecere.

– Este ziua mea de naștere.

Cass își aruncă și ea privirea spre ușă. Ezită. Nu prea putea să îi spună că mai degrabă și-ar fi petrecut întreaga zi de una singură aici, doar uitându-se la el, în loc să iasă din nou pe ușă afară. Așa ceva ar fi fost complet necuviincios. Sau nu? Aproape că izbucni în râs de una singură la propriile gânduri.

– La mulți ani, Lady Cassandra, spuse el. Trebuie să recunosc că nu am un cadou pentru dumneata. Te rog să accepți scuzele mele.

Ea îi zâmbi.

– Nu este nevoie de scuze, domnule locotenent.

Cass se întoarse spre ușă și dădu să pășească spre ea. Doar dacă... O voce o opri, o voce clară, de netăgăduit. Vocea unui diavol care până acum nu își făcuse cunoscută prezența față de ea. Însă acum acest diavol era de necontestat și îi stătea direct pe umăr, șoptindu-i la ureche. Ea nu fusese niciodată atât de îndrăzneată, nici măcar nu se gândise niciodată la așa ceva. Însă într-un fel sau

Altul diavolul o înghiontea cu furca lui mică și ascuțită, iar ea se întoarse pe călcâie ca să fie față în față cu Julian Swift.

- Doar dacă....

Ea murmură cuvintele pe care diavolul i le șopti la ureche.

Sprâncenele lui Julian se înălțară rapid.

Doar dacă...?

- Nu ar putea exista ceva ce să-mi puteți oferi de ziua mea.

Fruntea lui se încreți.

- Ceva?

Se simțea ca și cum n-ar mai fi fost ea în propriul trup. În schimb, plutea pe undeva pe sus pe deasupra lui, aproape de tavanul salonului, uitându-se la mica și curajoasa blondă de șaisprezece ani, cu pistrui pe nas, pe care nu o mai cunoscuse până atunci. Aceași mică blondă de șaisprezece ani care se întoarse și se apropie de locotenentul Swift, se uită fix la fața lui incredibil de frumoasă, și spuse:

- Ați putea să-mi dați primul meu sărut.

Dacă locotenentul Swift fusese șocat sau îngrozit de pretenția ei, nu s-a dat de gol prin cuvinte sau prin fapte. În schimb, își lăsă mainile să cadă pe lângă corp și răsuflă prelung.

- N-ai mai fost sărutată până acum?

Cass clătină din cap.

- Nu.

- Nu, bănuiesc că nu la vârsta dumitale.

Cass închise imediat ochii și își țuguie buzele, ridicându-și bărbia ca să ajungă la gura lui.

Atingerea fu ușoară și abia perceptibilă, asemenea atingerii unui fulg. Însă nu fură buzele lui pe ale ei. Ci buricele degetelor lui pe obrazul ei. El îi atinse ușor pielea. Stătea atât de aproape de ea, încât putea să îi simtă mirosul uniforme de lână, izul fin al săpunului folosit de el, parfumul aparte al apei de colonie cu care se dăduse. Un parfum pe care ea avea să îl prețuiască și să și-l amintească bine ani și ani de-atunci. Cu toate acestea, ea rămase în aceeași poziție cu buzele lipite și țuguite, așteptând, așteptând un sărut care nu mai venea.

În schimb, ușoara lui atingere a obrazului ei se transformă într-o fluturare a degetelor lângă ureche. El îi împinse un cărlionț

moale după lobul urechii. Cass își deschise ochii, clipind. Nu înțelegea. Nu avea de gând să o sărute?

– La mulți ani, Lady Cassandra.

El se aplecă în față și atingerea caldă a buzelor lui pe fruntea ei aproape că îi părli genele. Nu avea să se mai spele niciodată pe frunte. Bine, poate că asta era puțin cam mult. Sau nu?

– Aștept cu nerăbdare scrisorile duminicale, spuse el încet.

După care se întoarse pe călcăie și ieși din încăpere, păcănitul distinct al cizmelor pe podeaua de marmură răsunând în sufletul lui Cass.

Cass nu uitase niciodată momentul acela. La început, refuzul lui de a o săruta pe buze o duruse, însă de-a lungul anilor ajunsese să își dea seama că el n-ar fi putut să facă nimic altceva decât făcuse. Din partea lui ar fi fost total nepotrivit, deplasat și nedemn de un gentleman să o sărute pe verișoara de șaisprezece ani a viitoarei sale soții, chiar dacă i-o cerea ea de ziua de naștere. Și ca să fie sinceră, sărutul pe frunte fusese suficient cât să îi ajungă lui Cass de-a lungul celor șapte ani.

Vocea lui Lucy îi străpunse amintirile lui Cass.

– N-ai vorbit tu întotdeauna despre cum îți dorești ca bravul căpitan Swift să se întoarcă în siguranță din război, iar tu să ai o șansă cu el? Întrebă Lucy. Nu înțelegi? Eu îți ofer șansa aia.

Cass își sprijini capul de spătarul fotoliului și gemu.

– Mi-am *dorit* asta, dar nu m-am așteptat să se întâmple vreodată. Julian și Pen au fost aproape logodiți încă de pe vremea când eram niște copile. Părinții lor au pus la cale această căsătorie în urmă cu mulți ani. Au așteptat doar ca Julian să se întoarcă pentru a face anunțul oficial. Este imposibil să am *vreo șansă* cu el.

– Bineînțeles că e imposibil dacă gândești în felul acesta, continuă Lucy, de neclintit. În plus, noi am știut dintotdeauna că Pen nu prea este îndrăgostită de acest bărbat. La urma urmei, tot timpul a fugit de el. În nici un caz nu ai putea califica asta drept acțiunea unei viitoare mirese căreia iubirea i-a sucit mințile.

– Asta nu are nici o importanță. Pur și simplu nu ar fi corect din partea mea să... să...

Cass își frecă o tâmplă cu mâna. Durerea de cap îi revenise și de data asta era secerătoare.

– Să ce? Să fii îndrăgostită de el? Nu prea mai poți să faci nimic în privința asta, draga mea.

Lucy zâmbi și o bătu ușor pe Cass pe mână cu mâna ei liberă.

Cass își lăsă umerii să îi cadă și oftă.

– Oh, Lucy, știi bine că n-aș face nimic să o rănesc pe Pen sau pe Julian. Trebuie să mă duc la el. Trebuie să îi spun imediat adevărul înainte ca toată situația asta să scape de sub control mai mult decât a făcut-o deja. Eu...

Lucy puse brusc ceașca de ceai jos, făcând-o să zăngănească pe farfurioară, și se întoarse cu fața spre Cass. Își propti mâinile în șolduri.

– Nu va fi rănit nimeni. Totul e o simplă farsă. O să organizăm petrecerea la reședința părinților mei, de la țară. Sunt plecați în Scoția să-și petreacă toamna acolo. Servitorii de-acolo mă adoră. O să intre și ei în joc. Le explic eu totul.

Cass clătină din cap, presându-și tâmplele cu degetele.

– Nu. Asta-i nebunie curată. Pur și simplu nebunie curată.

– De ce? Ce-ar putea să nu meargă?

Expresia de pe fața lui Lucy era absolut nevinovată.

Cass rămase cu gura căscată.

– Ce-ar putea...? Fie și numai faptul că îți vine să pui o asemenea întrebare este dovada a cât de dusă ești. Cum rămâne cu soțul tău?

Zâmbetul lui Lucy se lărgi și mai mult.

– Derek va pleca în curând pe Continent. O să lipsească cel puțin două săptămâni. Momentul este absolut perfect. N-o să afle niciodată nimic despre toată povestea asta.

– Bine. Cum rămâne cu părinții mei? continuă Cass.

– Le vom spune părinților tăi că ești la petrecerea domnișoarei Bunbury. Însoțită de mine și sub supravegherea mea, bineînțeles.

Zâmbetul lui Lucy arăta că nu se simțea câtuși de puțin stânjenită de toate astea.

Cass strânse și mai tare brațele fotoliului ei. Lucy avea răspuns la absolut orice. Lucy întotdeauna avea răspuns la absolut orice. Și ceea ce era cel mai rău, undeva în străfundul minții sale, Cass începea de fapt să ia în calcul această variantă. „O farsă“, spusese Lucy. „Nimeni nu va fi rănit“, spusese Lucy. Era oare posibil așa ceva? Cu-adevărat?

Cass se concentră să respire, să respire și să se gândească. Era ca și cum diavolul revenise, acum stătea din nou pe umărul ei și-i șoptea: „Fă-o, Cass. Spune da!“, în timp ce un înger i se aciuase pe celălalt umăr, șoptindu-i: „Nici măcar nu-mi vine să cred că îți trece prin cap așa ceva, domnișoară“.

Cass își îngropă fața în palme. De ce oare i se părea din ce în ce mai greu să găsească motive să refuze?

– Părinții mei încă nu te-au iertat, Lucy, forță ea un argument neconvingător.

Lucy ridică din umeri.

– Poate că nu m-au iertat, însă apreciază foarte mult faptul că sunt ducesa și că pot să te prezint unor gentlemeni numai buni de însurătoare.

Lucy o lăsă fără replică cu fraza asta. Părinții lui Cass erau încă mârșniți că fiica lor îi permisesese unui duce să-i scape printre degete, dar se consolau cu ideea că măcar noua ducesa era cea mai apropiată prietenă a lui Cass. Sperau că această legătură va fi de ajutor pentru a garanta o căsătorie potrivită pentru fiica lor. Și totuși, Cass nu trebuia să îi dea voie lui Lucy să amestece lucrurile.

– Bine. Dar cum rămâne cu faptul că tocmai i-ai spus lui Julian că Penelope va fi la petrecere? Te aștepti ca Penelope să vină la petrecere dacă va ști că Julian va fi și el acolo? Te aștepti să fie dispusă să participe la toată farsa asta? Doar ea a fost cea care a inventat orice ca să scape de el.

– Bineînțeles că nu mă aștept ca Penelope să participe. Lucy își dădu ochii peste cap. Asta ar distruge totul.

Cass ridică exasperată o mână în aer.

– Și-atunci de ce i-ai spus lui Julian că ea va fi acolo?

Acum Lucy era cea care îi aruncă ei o privire de genul „stau-de-vorbă-cu-o-imbecilă“.

– Ca să-l fac să vină, desigur.

Cass clătină din cap.

– Asta chiar n-are nici o noimă.

– Ba are destulă. O să-i spunem că Pen a fost oprită pe drum sau a trebuit să se întoarcă fiindcă a uitat ceva. Cine știe? O să mă gândesc eu la ceva.

– Ăsta-i planul tău? Glumești?

– Da, ăsta-i planul meu. Și nu, nu glumesc. Sincer vorbind, Cass, te porți de parcă noi n-am mai făcut niciodată așa ceva până acum.

Cass gemu. Oh, își amintea cât se putea de bine.

– Dacă vorbești de micul tău episod de vara trecută din spatele tufișurilor, pot să-ți reamintesc că n-a mers?

Bineînțeles că Lucy vorbea de incidentul cu tufișurile.

Când ducele de Claringdon se întorsese de pe câmpul de luptă, anul trecut în luna iunie, se arătase imediat interesat de Cass. Alarmată, Cass îi ceruse prietenei ei Lucy, faimoasă pentru stilul ei direct și maniera fără menajamente în care gestiona lucrurile, să vorbească în numele ei și să îl descurajeze pe duce. Tot episodul se încheiase cu Lucy ascunzându-se în spatele tufișurilor dintr-o grădină și șoptindu-i replici lui Cass în efortul de a-l face să dea înapoi. Ulterior, Lucy se ascunsese sus, într-un balcon prefăcându-se a fi Cass și, ei bine, fusese nevoie de o ditamai reprezentarea și de un comportament absolut ieșit din comun înainte ca totul să se termine cu concluzia evidentă că Lucy era ea însăși perfectă pentru duce.

În orice caz, ca de obicei, Lucy rămase de neclintit.

– Da, dar în cele din urmă totul s-a rezolvat de la sine, draga mea, și asta-i tot ceea ce contează. Fii îndrăzneată!

Și iată-le, în toată splendoarea lor, cele două cuvinte favorite ale lui Lucy. Cass știuse că nu avea cum să mai dureze mult până ce prietena sa avea să le rostească. Lucy folosea acest „fii îndrăzneată” ca argument pentru tot ceea ce făcea și n-ar fi trebuit să facă. De fapt, acest crez le crease amândurora o groază de probleme. Cass oftă. Da, îndrăzneala asta însemna să se bage cu bună știință în bucluc. Deși Cass nu putea nega că, într-adevăr, prietena

ei avea acum o căsnicie fericită și era îndrăgostită nebunește de soțul ei, ducele, ca rezultat al faptului că la un moment dat dăduse dovadă de o îndrăzneală fantastică.

Cass își puse mâinile la loc în șolduri.

– Și ce anume mai precis crezi că o să iasă din toată tărașenia asta, Lucy? La ce rezultat speri să se ajungă după ce se va termina totul?

Lucy zâmbi larg.

– Acum cine este ridicolă, Cass? Zău așa, bineînțeles că mă aștept ca Julian să se îndrăgostească nebunește de tine.

Cass închise ochii și se ciupi de rădăcina nasului.

– Chiar și dacă asta ar fi adevărat, uiți că s-ar îndrăgosti de Patience, nu de mine?

Lucy dădu din cap.

– Da, de Patience de care este deja îndrăgostit foarte tare.

Cass îi aruncă o privire ce denota că aproape se convinsese că ducesa își pierduse mințile.

– Ce spui acolo? A fost în preajma mea doar câteva minute.

Lucy își încrucișă brațele la piept și începu să bată ritmic din degete peste coate.

– Este un lucru de care tu nu ți-ai dat seama, prietena mea. Am văzut modul în care căpitanul Swift s-a uitat la tine când a intrat în cameră, cum i s-a schimbat expresia când și-a dat seama că nu ești Pen. Acela a fost momentul în care am luat decizia. Deși la început a trebuit să aștept să mă asigur, bineînțeles, că nu te recunoaște. Ascultă la mine, Cass, e deja pe jumătate îndrăgostit de tine.

Cass își mușcă buza, uitându-se la modelul covorului de pe jos.

– Presupun că ar fi plăcut să-mi petrec timpul cu el, să dansez cu el și să mă prefac. Doar pentru o zi sau două.

Zâmbetul lui Lucy se lărgi și mai mult.

– Așa te vreau.

– Dar dacă...?

– Oh, Cass. Nu-ți mai face atât de multe griji. Dintotdeauna ai fost genul care-și tot face griji aiurea.

Nasul lui Cass se încreți ușor.

– De fapt, se întâmplă să gândesc și eu exact același lucru despre tine, doar că invers, căci nu cred că tu îți faci suficiente.

– Spui prostii. În plus de asta, tu îți faci suficient de multe griji pentru amândouă. O să organizăm petrecerea asta și o să pretinzi că ești Patience. Într-un final o să meargă totul de la sine. O să vezi. Fii îndrăzneată!

Cass gemu.

Capitolul 4

Cincisprezece minute mai târziu, Julian era anunțat la reședința din oraș a lui Derek Hunt. Întâlnirea sa cu cele două lady la casa părinților lui Penelope încă i se derula în minte. Lady Worthing? El, unul, nu o mai întâlnise până atunci, însă părea o tânără încântătoare. Era frumoasă, plină de energie și avea cei mai neobișnuiți ochi pe care îi văzuse el vreodată; unul era albastru, celălalt era verde. Însă cealaltă lady, la fel de tânără, Patience Bunbury, uau! Aproape că îi tăiasе respirația. Până atunci nu mai fusese niciodată atras fizic, atât de repede și de stăruitor, de o femeie.

Rămăsese ca fulgerat în momentul în care dăduse cu ochii de ea. Și deși nu i se mai întâmplase vreodată să rămână literalmente fără cuvinte, acum fusese incapabil să formuleze în mod coerent o propoziție. Fusese fermecat imediat de părul ei de culoarea mierii, de ochii ei de un albastru-deschis, de pomeții ei înalți și de genele ei lungi și negre. Nimic din toată experiența sa nu îl pregătise pentru reacția pe care o avusese față de ea. Desigur, fusese plecat la război și fusese vitregit de compania unei femei de mult prea mult timp. Și, ca un idiot, pentru un scurt moment, un moment oribil și confuz, se întrebasese dacă nu cumva ea era Penelope.

Ce nătărău! Bineînțeles că nu era Penelope. În amintirea sa, Penelope era o tânără scundă și trupeșă cu cărlionți bruneți, ochi negri și un nas ușor cârn. Nu. Femeia blondă nu era Penelope.

Nici măcar nu știa de ce spusese asta. Era o prostie. Sau poate că fusese vorba de o speranță nesăbuită.

Și mai rău, pentru un moment nebunesc, neverosimil, unul care îi făcuse inima să bată nebunește să-i iasă din piept, se întrebase dacă nu cumva frumusețea aceea de fată era... Cassandra.

Majordomul lui Hunt deschise ușa larg în fața lui Julian și îl introduse în biroul celui mai bun prieten al său, întrerupându-i gândurile lui Julian.

Derek Hunt stătea în spatele unei mesei de lucru imense din lemn de mahon. De îndată ce îl văzu pe Julian, își lăsă jos pana de scris, se ridică și ocoli biroul ca să îi iasă în întâmpinare.

Majordomul se aplecă respectuos și ieși chiar înainte ca Hunt să îl bată zgomotos pe Julian pe umăr.

– Swift, spuse Hunt. Nu pot să-ți spun cât mă bucur să te văd bine sănătos și întors în siguranță pe tărâm englezesc.

Julian răspunse îmbrățișării prietenului său.

– Mulțumită ție.

– Prostii!

Hunt îi făcu semn lui Julian să ia loc în fața mesei de lucru pe un scaun mare de piele. Își trecu mâna prin părul negru și se uită atent la prietenul său. Fața lui avea o expresie plină de îndârjire.

– Nu m-am iertat niciodată pentru faptul că a trebuit să te părăsesc după bătălie.

Hunt îl văzuse pe Julian internat într-un spital de campanie lângă Waterloo înainte să fie obligat să execute ordinul de se întoarce imediat în Anglia și să se prezinte la raport la Ministerul de Război.

– Aveai o sarcină de îndeplinit, îi replică Julian. Și eu aș fi făcut același lucru.

Și chiar vorbea serios când spunea asta. Hunt făcuse pentru el tot ce era posibil la momentul respectiv. Hunt îi salvase viața. Hunt îl căutase ca un nebun după bătălie și, când îl găsisese pe Julian zăcând pe câmpul de luptă, sărise de pe cal și-și smulsese propria eșarfă pe care o pusese pe rana lui Julian ca să oprească șuvoiul de sânge stârnit de glonțul care-i sfârtecăse pieptul.

Julian inspiră adânc. Chiar și acum îi era greu să se gândească la asta. Fusesse sigur că o să moară în ziua aceea. Amândoi crezuseră acest lucru. Oricum, ce nu știa Hunt era faptul că Julian chiar își dorise să moară în ziua aceea. Intenționase să o facă. Plănuise să o facă. Și îl făcuse pe Hunt să îi promită ceva, să îi promită că se va întoarce în Anglia și se va căsători cu buna lui prietenă Cassandra Monroe.

– Azi ai ajuns în oraș? întrebă Hunt ducându-se spre dulăpio-rul cu băuturi din încăpere.

– Da. În după-amiaza asta.

– Și ai venit direct aici? întrebă Hunt, turnând brandy în două pahare.

– Nu, îi răspunse Julian. Prima oară m-am dus la reședința fa-miliei Monroe.

Hunt ridică ambele pahare și se întoarse cu fața spre prietenul lui, cu o cută pe frunte.

– La Cassandra?

– Nu.

Julian clătină din cap.

– La Penelope.

Hunt străbătu încăperea și îi dădu lui Julian unul din pahare.

– Ah. Femeia cu care ești hotărât să te căsătorești?

– Nu tocmai. Nu încă. Sper că niciodată.

Hunt își relua locul pe scaunul din spatele biroului și se uită întrebător la Julian.

– Niciodată? Ce vrei să spui?

Julian luă o înghițitură lungă din băutura lui.

– O să-ți spun ceva, Hunt. Se opri și zâmbi. Scuzele mele, *Exce-lența Voastră*.

Hunt dădu din mână în semn că nu-l interesau titlul și defe-rența aferentă.

– Nu încap chestii de-astea între noi. Practic vorbind, ești al treilea meu frate.

Julian încuviință din cap.

– O să-ți spun ceva. Când crezi că ești pe moarte, îți faci o ana-liză serioasă a vieții. Am luat câteva decizii importante în timp

ce eram în convalescență. M-am gândit o groază de timp la viitorul meu de-aici.

Hunt înălță întrebător o sprânceană.

– Așa și pare. Iar viitorul tău nu o include pe Penelope Monroe?

– Nu. Trebuie să vorbesc cu ea cât mai curând posibil și să îi spun. Azi nu era acasă.

Hunt luă o înghițitură consistentă.

– E ceva ce trebuie să-ți spun, Swift.

Julian se uită la el cu multă atenție.

– Că nu te-ai căsătorit cu Cassandra?

Hunt dădu aprobator din cap.

– De unde știi?

Julian zâmbi din nou.

– Pe de-o parte, Cassandra mi-a scris și mi-a spus, iar pe de altă parte, văd că ai verighetă pe deget.

Hunt râse lung și zgomotos.

– M-am străduit din răputeri cu Cassandra, crede-mă. Însă nu era deloc interesată. Mi s-a părut că ea... Hunt ezită, după care clătină din cap. Mi s-a părut că este îndrăgostită de un alt bărbat.

Aerul inspirat îi rămase lui Julian în gât. Își îngustă ochii în timp ce îl privea pe Hunt.

– Cassandra este îndrăgostită de cineva? N-a pomenit nimic despre asta în scrisorile ei.

Hunt tuși în palma strânsă și se uită într-o parte.

– În sfârșit... m-a respins cu totul.

– Și între timp, Cassandra, Jane Lowndes și toată lumea și-au dat seama că te potriveai perfect pentru prietena lor Lucy.

– Da, Lucy Hunt acum, ducesa mea.

Julian își ridică paharul.

– Felicitări, prietene, și cele mai bune urări proaspetei tale mirese.

– Ți-aș fi făcut cunoștință cu Lucy, dar în după-amiaza asta este plecată în vizită la prietenele ei.

– Atunci, altă dată. Abia aștept.

Hunt expiră prelung.

– Deci, nu vrei să mă bați măr?

— Nu. Julian zâmbi. Te-am rugat să te căsătorești cu Cassandra când am crezut că sunt pe moarte. Acum totul s-a schimbat.

El își aruncă privirea într-o parte, afară pe fereastră, și se uită la o trăsură care trecea huruind pe strada prăfuită. „Totul s-a schimbat.“

Hunt își dresе vocea.

— Ceea ce te-a condus la decizia ta cu privire la Penelope?

Julian se strădui să revină la realitatea imediată.

— Întocmai.

— Înteleg. Încă n-ai fost să o vizitezi pe Cassandra? întrebă Hunt.

— Nu. Intenționez să mă duc acolo imediat după ce plec de aici, spuse Julian foindu-se în scaun. Ceea ce mă aduce la celălalt motiv al vizitei mele.

Hunt dădu aprobator din cap.

— Și anume?

— Ai mai auzit ceva de Donald? întrebă Julian.

Hunt își frecă ceafa.

— Fir-ar să fie! Încercam să te ferim să afli asta.

— Știu. Când fratele tău a venit să mă vadă în spital, n-a prea fost dispus să-mi dezvăluie nimic despre subiectul ăsta. A trebuit să-l descos ca să scot fie și cea mai mică informație de la el.

— Eu și Collin n-am vrut să-ți faci griji. Am vrut să te concentrezi pe însănătoșire.

— Înteleg, replică Julian. Însă acum trebuie să știu. Ai mai aflat ceva?

— Din nefericire, nu. Potrivit Ministerului de Război, Donald și Rafe sunt încă dați dispăruți în Franța. O să plec în curând la Bristol pentru o informare cu privire la ultimele noutăți și sper să aflu mai mult. Wellington a fost în cele din urmă de acord. Eu și Collin ne întoarcem pe Continent ca să îi căutăm.

Julian clătină din cap.

— Am încercat să fac pe dracu' în patru ca să-l conving pe Wellington să-mi aprobe să rămân pe Continent și să ajut la operațiunea de căutare.

– Era cât pe ce să mori, Swift. Chiar meriți să fii acasă. Să te odihnești.

Julian își încleștă maxilarul și se uită din nou pe fereastră afară.

– Mă tot odihnesc de luni bune.

– Dacă nu o făceai, acum erai la doi metri sub pământ.

Julian își plecă ușor capul.

– Este fratele meu, Hunt.

– Știu.

Iar Hunt chiar știa. Și fratele lui mai mic, Adam, fusese împreună cu Donald și cu prietenul lor Rafferty Cavendish pe Continent. Însă nu fuseseră la luptă. Făcuseră ceva mult mai periculos... îi spionaseră pe francezi. Julian nu avea nici cea mai vagă idee din ce motiv seriosul său frate ar fi fost de acord sau ar fi încercat măcar să fie spion. În momentul de față avea mai multe întrebări decât răspunsuri.

Cel de-al doilea frate al lui Hunt, Collin, condusese deja o incursiune pe Continent, unde reușise să îl localizeze pe Adam și să îl aducă înapoi la Londra, însă Rafe și Donald încă erau dați dispăruți. Din câte se părea, Wellington consimțise în cele din urmă să le permită lui Derek și lui Collin să se reîntoarcă pentru încă o căutare.

– O să vin cu tine, spuse Julian. Imediat ce Wellington o să-mi aprobe ultima cerere.

Hunt reuși să zâmbească ușor.

– Nici o șansă. Abia te-ai întors. O să rămâi aici. Să te bucuri puțin de aerul de-acasă. Îți scriu și te țin la curent. Ai cuvântul meu.

– Îți mulțumesc pentru asta, îi spuse Julian încet. Încă mi-aș dori să știu de ce mama naibii s-ar fi oferit Donald voluntar să fie spion. De ce și-ar fi riscat viața să se ducă acolo în postura asta?

– Vrei să spui, dat fiind faptul că tatăl tău e mort, iar Donald este conte și nu are moștenitori?

– Mai ales dat fiind faptul că tata este mort, iar Donald este conte și nu are moștenitori. De-asta și fiindcă lumea nu se aștepta ca eu să mă mai întorc, din ambele motive. Nu suntem

decât eu, Donald și Daphne. Nu înțeleg de ce ar fi riscat în felul acesta.

— Nici eu nu știu de ce, dar am aflat că într-adevăr s-a oferit voluntar.

Privirea pierdută a lui Julian se fixă brusc pe fața lui Derek.

— S-a oferit voluntar? De ce ar face așa ceva?

— Ministerul de Război căuta pe cineva ca el, un membru al Parlamentului, al Camerei Lorzilor. Voiau pe cineva pe care nu l-ar fi suspectat nimeni, cineva care să pară că pur și simplu călătorește prin Franța. Care să nu fie implicat în nimic.

— Dar Donald nu este făcut să fie spion. Știm amândoi chestia asta.

— L-a avut pe Rafe cu el, spuse Hunt dregându-și vocea. Și încă îl are. Rafe este unul dintre cei mai buni. Dacă există o șansă de supraviețuire, Rafe o va găsi. Crede-mă, Swift.

Julian se ridică în picioare și se duse spre fereastră, băgându-și mâinile în buzunare.

— Fir-ar să fie, Hunt! Eu ar trebui să fiu în continuare în Franța, nu Donald. Numai că tu nu m-ai mai căuta pe mine, ci mormântul meu.

Vocea lui Hunt răsună incisiv:

— Despre ce mama naibii vorbești?

Julian clătină din cap.

— Nu contează. I-am solicitat deja lui Wellington să se mai gândească și...

— Nu-ți pot permite să vii cu noi, spuse Derek, vocea sa căpătând tonul de general de armată pe care Julian o cunoștea din timpul bătăliilor. Știi bine asta. Ai primit ordin ca momentan să rămâi aici.

Julian își încleștă maxilarul.

— Da, momentan. Însă dacă n-o să găsiți nimic...

— O să vorbim despre asta dacă și când va fi cazul.

Julian încuviință din cap fără prea multă convingere. Bineînțeles că intenționa să schimbe această stare de fapt. Să primească noi ordine. La naiba, să își ignore ordinele dacă trebuia să o facă. Donald, fratele său, băiatul care fusese crescut să devină conte,

nu putea fi pierdut în Franța. Pur și simplu, nu se putea așa ceva. Tatăl său s-ar fi răsucit în mormânt.

Julian se rugă la Dumnezeu ca Derek și Collin să îi găsească. Dacă putea cineva să facă asta, atunci acei cineva erau destoinicii frați Hunt. Julian avea să rămână pentru moment aici, exact așa cum spusese Hunt. Iar dacă trebuia să stea în Anglia prefăcându-se că se distrează, mai întâi avea să rezolve lucrurile cu Penelope Monroe.

– Vei sta la reședința din oraș a lui Donald? întrebă Hunt. Dacă nu, ești bine-venit să rămâi aici.

– Nu, oricât ar părea de ciudat. Mă duc undeva în provincie. În Surrey.

– Surrey? Ce este în Surrey?

– Când am fost să o vizitez pe Penelope în după-amiaza asta, mi s-a spus că este în drum spre petrecerea dată la conacul unei prietene de acolo.

Hunt își înalță o sprânceană neîncrezător.

– Pare ciudat. A plecat din oraș știind că vii?

– Se pare că a plecat înainte să primească scrisoarea prin care o anunțam că ajung aici în după-amiaza asta.

– Al naibii ghinion!

Julian zâmbi ușor.

– Da, asta este. Am de gând să mă duc după ea acolo. Nu ne putem logodi. Trebuie să audă asta de la mine personal. Așa este corect. Cu cât vorbesc mai devreme cu ea, cu atât mai bine, iar dacă nu pot să merg cu tine și să ajut la găsirea lui Donald, cel puțin pot să fac ceea ce se cuvine cu domnișoara Monroe.

Hunt încuviință din cap.

– Îți doresc numai bine, Swift. Cât timp o să fii plecat?

– Petrecerea de la conac ține o săptămână și șansa a făcut să fiu și eu invitat. Totuși, nu sunt sigur cât o să stau.

Nu că l-ar fi deranjat în vreun fel să se afle cât mai mult în prezența lui Patience Bunbury.

– Ce-ai de gând să faci după aceea?

Julian întâlnește privirea prietenului său.

– Am de gând să merg în Franța și să te ajut să îi găsești pe Donald și pe Rafe.

Hunt se uită chiorâș.

– Eu o să fiu plecat pentru două săptămâni. Sper al naibii de mult să îi găsesc, Swift, și că lucrurile o să se rezolve până când te întorci tu din Surrey. Ne revedem aici în Londra de azi în două săptămâni. Într-un fel sau altul, intenționez să am vești.

Julian se întoarse la fotoliul său și dădu pe gât restul de brandy din pahar. Amândoi știau că era perfect posibil ca Hunt să pornească de fapt într-o misiune de recuperare a trupurilor neînsuflite ale lui Donald și Rafe. Julian nu se putea gândi acum la asta. Nu trebuia să se gândească acum la asta. Se ridică în picioare și îi strânse mâna prietenului său.

– Noroc și drum bun.

Hunt îl conduse până la ușa de la intrare.

– Abia aștept să i te prezint lui Lucy. Ca să știi, turuie ca o moară stricată și unii ar spune că are obiceiul să creeze tot felul de încurcături, dar un lucru e sigur: are inimă, și-ncă o inimă mare.

Julian își înălță întrebător o sprânceană.

– Să creeze tot felul de încurcături?

– Mi-e teamă că pe cât e de frumoasă, pe-atât e de năstrușnică, adăugă Hunt cu un râset. O să trebuiască să îți povestesc niște istorioare despre poznele ei de pe vremea când încerca să mă convingă să nu o mai curtez pe Cassandra.

Julian râse.

– Se pare că Excelența Sa ducesa este o persoană pe care de-abia aștept să o cunosc.

Capitolul 5

Diavolul de pe umărul lui Cass învinsese. Fusese așa de simplu. Diavolul, mica bestie atât de enervantă, mai venea din când în când la ea, după prima lor întâlnire la aniversarea zilei de naștere, la șaisprezece ani. Cât de bine își reamintea teribila lui

insistență din ziua aceea. Sfatul lui fusese surprinzător, bineînțeles, și în cele din urmă inutil. Însă în ceea ce o privește pe Lucy și petrecerea ei fictivă de la conac, în cele din urmă, Cass ascultase de micul și oribilul ei prieten. De-acolo de sus, de pe umărul ei, el îi spusese pe un ton ademenitor că s-ar putea să se distreze la petrecere cu Julian, indiferent de rezultat și de cât lip-sită de speranță părea întreaga situație. Oh, avea îndoieli, o mulțime de îndoieli, de motive de îngrijorare, și era foarte neliniștită, dar reușise cumva să le lase deoparte și să se prefacă.

Să se prefacă. Asta îi spusese Lucy că făceau. Era o farsă, ca și cum ar fi jucat într-o piesă de teatru. Iar ele adorau atât de tare piesele de teatru! Servitorii aveau să se prefacă și ei. Lucy pur și simplu le spusese că urmau să aibă genul acela de petrecere în care toată lumea aveau să pretindă că este serioasă, dar fără să fie de fapt așa, ceva asemănător unui bal mascat, dar fără măști și costume. Lucy putea să fie atât de convingătoare!

– Nu mi-ai spus tu că vrei să te schimbi? Să fii altfel? Să fii în stare să le ții piept părinților tăi? o îndemnase Lucy, știind cu exactitate unde să bată monedă. Acum este șansa ta. Fii îndrăzneată! Fă lucrurile pe care nu ți-ai imaginat vreodată că ai putea să le faci. O să rămâi tu însăși mirată de ce vei reuși în privința asta, sunt sigură.

Avea să rămână ea însăși mirată? Lui Cass îi plăcuse cum suna asta. Își petrecuse toată copilăria și adolescența urmând cuvânt cu cuvânt fiecare regulă. Pictase, cântase la pian, își cultivase vocea. Făcuse reverențe, dansase și spusese mereu exact ceea ce trebuia exact cui trebuia. Fusese sfioasă și modestă de parcă ea însăși inventase modestia. Îi ascultase pe mama și pe tatăl ei, fusese bună și înțelegătoare cu fratele ei mai mare. Se interesase de sănătatea tuturor servitorilor, avusese grijă de toate prietenele ei, iar acum, acum ce-ar fi dacă pur și simplu ar veni rândul ei? Rândul ei să șocheze puțin, rândul ei ca în cele din urmă să încalce o regulă sau două, în loc să viseze cu ochii deschiși la asta.

– Următoarele două săptămâni o să fii Patience Bunbury, o anunțase Lucy.

Și într-un fel sau altul asta îi dăduse lui Cass permisiunea să meargă mai departe și să încalce regulile. Gata, nu mai era modesta și sfioasa Cassandra Monroe, era Patience Bunbury și deja se hotărâse... Patience Bunbury era într-adevăr foarte rea.

Și așa îi scrisese Cass o scrisoare lui Pen, informând-o că făcuse exact ce îi ceruse verișoara ei și că îi spusese căpitanului Swift că Pen participa la petrecerea de la conac a lui Patience Bunbury. Ca din întâmplare, Cass omisese să îi spună că ea însăși era în drum spre aceeași petrecere și că, oh, da, în plus avea să pretindă că ea este Patience. În schimb, îi spusese lui Pen că ea și Lucy se retrăgeau puțin în provincie. Cass fusese sigură că va fi lovită de fulger în timp ce scria scrisoarea. Era groaznic din partea ei să continue să mintă, mai întâi pe Julian, acum pe Pen. Însă se părea că celui diavol mic și enervant nu îi păsa.

– Pen a început asta, îi atrăsese Lucy atenția ridicând din umeri.

Asta nu reușise decât să sporească sentimentul de vinovăție al lui Cass. În mod categoric asta nu reprezenta o scuză. Sau, da? Oh, iată că blestematul acela de diavol își băga coada din nou.

Cass își plimbă degetul de-a lungul ferestrei trăsurii care le purta pe ea și Lucy spre provincie. Se clătinau ușor, la unison, în noua și splendidă trăsură a ducesei, Cass încercând să nu-și roadă unghiile de fiecare dată când se gândea încotro se îndrepta: spre o minciună nemărginită.

Marea proprietate a contelui de Upbridge, tatăl lui Lucy, se întindea în liniștita provincie Surrey. Un sentiment de calm o învăluia pe Cass când în cele din urmă conacul le apărui în fața ochilor. Într-o anumită măsură, și ea crescuse aici. Moșia părinților ei se afla la mai puțin de cinci kilometri distanță. Își îndreptă corpul și înghiți în sec.

– Lucy, dar dacă părinții mei aud de această petrecere de la conac și hotărâsc să le facă o vizită părinților tăi?

Lucy râse.

– Cass, uiți că în prezent părinții tăi sunt extrem de supărați pe familia mea. De fapt, totul s-a potrivit perfect. Și, în plus, nu i-ai trimis mamei tale o scrisoare?

– Ba da. Am informat-o că o să stau cu tine în oraș toată săptămâna viitoare.

– Atunci s-a rezolvat.

Cass își mușcă buza.

– Numai dacă părinții mei rămân acolo pe moșia lor.

– Anticipez că n-o să fie nici un fel de probleme, îi replică Lucy, punându-și mânușile în timp ce trăsura se apropia de intrarea din față a conacului.

Cass oftă. Bineînțeles că Lucy era convinsă că totul va merge ca pe roate. Cass însă trăia cu o frică permanentă că mama ei va veni, îi va spune lui Julian totul și îi va cere fiicei sale să se întoarcă acasă imediat. Pe mama sa nu o interesase niciodată pasiunea ei pentru Julian, iar asta avea puțin de-a face cu faptul că el era hărăzit verișoarei ei: „Este al doilea fiu al familiei, Cassandra. Poate că o fi destul de bun pentru Penelope, dar noi nu te-am crescut ca *tu* să te măriți cu altcineva decât cu un moștenitor al unui titlu“.

Iar asta era o chestiune de necontestat. Părinții ei o crescuseră ca să se mărite cu un bărbat cu titlu nobiliar, un titlu renumit, cu cât mai ilustru, cu atât mai bine. Singurul motiv pentru care nu o renegaseră pentru că refuzase un duce fusese faptul că undeva în străfundul minții, mama ei probabil credea că ea, Cass, s-ar putea mărita cu un duce cu un nume de familie cu o vechime de ordinul secolelor și aceasta ar fi fost o partidă chiar mai bună decât noua familie Claringdon. Asta era tot ceea ce reprezenta ea pentru mama ei – o marionetă numai bună de folosit în marele joc de căsătorii aranjate ale nobilimii.

Când trăsura lui Lucy opri în cele din urmă la intrarea reședinței, majordomul și intendentă erau acolo să le întâmpine cu o plecăciune și o reverență.

– Să nu vă faceți nici un fel de griji, Excelență, spuse intendentă în timp ce le conducea în foaierul imens al conacului. Servitori, noi toți, am fost foarte ocupați cu pregătirea petrecerii. Totul este aranjat.

– Vă mulțumesc foarte mult, doamnă Prism, îi răspunse Lucy, permițându-i majordomului să îi ia pălăria și pelerina și așteptând-o pe Cass să facă același lucru cu ale ei. Dar sper

că vă amintiți că pe timpul petrecerii nu puteți să faceți referire la mine sau să-mi spuneți cumva „Excelența Voastră”. Iar aceasta este domnișoara Bunbury, continuă ea cu un gest amplu spre Cass.

— Desigur. Desigur, chicoti intendenta.

Și majordomul avea un licăr amuzat în ochi. Ele își continuă traseul prin casă. Totul mirosea așa cum Cass își amintea din copilărie, un amestec acrișor de ceară de parchet și unsoare de lustruit argintăria. Freamătul servitorilor și zâmbetele de pe fețele tuturor îi sporiră încrederea. Pe măsură ce treceau orele, Cass observă că, așa cum le poruncise Lucy, toți servitorii păreau complet în largul lor să își numească stăpâna Lady Worthing și să pretindă că pe prietena ei Cass o cheamă Patience Bunbury. De fapt, deja începuseră toți să o facă. Ar fi putut părea cu ușurință grotesc, dar Cass trebui să zâmbească când văzu cu câtă bunăvoință erau dispuși servitorii contelui să-i satisfacă toate capriciile tinerei stăpâne. Cu toții păreau a-i fi complet devotați lui Lucy.

Când majordomul veni să primească de la Lucy confirmarea cu privire la sortimentele de vinuri ce urmau să fie servite la prima cină, ea îi răspunse:

— Mulțumesc, Merriman.

— Plăcerea este de partea mea, Lady Worthing.

El făcu o plecăciune înainte de a ieși.

— Nici că ar fi cineva mai potrivit să orchestreze o asemenea nebunie, Lucy, spuse Cass râzând.

— Ei cred că este o farsă, draga mea. Nu există nici un motiv pentru care asta n-ar trebui să fie ceva amuzant.

— Înțeleg.

Cass își apăsă o mână pe stomac. Poate că la urma urmei totul avea să fie în regulă. *Poate.*

— Servitorii au făcut totul ca la carte. Nu e nevoie decât ca noi să ne ocupăm de ultimele detalii. Hai cu mine.

Lucy se întoarse învolburându-și poalele rochii ei galbene.

Cass își petrecu restul zilei urmându-și prietena prin tot felul de încăperi lungi și punând la cale diverse detalii de ultim moment pentru momentele distractive ale petrecerii. Doamna Prism

le urma îndeaproape având la îndemână o pană de scris și un pergament pentru a nota toate solicitările lor.

– I-am trimis vorbă căpitanului Swift să îl anunț că petrecerea de la conac nu începe în mod oficial până sâmbătă, spuse Lucy în timp ce intrau într-unul dintre saloane.

– Ce i-ai spus despre Pen? întrebă Cass.

– I-am spus că Penelope a făcut o mică greșeală cu privire la momentul la care începe petrecerea, de unde și plecarea ei din Londra mult prea devreme. Am reușit să câștig câteva zile pentru noi înainte să apară Julian.

Lucy zâmbi.

– Da, dar ne-ai pus în situația de a trebui să îi explicăm imediat ce va sosi motivul pentru care Penelope nu este aici, în condițiile în care a plecat la țară, pentru petrecere, câteva zile mai devreme, răspunse Cass.

– Lasă totul pe seama mea, spuse Lucy cu o fluturare nepăsătoare, plină de încredere, a mâinii.

– N-ai o baghetă magică, nu-i așa? întrebă Cass, uitându-se pe sub mobilă ca și cum s-ar fi așteptat să dea cu ochii pe acolo de bagheta adusă în discuție.

Lucy își dădu ochii peste cap.

– Nu, dar mă pricep la vorbe, iar asta este uneori chiar mai folositor decât ar fi o baghetă. Baghetele magice pot fi furate, draga mea.

Cass clătină din cap, dar nu se putu abține să nu râdă de remarcile amuzante ale prietenei sale. Asta era. Dacă tot avea să se prefacă, putea să o facă în stil mare. De câte ori nu se gândise c-ar fi dat orice numai să aibă măcar o zi curajul și încrederea lui Lucy? Măcar o singură zi. Deși ea, una, nu i-ar fi spus nu acelei baghete magice.

Însă asta era șansa lui Cass, singura ei șansă. Era curajoasă. Era încrezătoare. Era Patience Bunbury! Încuviință cu fermitate din cap și se întoarse spre prietena ei.

Lucy își deschise larg brațele, indicându-i întreaga jumătate a salonului din spatele ei.

– Iar aici este locul unde o să jucăm cărți după cină, spuse ea, învârtindu-se în cerc și bătând din palme. Bineînțeles că pe tine o să te așez lângă căpitanul Swift de câte ori o să am ocazia.

Cass se învârti și ea în cerc.

– Se pare că te-ai gândit la toate.

Lucy dădu aprobator din cap.

– Bineînțeles că m-am gândit.

Cass se apropie de perete și își plimbă un deget de-a lungul marginii unui portret atârnat acolo.

– Vine și Jane?

– Indiscutabil. Spune că acesta este un eveniment monden pe care îl așteaptă cu nerăbdare. De fapt, Jane este una dintre puținele persoane pe care le-am invitat. Ea nu l-a cunoscut pe căpitanul Swift, ceea ce, firește, reprezintă o chestiune de importanță capitală.

– Când ai avut timp să plănuiești toate astea? întrebă Cass, clătinând din cap.

Lucy zâmbi larg.

– Am fost în mare vervă, acum două seri, după ce-am vorbit cu căpitanul Swift, și-am reușit să scriu o droaie de scrisori.

– Pe cine altcineva ai mai invitat? Pe Garrett? întrebă Cass, făcând referire la cel de-al patrulea prieten apropiat al lor, vărul primar al lui Lucy, Garrett Upton.

Garrett locuia și el în vecinătate. El și verișoara lui erau prieteni la cataramă, iar ei trei crescuseră împreună, călărindu-și caii și jucând tot felul de jocuri pe moștile din apropiere.

Singurul frate al lui Lucy murise de friguri pe vremea când era copil. Așa că Garrett, singurul fiu al unchiului ei, era pe cale să moștenească titlul de conte al tatălui lui Lucy, deoarece propriul lui tată murise. De fapt, Cass bănuia că acum, odată ce rămăsese iarăși fără perspectiva de a avea un soț, părinții ei își îndreptaseră atenția și intențiile lor de căsătorie spre Garrett Upton. Garrett, desigur, îi era lui Cass nimic mai mult decât prieten, însă deoarece proprietatea familiei Upbridge se învecina cu proprietatea familiei Moreland, tatăl lui Cass menționase în mai multe ocazii că

de mult îi surâdea ideea unirii celor două familii și a celor două moșii printr-o căsătorie.

Lucy se întoarse spre Cass și își țuguie buzele.

– Nu, ah, nu tocmai.

– Nu tocmai? Ce vrei să spui?

– Cu Garrett este puțin mai... complicat.

Cass își îngustă ochii spre prietena ei.

– De ce?

Lucy flutură o mână prin aer.

– Oh, îl știi pe Garrett. Vrea întotdeauna să facă ceea ce trebuie, să spună adevărul etcetera, etcetera. I-am spus că sunt puțin indispusă. Ea coborî vocea pentru ca doamna Prism să nu o poată auzi. Crede că sunt însărcinată și a încetat să mai pună întrebări. Ceea ce e minunat. Mă îndoiesc că o să vină să mă vadă.

Cass rămase cu gura căscată.

– Lucy! Doar nu l-ai lăsat să creadă așa ceva.

– Ba da, spuse și îi făcu cu ochiul lui Cass. Ce?! Este scuza perfectă.

– Ești incorigibilă.

Lucy clipi nevinovată.

– Spui asta ca și cum n-ai fi știut-o deja. După care își îndreptă din nou atenția spre intendentă casei. O să ne întâlnim cu dumneata în cămară peste zece minute, doamnă Prism.

Femeia încuviință din cap și părăsi încăperea în timp ce Cass se duse direct spre canapea și se lăsă să cadă pe ea. Își trase o pernă decorativă și o puse în poală, ținând-o strâns lipită de stomac.

– Cine altcineva mai vine la petrecere?

Lucy își duse un deget la obraz, gânditoare.

– L-am invitat pe lordul Berkeley.

– Lordul Berkeley?

– Da, Berkeley.

Lordul Berkeley era unul dintre cei mai vechi prieteni din școală ai lui Garrett. Era un viconte care locuia în nord și arareori venea la oraș. Se cunoscuseră vara trecută în Bath, unde el încercase

fără succes să o curteze pe Lucy. Din câte se părea, Lucy rămăsese în relații de amicitie cu viconte.

— Cum de-ai reușit să-l convingi pe Lord Berkeley să vină încoace pentru ocazia asta? întrebă Cass.

— Pur și simplu l-am informat că îmi este dator cu un serviciu după ce a pretins cu nerușinare că mi-a scris niște scrisori frumoase vara trecută.

Cass rămase iarăși cu gura căscată.

— Doar nu i-ai spus asta, Lucy!

— Ba bineînțeles că i-am spus. A fost de acord fără nici un fel de rezerve și mi-a răspuns imediat că acceptă. Iar partea cea mai bună este că nici el nu l-a cunoscut vreodată pe căpitanul Swift.

Cass își trase perna în sus până la bărbie.

— Nimic din ceea ce faci n-ar trebui să mă mai surprindă, dar iată că mă surprinde.

Lucy se dusesse până în partea cea mai îndepărtată a camerei unde inspectă niște mere dintr-un bol. Se întoarse spre Cass și strigă:

— Oh, Patience!

Cass nu se clinti. Rămase unde era, uitându-se fără să vadă la șemineul în care lemnele trosneau.

— Patience! spuse Lucy mult mai tare, bătând cu talpa pantofului în podeaua de marmură.

De data asta Cass își întoarse capul.

— Da.

Lucy își puse ambele mâini în șolduri.

— Asta a fost de antrenament. Trebuie să te obișnuiești să răspunzi la numele ăsta.

— Oh, Lucy. Ce-o să mă fac? Nu pot să îi vorbesc lui Julian ca și cum nu l-aș cunoaște. Dacă mă scap și spun ceva ce numai Cass ar ști? întrebă Cass, lăsând perna să îi cadă la loc în poală.

Lucy răsuci unul dintre mere scrutându-l, ca și cum aranjarea acestuia cu precizie în bol avea o importanță deosebită.

— Hmm. Îți sugerez să păstrezi tăcerea dacă bănuiești că ai putea fi tentată să faci asta.

– Dar dacă Jane sau lordul Berkeley îmi spun din greșeală Lady Cassandra?

– Te prefaci că nu i-ai auzit și le arunci o privire consternată.

– Dar dacă Garrett sau Owen, sau părinții mei sosesc la petrecere? întrebă Cass.

– Garrett n-o să vină, și de ce ar avea fratele tău vreun motiv să vină aici? El arareori pleacă din Londra.

– Dar dacă...? Dar dacă...

Cass își aruncă privirea în jur ca să caute alt motiv de îngrijorare.

– Dar dacă o să-ți cadă capul de pe umeri? îi furniză Lucy un motiv. Asta aveai de gând să spui? Îți jur, Cass, nu are nici un rost să-ți faci griji. Mă aștept ca săptămâna asta să fie cât se poate de reușită. Și tu ar trebui să gândești la fel.

– Dar tocmai asta este, Lucy. Nu pot să înțeleg cum ar putea fi reușită. Ce anume putem noi spera să realizăm?

Cass se aplecă în față și își puse capul pe perna din poală.

Lucy se întoarse la canapea, se așeză lângă prietena ei și o îmbrățișă, lipind-o strâns de ea cu brațele petrecute în jurul ume-rilor ei.

– Zău așa, ce altceva decât să-i oferim lui Julian șansa să te cunoască, dragă Cass? Să te vadă, să stea de vorbă cu tine, să fie singur cu tine. E peste putință ca el să își mai dorească să se însoare cu Penelope, după ce va petrece ceva timp cu tine.

– Dar ei sunt promiși unul altuia...

– Ba nu, nu sunt. Nu în mod explicit. Nu în mod oficial. Și am de gând să mă ocup ca lucrurile să rămână așa și pe viitor. În plus, se pare că uiți că verișoara ta nu pare deosebit de interesată de căpitanul Swift.

Cass își frecă fruntea cu o mână. Cum se făcea că Lucy părea întotdeauna să dea sens lucrurilor când dovedea netemeinicia motivelor ei de îngrijorare?

– Da, dar...

– Nu. Încetează! Gândește pozitiv. Doar așa povestea asta va putea să meargă. Trebuie să-mi promiți că o să încetezi să-ți mai faci griji.

- Cass gemu și strânse perna în brațe.
– Oh, totul este atât... atât... de nesigur.
Lucy o îmbrățișă din nou și îi zâmbi conspirativ.
– Ei, adevărata esență a unei legături amoroase este nesiguranța, draga mea. Nu uita niciodată asta.

Capitolul 6

– Ei bine, eu n-am auzit niciodată de domnișoara Patience Bunbury, spuse sora mai mică a lui Julian, Daphne, care stătea în partea opusă a salonului față de el, scriind o scrisoare, în timp ce el și mama lor o priveau cu atenție.

– Nici eu nu pot spune că mi s-a făcut vreodată cunoștință cu ea, adăuga mama lui, contesa.

Un cârlionț blond zbură peste umărul lui Daphne în momentul în care ea își scutură capul și îi aruncă lui Julian o privire șireată.

– Dacă mă întrebi pe mine, totul mi se pare foarte curios.

Julian se așează ceva mai confortabil pe fotoliul lui.

– Ce vrei să spui prin „curios“?

Se bucurase enorm că-și petrecuse zilele acestea din urmă cu mama lui și cu Daphne. Cele două femei nu își mai încăpuseră în piele de fericire când intrase el pe ușă. Mama lui nu spusese nimic, doar ochii i se umpluseră de lacrimi și își îmbrățișase strâns copilul mijlociu, în timp ce Daphne bătuse entuziastă din palme și aproape că țipase nebunește din cauza emoției.

Era al naibii de bine să le revadă! Sora lui, care era doar o copilă pe vremea când el plecase la război, era acum o tânără frumoasă și educată care, după cum își dădu el seama curând, se învârtea de colo, colo prin casă făcând mai multe lucruri în același timp. Mama lor avea niște cute mai adânci pe frunte din cauza grijilor și mai multe riduri, însă avea încă acei ochi cenușii surâzători pe care și-i amintea atât de bine.

Își povestiră tot ce se petrecuse între timp, de la aspectele mai puțin înfiorătoare ale perioadei petrecute de Julian pe front, până

la frivolitățile ultimului sezon londonez, însă nici una dintre femei nu părea să știe ce îl apucase pe Donald să plece pe Continent.

– A spus că se duce în vacanță în Italia, îi spuse mama lui. Nu știu de ce-ar fi plecat în mijlocul unui război. Însă îl știi bine pe Donald, e întotdeauna atât de evaziv. Nu vrea niciodată să ne facem griji din cauza lui. Deși acum chiar sunt îngrijorată, căci e plecat de câteva luni și nici acum n-am primit încă o scrisoare care să ne spună că e bine.

– Sunt sigură că vor veni vești în curând, mamă, spuse Daphne. Și în plus, căpitanul Cavendish este cu el. El va avea grijă ca Donald să fie în siguranță.

– Da, ai dreptate, draga mea. De-a lungul anilor căpitanul Cavendish s-a dovedit un prieten de nădejde al familiei noastre și, în plus, este și un soldat desăvârșit.

Daphne dăduse aprobator din cap, însă privirea pe care i-o aruncase lui Julian îl făcu să se gândească că ea știa mai mult decât lăsa să se înțeleagă. Îndeosebi de vreme ce știa că Donald era cu Rafe. Julian își înclinase ușor capul spre sora așa, frații convenind în mod tacit să o lase pe mama lor să continue să creadă că Donald este în vacanță. Însă Julian își spuse că trebuia să o întrebe mai târziu pe Daphne despre acest aspect.

Acum că el, mama și sora lui avuseseră șansa să se reacomodeze unul cu celălalt după toți acești ani, Julian le informase că avea de gând să se ducă în provincie și aceasta fusese modalitatea prin care subiectul Patience Bunbury fusese adus în discuție.

– Vreau doar să spun că este puțin curios că domnișoara Monroe este plecată la o petrecere la țară găzduită de o tânără lady de care noi n-am auzit niciodată, comentă Daphne, apoi dădu din umeri, îndreptându-și întreaga atenție asupra scrisorii ei.

– Poate că pur și simplu n-ai întâlnit-o tu niciodată pe domnișoara Bunbury, îi sugeră Julian.

– Bineînțeles că n-am întâlnit-o niciodată, prostuțule, îi replică Daphne, clătînând din cap. Mă gândeam doar că eu cunosc pe aproape toată lumea, dar nu și pe ea.

– Există o prima oară pentru toate cele, draga mea, replică mama lor. Sunt sigură că domnișoara Bunbury este o tânără

lady extrem de agreabilă dacă domnișoara Monroe a ales să fie prietenă cu ea.

Daphne își lăsă pana de scris pe masă și se întoarse complet în scaun ca să se uite la Julian, cu brațele sprijinite pe genunchi. În ochii ei se vedea o licărire plină de hotărâre.

— Ooh, că tot veni vorba de tinerele lady, ia spune-mi, ai văzut-o pe Lady Cassandra Monroe de când te-ai întors?

Julian își dresе vocea.

— Nu. N-am... văzut-o. M-am dus ieri la casa din oraș a părinților ei, ca să aflu că familia a plecat deja în provincie ca să-și petreacă toamna.

Inițial, Julian fusese destul de dezamăgit; cu toate acestea, când aflase adresa petrecerii date de Lady Worthing, descoperise că era lângă moșia părinților Cassandrei. Și mai bine. Odată ajuns în Surrey, Julian avea să o găsească pe Penelope, să îi spună ce trebuia să îi spună, iar după aceea să se ducă la moșia familiei Monroe ca să o viziteze pe Cassandra.

— Îmi pare rău să aud asta, îi răspunse Daphne, cu o expresie plină de dezamăgire pe față. Ia spune-mi, încă îți mai scrie?

— Da, aproape zilnic, spuse Julian, simțind brusc un nod în gât.

Ce îi putea spune despre Cassandra? Era cea mai bună prietenă a lui. Care îi scria de ani și ani. Asta începuse la puțin timp după ce el plecase pe front după aniversarea ei de șaisprezece ani. Se gândise că nu va fi nimic altceva decât o simplă corespondență amicală. Însă se transformase în ceva mai mult de-atât. Cassie nu știa asta, însă ea îi salvase viața.

— Aproape zilnic? Mama lui ridică din sprâncene. Aș îndrăzni să spun că asta-i mult mai des decât am făcut-o eu și Daphne. Penelope ți-a scris la fel de des?

Julian clătină din cap.

— Nu.

„Nici pe departe.“

Se lăsă pe speteaza scaunului și își uni vârfurile degetelor deasupra pieptului. Penelope. În decursul anilor, el se gândise să renunțe la ideea de a se căsători cu ea. Penelope avea optsprezece ani când el plecase la război. Hotărâseră să aștepte până când

se întorcea el – dacă se întorcea – ca să oficializeze totul. Nu fusese corect față de Penelope să o facă să aștepte în toți acești ani. Îndeosebi dat fiind că Julian nu avusese absolut nici o intenție să se mai întoarcă vreodată. Nu avea nici o iluzie că Penelope l-ar iubi sau că ar vrea să se mărite cu el din acest motiv. Puținele scrisori pe care i le scrisese ea în toți acești ani fuseseră scurte și pline de tot felul de fleacuri. Nimic adevărat. Nimic real. Nimic care să se compare cu scrisorile pe care le primise de la Cassandra. Scrisorile Cassandrei fuseseră sincere și pline de trăire, pline de remarci spirituale și de înțelepciune. Ea îl făcea să zâmbescă. Îl făcea să râdă de-a binelea, iar mai mult decât orice altceva, îl făcea să simtă ca și cum cuiva din lumea asta mare și imensă, altcuiva decât mamei și surorii lui, chiar îi păsa cu adevărat dacă el trăia sau murea. Dumnezeu știa că tatălui său nu îi pășase niciodată. La urma urmei, el nu era decât un al doilea fiu, complet nefolositor. I se spusese acest lucru de suficient de multe ori. Tatăl lui îi cumpărase gradul și postul din armată și i le servise cu niște cuvinte pe care nu le uitase niciodată.

Julian ciocăni la ușa camerei de lucru a tatălui său.

– Permiți să intru?

Tatăl lui consimți mormăind.

Julian împinse ușa și o deschise, intrând în cameră. Se opri în fața biroului de lemn masiv, stând în poziție de drepti. Se uită lung afară, pe fereastra de deasupra capului tatălui său, cu mâinile strânse la spate, noua sa uniformă fiind încă aspră la contactul cu pielea. Dar avea să se obișnuiască la un moment dat cu senzația rugoasă de frecare.

– Julian. Vocea tatălui său era pătrunzătoare și rece, ca întotdeauna. Sau acum ar trebui să-ți spun locotenente Swift?

– Îți mulțumesc pentru gradul de ofițer, milord. Intenționez să te fac mândru de mine.

– Pleci în curând?

– Da. Mi-am luat deja rămas-bun de la mama, de la Donald și Daphne. O să plec spre Surrey în câteva minute, să îmi iau rămas-bun și de la domnișoara Monroe.

Tatăl său suflă aerul pe nas.

— Ai putea la fel de bine să îți iei rămas-bun de la ea pentru totdeauna. Nu există nici un motiv să o ții încurcată, așteptându-te.

Fruntea lui Julian se încreți.

— Milord?

— Fiindcă n-o să te mai întorci.

Julian își încheștă maxilarul, cu ochii fixați afară pe fereastră.

— Ai atât de puțină încredere în mine, tată?

— Din contră, aici este vorba exact de cât de multă încredere am în tine. Ai spus că intenționezi să mă faci mândru.

— Tată?

Contele bătu cu pumnul în masă făcând ca hârtiile și călimara de cerneală să sară în sus.

— La naiba, Julian. Chiar trebuie să ți-o spun cuvânt cu cuvânt? Destinul tău este să pieri în luptă. Într-un mod onorabil, desigur. Cu cât mai onorabil, cu atât mai bine. De-asta ți-am cumpărat gradul. Nădăjduiesc să ne faci atât pe mine, cât și țara ta extrem de mândri.

Julian simți în coșul pieptului o gheară rece ca gheața. Se concentră să își păstreze privirea dreaptă, maxilarul ferm și neclintit. Îi scăpă o răsuflare greoaie.

— Sir.

Se înclină o dată în fața tatălui său, se întoarse pe călcăie și ieși din cameră.

Fusese ultima oară când îl mai văzuse vreodată pe tatăl său.

Julian se luptase cu cuvintele acestea tot drumul spre Surrey în urmă cu șapte ani. Avea să își ia rămas-bun pentru totdeauna de la domnișoara Monroe și să o elibereze de această obligație sau avea să îi ceară să îi scrie? Înțelesese ce trebuia să facă. Înțelesese ce avea în cele din urmă de făcut ca să câștige dragostea tatălui său, aprobarea lui. Iar el avea să își facă datoria. Însă se putea să treacă săptămâni, chiar și luni, înainte să moară, și nu putea suporta gândul de nu avea ceva la care să se gândească în toată acea perioadă de timp. Când Cassie se oferise să îi scrie, simțise un licăr de speranță, un firicel de bucurie de care să se agațe.

Julian plecase pe Continent cu divizia sa de îndată ce se întorsese de la Surrey. În nici o lună de zile primise vestea morții

tatălui său. Zilele se transformaseră în săptămâni, săptămânile în luni, lunile în ani. Iar scrisorile lui Cassie soseau cu precizia unui ceasornic, mângâietoare, încurajatoare, prietenoase și amuzante. Bineînțeles că Daphne și mama lui îi scriseseră și ele, însă scrisorile lor erau mai puțin frecvente și menite să îi distragă atenția cu tot felul de vești și noutăți nostime. Scrisorile lui Cassie erau diferite. Erau pline de trăire, pline de înțeles. Ele erau singura dovadă lăsată de el că încă mai este în viață. Iar el nu fusese nicio dată capabil să îi scrie ei – acestei fete care îl salvase dintr-un abis întunecat – și să îi spună că avea intenția de a nu se mai întoarce vreodată. Nu putuse să îi facă asta și nu dorise nici ca el însuși să o creadă. Scrisorile lui Cassie erau reale, însă tot ele erau singurul loc în care el își permisesese să fie altceva decât era în realitate.

Julian își aruncă privirea în jurul încăperii, la camera fratelui său, din casa fratelui său. Julian se întorsese în oraș de mai puțin de două săptămâni, însă deja se ocupa de corespondență și acționa în numele fratelui său. Servitorii veneau la el cu probleme, iar mama lui părea cât se poate de mulțumită să îi permită să se ocupe de treburile casei. Daphne, la rândul ei, părea încântată de toate astea, probabil fiindcă el o lăsa mult mai liberă decât o făcuse Donald.

Donald.

Julian inspiră adânc. El și fratele său nu fuseseră apropiați. Donald era mai mare decât el cu câțiva ani buni și fusese crescut să fie conte. Când Donald nu era plecat la școală, își petrecea timpul cu tatăl lor. Asta îl făcuse întotdeauna invidios pe Julian. Cât de mult râvnise și el la atenția și aprobarea tatălui său pentru o zi, o oră, chiar și un minut numai! Daphne fusese întotdeauna apropiată de mama lor, iar asta îl lăsase pe Julian de unul singur, singur și fără rost, un înlocuitor la titlul de conte care nu necesita un înlocuitor. Tatăl lui spusese acest lucru destul de clar.

Julian clătină din cap. Nimic din toate astea nu mai conta acum. Nu în momentul de față. El făcuse așa cum i se spusese, plecase în armată, plecase la război. Iar în toate acele zile și nopți lungi și pline de singurătate, așteptase cu nerăbdare

scrisorile Cassandrei. Le așteptase de fiecare dată când venea poșta, iar în timp ce alți soldați erau adesea dezamăgiți să descopere că apelul începea și se termina fără ca ei să fie strigați, Julian se putea baza întotdeauna pe Cassandra. Ea nu îl lăsa niciodată baltă.

— Am auzit că părinții lui Lady Cassandra sunt foarte supărați că ea i-a respins avansurile ducelui de Claringdon, spuse Daphne de pe locul ei de la măsuța de scris.

— Da, dar toată lumea a putut să vadă că ducele și Lady Lucy alcătuiesc o pereche mult mai potrivită, spuse mama lui. Cu toate acestea, pot să le înțeleg dezamăgirea.

Julian râse.

— Derek mi-a spus cu gura lui că s-a străduit din răputeri să o câștige pe Lady Cassandra.

— E-adevărat, adăugă Daphne. Deși el nu a avut niciodată cu-adevărat șansa să îi câștige inima.

Julian se încruntă. Ce știa sora lui despre asta?

— De ce spui asta?

Buzele lui Daphne se arcuiră într-un zâmbet ușor.

— Oh, nu există decât un singur gentleman de care Lady Cassandra să fie interesată, iar el a fost, hmm-hmm, extrem de absent.

Julian se aplecă în față și își propti coatele pe genunchi. Iată că auzea acest lucru din nou. Așa cum îi spusese și Hunt, Cassandra Monroe era îndrăgostită de un alt bărbat. Acesta era motivul pentru care îl refuzase pe Hunt. Însă cine era acest bărbat? Și când se întâmplase? În nici una dintre scrisorile mai recente Cassandra nu pomenise de vreun bărbat. Ei bine, orice alt bărbat, în afară de Derek și Garrett... Upton. Upton? Oare era posibil să fi fost Upton?

Oare de ce gândul că ea, Cass, era îndrăgostită de un alt bărbat îi provoca dureri în piept? Chestia asta nu avea nici o noimă. Clătină din cap. Nu conta. Indiferent cine era acest individ, ar fi fost de dorit să fie suficient de bun pentru ea. Asta era tot. Cassandra era iubitoare și drăguță. Merita să fie fericită. El nu își dorea decât ceea ce era mai bun pentru cea mai apropiată prietenă

a lui. Ea însemna foarte mult pentru el. Atât de mult încât, atunci când crezuse că e pe moarte, primul lui gând nu fusese la propria persoană sau la Penelope. Nu. Ci la Cassandra. Hunt fusese acolo, cu fața împietrită ca o mască, încercând să facă tot posibilul să nu se uite la el ca și cum ar fi știut că prietenul lui era deja mort. Așa că presase cu eșarfa lui șuvoiul de sânge cauzat de glonțul care îi intrase lui Julian în piept. Hunt își încheștase pumnul și maxilarul, iar Julian știuse pe loc că prietenul său va face orice îi va cere el. Ultima lui dorință de muribund. Care fusese asta? Hunt deja îi promisese c-o să le anunțe personal pe mama sa și pe Daphne, c-o să le spună amândurora cât de mult le iubea Julian. De asta avea să se ocupe, fără îndoială. În ziua aceea, pe câmpul de luptă îmbibat în sânge, îl făcuse pe Hunt să îi promită că se va întoarce la Londra și se va căsători cu Cassandra. Julian știa din scrisorile ei că nu era încă măritată. Ea avea nevoie de cineva, de o persoană bună, o persoană puternică, cineva care să aibă grijă de ea și să o trateze cum se cuvine. Hunt era candidatul perfect. Sau cel puțin așa se gândise Julian.

– Indiferent cine ar fi, este un bărbat norocos, spuse Julian, trecându-și îngândurat o mână prin păr.

– Și nici măcar nu ai văzut-o încă, murmură Daphne.

Julian își aruncă privirea spre sora lui, îngustându-și ochii.

– Ce-ai spus?

– Oh, nimic. Nimic, îi replică Daphne, întorcându-se din nou la scrisoarea ei.

Julian se lăsă pe spate în scaun. Nu mai conta. El îi dorea numai bine Cassandrei în privința alesului ei, însă căsătoria ei era ultimul lucru la care se gândea acum. Intenționa să pună capăt așa-zisei lui logodne, iar după aceea să plece în căutarea fratelui său. Soarta intervenise și încurcase totul. Fratele lui se afla pe Continent, în pericol, iar Julian aici, în siguranță, la Londra. Trebuia să îndrepte această greșeală.

Julian se uită de-a lungul camerei la mama și la sora lui. Nu le informase cu privire la intențiile sale de a o termina cu Penelope. Era mai bine ca mai întâi să facă asta și să le explice după aceea. Însă el știa ce trebuia să facă. Săptămânile de recuperare îl învățaseră ceva ce nu putea să uite. Nu își putea trăi viața

în minciună. Căsătoria cu Penelope ar fi fost o minciună. În suflul său se dăduse o luptă între simțul onoarei și instinctele sale, dar, în cele din urmă, știa că trebuie să pună capăt înțelegerii dintre ei. Nici măcar nu o cunoștea pe Penelope și, cu certitudine, nu o iubea. Nu se gândise la ea în timp ce își vărsa sângele pe pământ străin. Nu. Se gândise la Cassandra, Cassandra pe care și-o reamintea doar ca pe o fetișcană. Îi ceruse un sărut pentru aniversarea ei de șaisprezece ani. Zămbi când își aminti scena. La vremea aceea ea era mică, slabă și deșirată, toată numai mâini și picioare, genunchi și coate, însă în mod sigur dădea semne că se putea transforma într-o reală frumusețe. Probabil nu una la fel de strălucitoare ca, să spunem, Patience Bunbury, dar, cu siguranță, într-o tânără atrăgătoare. Oare cum mai arăta Cassandra acum? De îndată ce urma să ajungă în Surrey, probabil că avea să îi scrie prietenului său Owen, fratele mai mare al Cassandrei, să vadă dacă era și el acum în provincie. Ar fi fost plăcut să îi revadă pe cei doi frați.

Primul scop al lui Julian era să o găsească pe Pen și să pună capăt aranjamentului dintre ei. Cel de-al doilea scop era să o găsească pe Cassandra și... ce? Să o vadă? Să îi mulțumească? Să îi spună că îi schimbase întreaga viață? Doar simplul gând, și tot îi suna aiurea. Nu putea decât să își imagineze cum avea să sune să-i spună astea personal.

Cel de-al treilea scop al său era să se reîntoarcă pe Continent, cu sau fără aprobare, și să ajute la căutarea lui Donald și Rafe.

Dar mai întâi de toate, trebuia să înceapă cu începutul, așa că din acest motiv își planificase pentru a doua zi această plecare în provincie ca să participe la petrecerea de la conac. Se gândi ce noroc avusese să le întâlnească din întâmplare pe Lady Worthing și pe domnișoara Bunbury. Dacă nu le-ar fi cunoscut pe cele două tinere acasă la Penelope, în urmă cu trei zile, n-ar fi avut de unde să știe unde plecase Penelope și, în mod sigur, nu s-ar fi dus acolo neinvitat. Avusese, într-adevăr, foarte mult noroc.

— Abia aștept să aflu ce se întâmplă la petrecerea asta, spuse Daphne cu un oftat. Aproape că mă face să-mi doresc să fi fost invitată. Iar eu detest petrecerile ținute la moșie.

– De ce-ai spune așa ceva? întrebă mama lor, sorbind din ceașca de ceai pe care tocmai i-o adusese majordomul.

Daphne strâmbă din nas.

– Ei, toată atmosfera aceea provincială și toată plictiseala. Prefer orașul, de departe. Sunt atât de multe de văzut și de făcut.

– Și tot felul de belele în care să intri? interveni și Julian.

– Nu știi la ce te referi, îi replică Daphne, întorcându-și capul și dându-și ochii peste cap cu un aer nevinovat.

Mama lor îi aruncă lui Julian o privire plină de subînțeles pe deasupra ceștii de ceai. Îi scrisese în mai multe ocazii despre înclinația lui Daphne pentru, hm, tot felul de lucruri mai aparte. Contesa își lăsă ceașca jos și se ridică.

– Vă urez amândurora noapte bună. Sunt extenuată. Ea se întoarce spre Julian. Ne vedem dimineață, dragul meu, înainte să pleci la drum.

Daphne și Julian îi spuseră noapte bună, iar Julian se ridică în momentul în care mama lor ieși din încăpere. Absența lui Donald o măcina. Lui Julian îi era limpede ca lumina zilei. După ce ușile se închiseră în urma contesei, Julian se așează la loc pe scaun.

– Nu-ți face griji, surioară. Când mă întorc, o să-ți povestesc totul despre petrecere.

– Mulțumesc. Și trebuie să-mi povestești totul despre această domnișoară Bunbury. Pur și simplu ard de nerăbdare să fac cunoștință cu ea, îi replică Daphne.

Julian își întinse picioarele în față și își lăsă capul pe spătarul scaunului. Apoi se uită fix și dus pe gânduri la tavanul plin cu fresce. Domnișoara Bunbury. Dacă era să fie cinstit, nu putea spune că nu avea chef să o revadă. Se străduise, însă se părea că nu poate să își scoată din minte imaginea acelei tinere lady. Era splendidă. Da, trecuse o perioadă lungă, lungă de timp de când nu mai fusese cu o femeie, însă văzuse multe de când se reîntorsese în Anglia. Nici una dintre ele nu îl afectase așa cum o făcuse ea. Felul în care zâmbea dezvelindu-și șirul de dinții albi strălucitori cu care își mușca inconștient buza de jos când se gândea la ceva...

– Cum arată? întrebă Daphne, întrerupându-i gândurile lui Julian. Poate că am cunoscut-o, dar i-am reținut doar înfățișarea, nu și numele.

Julian inspiră adânc, cu privirea încă ațintită în tavan.

– Este înaltă, blondă și frumușică.

– Frumușică sau frumoasă? întrebă Daphne, cu un surâs în voce.

„Splendidă.“

– Destul de frumușică.

– Și pe prietena ei, cum ai spus că o cheamă? Lady Worthing?

– Da, ea este brunetă și are cei mai neobișnuiți ochi. Julian se ridică. Mai bine mă retrag și eu. Am niște scrisori de scris înainte să mă duc la culcare. Noapte bună, Daphne.

– Ce-i așa neobișnuit la ei? întrebă Daphne, chiar în momentul în care Julian ajunsese la ușă.

Julian se opri.

– Neobișnuit la ce?

– La ochii lui Lady Worthing.

– Oh, unul este albastru, iar celălalt verde.

El întinse mâna după mânerul ușii.

– Serios? întrebă Daphne cu o voce ascuțită, iar el se întoarse cu fața la ea.

O măsură cu atenție din ochi pe soră-sa.

– Da, serios. De ce?

Daphne își țuguie buzele.

– Iar tu spui că petrecerea asta este în Surrey?

– Da.

– Hmm. Poate că la urma urmei chiar o cunosc pe această Lady Worthing.

Capitolul 7

Cass purta rochia ei de culoarea lavandei. Cea mai nouă pe care și-o făcuse pentru aniversarea ei de douăzeci și trei de ani.

Părul îl avea prins la spate într-un coc fermecător, iar în obraji avea suficient de mult roz, acum după ce se ciupise. Poate că nu prea fusese pregătită așa cum trebuia când îl văzuse pe Julian pentru prima oară, însă când avea să ajungă la Upbridge Hall, ea intenționa să arate cât mai bine posibil. Se hotărâse să înceteze să se mai gândească la nebunia planului secret în care fusese implicată. Tot ce conta era că va avea câteva zile cu Julian, câteva zile minunate, neîntrerupte, în care putea să danseze cu el, să râdă cu el și să stea de vorbă cu el fără să trebuiască să recunoască faptul că el îi era hărăzit altei femei. Asta era tot ce conta. Pentru moment.

Ea avea să îi spună adevărul. Urma s-o facă, îndată ce se ivea ocazia. În momentele ei mai liniștite însă nu se putuse împiedica să își pună câteva întrebări. Oare Julian avea să o recunoască? Să o recunoască după felul în care se exprima, după voce, după felul în care se mișca, după cuvintele ei? Avea să știe că este prietena lui dragă căreia el îi scria de ani de zile? În mod sigur avea să ghi-cească. Cum ar fi putut să nu o facă? Apoi dădea cu ochii de Lucy și îi vedea încrederea radiantă și efervescentă. O siguranță de sine pe care o purta ca pe o mantie, o mantie pe care Cass își dorea cu disperare să o poată cumpăra sau împrumuta.

Era o nebunie să pretindă că este Patience, și nu avea cum să iasă ceva bun din asta. Lucy spera că într-un fel sau altul Julian se va îndrăgosti de ea și va renunța la Penelope. Cass deja știa cu siguranță că asta nu se va întâmpla. Nu se putea așa ceva. Julian, bărbatul onorabil pe care ea ajunsese să îl cunoască și să îl iubească, nu avea niciodată să facă ceva atât de crud și de nesimțitor și să renunțe la intențiile sale maritale cu altă femeie. Și bineînțeles că, umbrindu-i fericirea, exista undeva în inconștient și ideea că inevitabil avea să sosească și ziua în care trebuia să dea socoteală. În cele din urmă, Julian avea să îi afle adevărata identitate – că era verișoara lui Pen, nu putea să se prefacă la infinit a fi altcineva –, iar după aceea era foarte posibil să o urască pentru că îl mințise. Cass nu era de obicei o mincinoasă. Nu era. La urma urmei, era aceeași tânără care mersese pe jos nu mai puțin de opt kilometri până la casa vicarului într-o după-amiază însorită de vară, la vârsta de cincisprezece ani după ce descoperise că scumpa

ei cățelușă venise acasă cu pălăria vicarului în gură. Ar fi fost foarte ușor, probabil de preferat, să ascundă dovada și să susțină că nu știa nimic de bucata aceea de lână, însă în loc să facă asta, se forțase să meargă cât putuse de repede pe cărarea aceea, distrugându-și perechea ei favorită de pantofi, ținând în mână bucata înmuiată de material și îi prezentase starea de fapt vicarului și drăguței sale soții. Își ceruse scuze din inimă și se oferise să îi cumpere o pălărie nouă, însă vicarul refuzase cu amabilitate, deși după aceea nu mai lăsase niciodată ușa deschisă, astfel încât Daisy să nu mai poate intra din nou, ceea ce, cunoscând-o bine pe cățelușă, Cass era sigură că încercase să facă.

Nu. Cass nu era mincinoasă, dar oare și Julian avea să vadă lucrurile astfel când ieșea adevărul la iveală?

Oh, probabil că mai mințise și altă dată, însă numai când circumstanțele meritaseră cu adevărat. Ca în vara trecută când îi spusese lui Lucy că este bolnavă, că are guturai. Nu fusese deloc bolnavă. Făcuse asta pentru a le oferi lui Lucy și ducelui posibilitatea de a-și petrece timpul împreună când pentru toată lumea era clar că ei doi erau hărăziți să fie împreună și că amândoi erau suficient de încăpățânați să nu recunoască acest lucru. Zău așa, dacă acea mică minciună nu ar fi fost spusă de Cass, poate că Lucy ar fi fost în continuare fată bătrână. Nu fusese asta oare o minciună pentru o cauză nobilă?

Cass oftă. Cu toate acestea, nu era vorba doar de mințit. Era și altceva de luat în considerare: faptul că, fără îndoială, Julian avea în cele din urmă să se gândească să treacă să o salute pe vechea lui prietenă Cassandra. Nu. Indiferent de cât de încrezătoare era Lucy, în mod categoric asta nu avea să se termine cu bine. Nu avea nici cea mai mică îndoială. Dar Cass putea să se prefacă. Putea să joace teatru timp de o săptămână. Nu prea avea de ales. Deja o pornise pe drumul acesta încâlcit și întortocheat... cu un imbold uriaș din partea Excelenței Sale, Lucy Hunt.

Lucy se opri la intrarea dormitorului lui Cass și se aplecă ușor înăuntru.

— Majordomul mi-a spus că trăsura căpitanului Swift este deja pe alee.

Cass îngheță. Își duse o mână la stomac și inspiră profund.

– Este aici?

Lucy dădu aprobator din cap, cărlionții ei negri legănându-se și lovindu-i ușor obrajii.

– Da. Vii cu mine să îl întâmpinăm? întrebă ea și îi întinse o mână lui Cass.

Cass încuviință din cap țeapănă. Se ridică în picioare și se îndreptă spre prietena ei.

– Arăți absolut minunat, draga mea, spuse Lucy.

Ea continuă să o țină de mână în timp ce coborâra pe scări, străbătură holul de la intrare din marmură și apoi pășiră pe pietrișul din fața casei.

Cass se concentră tot drumul să respire normal. Julian era aici. Julian. Însă ea nu putea vorbi cu el în același fel în care ar fi făcut-o dacă ar fi fost Cass. Nu putea face nici un fel de referire la vreunul dintre lucrurile pe care le știa despre el. Nu putea să îi spună că își amintea cât de tare se străduise să le câștige respectul subordonaților săi. Nu putea să îi spună că știa că aproape murise de sete într-un deșert din Spania. Nu putea să îi spună că înțelegea motivul pentru care el ura spațiile închise după ce își petrecuse noapte după noapte într-un cort. Nu putea să spună nici unul dintre lucrurile pe care voia să i le spună. Trebuia să simuleze o ignoranță completă. Oare putea s-o facă? Lucy o avertizase să vorbească cât mai puțin posibil despre orice din trecut. Oare era în stare? Era capabilă de un asemenea subterfugiu?

Oare Julian o căutase deja în postura ei reală, cea de Cass? Se dusesese acasă la părinții ei ca să încerce să o viziteze și descoperise că ea lipsește? Oh, încrengătura pe care ele o creaseră era deja prea încurcată ca să mai răzbați prin ea. Cu toate acestea, Cass zâmbi larg în timp ce trăsura se oprea în fața conacului.

Foarte bine. Gata cu grijile! Cassandra Monroe era o persoană care își făcea griji. Patience Bunbury, în mod categoric, nu.

Unul dintre servitorii-însoțitori sări și deschise ușa trăsुरii. Julian își făcu apariția imediat după aceea, arătând ca un Adonis blond. De data aceasta, nu mai purta uniformă. În schimb, era îmbrăcat cu o cămașă albă simplă, lavalieră, jiletcă verde

ca smaraldul, pantaloni gri-închis, cizme negre înalte și pălărie. Arăta pe de-a-ntregul ca un membru chipeș și elegant al nobilimii în vacanță, și nu căpitanul de armată rănit în luptă. Cass înghiți în sec. Nu mai conta. Bărbatul arăta bine în ambele ipostaze.

El zâmbi vioi când le văzu pe cele două lady așteptându-l. Inima lui Cass se opri o fracțiune de secundă, căci își amintea felul în care ochii lui se încrețeau ușor la colțuri când zâmbea așa, ca și cum ar fi păstrat ceva – o anumită rezervă – la care nu avea acces nimeni în afară de el. Julian se apropie de ele cu pași mari, iar ea încercă să-și recapete respirația normală. Pe dinafară nu mai avea nici un semn vizibil al rănii pe care o suferise. Ea observase acest lucru acasă la Pen. Acum i se confirmă. Cass se rugase de multe ori pentru asta. De nenumărate ori se băgase în pat seara la culcare spunând rugăciuni neîntrerupte pentru el, cu voce febrilă, până când o lua somnul. După care de regulă dormea cu intermitențe, chinuită de coșmaruri îngrozitoare în care Julian era împușcat și sângera până murea sau era străpuns de o baionetă. De obicei se trezea transpirată, respirând greu și plângând. După care începea să se roage din nou fără pauză.

Julian fusese împușcat în piept. Din câte se părea, glonțul îi trecuse pe lângă inimă. Sau cel puțin așa îi spusese chirurgia. Trecuse prin el și ieșise sfâșiindu-i partea din spate a vestonului. Fusese mai mult decât norocos să supraviețuiască. De fapt, era un miracol că stătea aici, arătând atât de prezentabil și de prietenos și făcând-o pe Cass să i se usuce gura.

„Tu ești Patience. Tu ești Patience. Tu ești Patience.“ Vocea cu tonalități înalte și joase îi răsuna în minte ca un refren. Oh, Dumnezeuule din ceruri! Asta nu avea să meargă nici pentru cinci minute, ca să nu mai vorbim de o săptămână. Se pregăti mental pentru ce era mai rău și își ridică poalele rochiei ca să se întoarcă și să o ia la fugă, strângând în pumnii încheștați satinul de culoarea lavandei. Lucy întinse o mână ca să i-o ia pe a ei, strângând-o ușor în semn de siguranță și liniștire. Lucy o cunoștea atât de bine. Cass lăsă materialul rochiei să cadă și rămase parcă înrădăcinată pe loc.

– Bună ziua, domnule căpitan Swift.

Mai întâi, Lucy făcu o reverență în fața lui. După care își ridică ușor poalele rochiei ca să se ducă spre el. Se opri în fața lui și îi întinse mâna.

– Lady Worthing, vă mulțumesc pentru invitația dumneavoastră atât de amabilă, îi răspunse Julian, făcând o plecăciune deasupra mâinii lui Lucy.

– V-o mai amintiți pe domnișoara Bunbury? întrebă Lucy, făcându-i semn lui Cass să vină să stea lângă ea.

Cass tresări. Fusesse atât de distrasă uitându-se la Julian încât aproape că nu auzise că Lucy o prezentase din nou. Tremurând, se duse încet până în dreptul lui Lucy și îi făcu o reverență lui Julian.

– Bineînțeles. Domnișoară Bunbury.

El se aplecă deasupra mâinii ei. Căldura degetelor lui puternice radiind prin mânășă o făcu pe Cass să uite să respire.

– Domn... domnule căpitan Swift, reuși ea în cele din urmă să îngaime.

Lucy bătu veselă din palme.

– Pofțiți înăuntru, domnule căpitan Swift. Servitorii vă vor lua lucrurile și le vor duce sus în camera dumneavoastră. Presupun că o să doriți să vă relaxați înainte de balul din seara aceasta.

– Urmează să fie un bal în seara aceasta? întrebă Julian, rămânând cu un pas în urma celor două lady, cu brațele încrucișate la spate.

– Urmează să fie un bal în seara aceasta? întrebă și Cass ca un ecou, întorcându-se să se uite la Lucy, simțind cum teama îi învăluie sufletul precum o gheară.

Zâmbetul lui Lucy rămase imperturbabil.

– Oh, știi și tu, de fapt nu este un bal. Mai mult o mică serată dansantă. Mie chiar îmi place să dansez, dumneavoastră nu, domnule căpitan Swift?

Servitorii erau deja ocupați cu descărcarea cufărului din trăsura lui Julian.

Julian își dresе vocea.

– Nu pot să spun că am avut prea multe ocazii până de curând, milady.

Lucy păru ușor mahnită.

— Oh, nu, bineînțeles că nu. Dar eu sper că o să vă simțiți bine odată ce toată lumea va fi aici.

— Da, cât despre asta, Lady Worthing, bănuiesc că Penelope a ajuns deja. Este foarte important să stau de vorbă cu ea.

Ochii lui Lucy se măriră vizibil, ea afișând o privire nevinovată pe care o perfectase exact pentru genul acesta de ocazii când pune ceva la cale. Cass o știa foarte bine.

— Oh, nu, domnule căpitan Swift. Ea nu este aici.

Fruntea lui Julian se încreți.

— Nu este aici? Am crezut că ați spus că plecase deja ca să vină aici.

Lucy flutură în aer una din mâinile înmănușate.

— Da, așa era de așteptat. I-am scris și i-am spus că am încurcat datele și că petrecerea nu avea să înceapă decât peste trei zile. Cred că s-a întors la Londra. M-am gândit că poate *dumneavoastră* aveți vești de la ea și ne puteți spune când o să ajungă.

Cass se cutremură. Noroc că Julian era în spatele ei și nu putea să îi vadă fața. Era sigură că asta va da de gol întregul șiretlic. Era tipic pentru Lucy să adauge acel gen de detaliu care să împingă lucrurile și mai departe, anume că ea credea că probabil Julian avea vești de la Pen. Un detaliu perfect, de fapt. Lucy nu era o amatoare.

Cass îndrăzni să își arunce rapid privirea în spate, încercând să își păstreze fața complet lipsită de expresie.

Julian clătină din cap.

— Londra? Vreți să spuneți că domnișoara Monroe este încă la Londra? De unde eu tocmai am sosit?

Lucy oftă.

— Mi-e teamă că da, domnule căpitan Swift, însă trebuie să rămâneți aici cu noi și să o așteptați. În mod sigur o să sosească într-una din zilele astea.

Lucy făcu un pas înapoi și își petrecu brațul pe sub cel al lui Julian. Îl trase înainte și o depășiră pe Cass, intrând amândoi în casă. Cass îi urmă.

— O să ne distrăm atât de bine în timp ce o așteptăm!

Nu aveai cum să nu vezi dezamăgirea de pe fața lui Julian. Lui Cass i se frânse inima. În mod evident el era nerăbdător să o vadă pe Penelope.

În orice caz, Julian își reveni rapid și îi zâmbi gazdei sale.

– Desigur. Asta îmi aduce aminte de ceva, Lady Worthing. Am niște prieteni în zonă și v-aș fi veșnic recunoscător dacă aș putea să îi invit aici ca să mă viziteze. Conacul lor este la numai câțiva kilometri distanță de-aici.

Cass înghiți în sec.

Lucy se trase de gulerul rochiei.

– Prieteni de-ai dumneavoastră, spuneți? Și ci-cine ar putea fi aceștia, domnule căpitan Swift?

Zâmbetul lui Julian era larg.

– Lordul Owen și Lady Cassandra Monroe.

Capitolul 8

– Oh, Janie, ai ajuns. Minunat!

Lucy aproape că dansă de bucurie când, în aceeași după-amiază, mai târziu, Jane Lowndes intră cu pași mari în dormitorul lui Cass. Cass ridică ochii. Ea și Lucy fuseseră ocupate încercând să decidă ce rochie ar trebui să poarte Cass pentru serata dansantă. Asta după ce avuseseră o ceartă strașnică pe tema motivului pentru care Lucy îi spusese lui Julian că invitarea lui Owen și a Cassandrei Monroe la petrecere era o idee minunată.

– A trebuit să o fac, se justificase Lucy. Ce-ar fi crezut el dacă m-aș fi purtat de parcă nu te-aș cunoaște? Sau dacă aș fi inventat nu știi ce scuză aiurea ca motiv să nu te invit?

– Se presupune că ești directă și fără scrupule, Lucy. Acum în mod sigur el o să-l invite pe Owen, iar noi o să fim distruse, sublinie Cass.

– E ceva să inviți pe cineva și cu totul altceva să și vină, îi replică Lucy. În mod sigur fratele tău e la Londra, iar *tu* în mod evident

nu poți veni. Scrie-i lui Julian o scrisoare în stilul tău și spune-i asta. O să lămurească destul de ușor totul.

Ultima idee îi dăduse lui Cass ceva speranțe, însă ea tot nu se simțea pe deplin împăcată cu întreaga poveste.

Sosirea lui Jane fu o pauză bine-venită de la gândurile mereu agitate ale lui Cass.

— Sunt aici să vă ajut, declară Jane. Și să văd cu ochii mei cum o să se ducă totul de râpă, desigur.

Cass se duse în grabă spre prietena ei și o îmbrățișă. Jane avea un păr castaniu-închis și niște ochi căprui închiși la culoare ce li căreau de inteligență. În mod normal, purta culoarea ei favorită, albastrul, și își împingea într-una ochelarii cu ramă de argint în sus, pe nas.

— Îți mulțumesc atât de mult că ai venit, spuse Cass. Sunt sigură că o să am nevoie de tine.

— Glumești? N-aș fi ratat așa ceva pentru tot ceaiul din Londra.

Ca de obicei, Jane ținea o carte într-o mână. Săculețul ei atârna, uitat, de cealaltă mână. Nu mai pierdu timpul și se lăsă să cadă într-un scaun de lângă fereastră ca să se uite la cele două fete care cotrobăiau cu înfrigurare prin garderob.

Lucy scoase o rochie roz-pal și i-o prezentă lui Cass.

— Asta?

— E prea modestă, clătină din cap Cass.

Lăsându-și cartea deoparte pentru moment, Jane își scoase mănușile și le băgă în săculeț.

— Ce mai aștepti? Spune-mi toate detaliile, căci din invitația ta nu am prea înțeles ce și cum.

Lucy aruncă rochia roz pe pat și se bătu ușor cu degetul pe bărbie, gânditoare.

— Știu că ți-am promis că data viitoare pe tine o să te ajutam, Janie, însă s-a ivit o ocazie acum câteva zile căreia nu i-am putut rezista.

Jane își înălță o sprânceană.

— O ocazie?

— Da, încuviință Lucy.

— S-a ivit? sună următoarea întrebare a lui Jane.

– Da.

Lucy se băgă iar în garderob și de data aceasta scoase o rochie albastră presărată cu toate culorile măcăleandruului.

– Dar asta?

Cass strâmbă din nas.

– E prea colorată.

– Haideti, nu mai amânați, spuneți-mi toate detaliile, ceru cu insistență Jane.

Cass se așază senină pe marginea patului, în timp ce Lucy începu să îi povestească lui Jane totul despre Patience Bunbury și fuga lui Penelope.

Ochii mari și căprui ai lui Jane se făcură din ce în ce mai mari pe măsură ce asculta. Își împinse din nou ochelarii în sus, la loc pe nas.

– Așadar, dă-mi voie să văd dacă am înțeles totul corect. Vrei să spui că ai pus în scenă toată această petrecere ca modalitate de a-l face pe Julian să se îndrăgostească de Cass?

Lucy dădu aprobator din cap.

– Da.

– Numai că el nu știe că ea este Cass? continuă Jane.

– Corect, spuse Lucy. Deși acest aspect va fi clarificat cu ușurință mai târziu.

Jane clipi spre Lucy.

– Păi, și ce șanse există să iasă ceva bun din toate astea?

– Astea sunt detalii, Jane, detalii! O să ne facem griji cu privire la acest aspect când o să vină vremea.

Jane își întoarse privirea scrutătoare spre Cass.

– Iar tu ai fost de acord cu toate astea? Trebuie să spun că mi se pare greu de crezut.

Cass își acoperi obraji cu palmele, știind că fața ei căpăta o tentă nefericită de roz.

– Știu. Știu. N-am nici cea mai vagă idee de ce m-am comportat astfel. Tot ce știu este că îmi doresc enorm să petrec niște timp cu Julian, spuse ea oftând.

– Oh, Cass, pentru asta nu te pot învinovăți în vreun fel. Dar nu crezi că finalul va fi unul nefericit? întrebă Jane.

Lucy țâțâi dezaprobat.

— Ar fi trebuit să vezi cum s-a uitat Julian la ea când a cunoscut-o acasă la Penelope.

— Omul era proaspăt sosit de pe front. Fără îndoială, s-ar uita exact la fel la oricine ar purta o rochie. Să nu o iei ca pe o jignire, Cass, îi replică Jane.

— Nici nu am luat-o.

Cass se ridică grăbită de pe pat și îi luă locul lui Lucy uitându-se lung în garderob. Nu trecu mult până să se apuce și ea să cotovăiască prin el să vadă dacă era ceva pe gustul ei.

— Oh, nu. N-a fost așa. La *mine* nu s-a uitat nici de două ori, continuă Lucy. A fost pe de-a-ntregul fascinat de Cass a noastră, așa cum am știut dintotdeauna că va fi.

Sprânceana lui Jane se arcui din nou.

— Și-atunci de ce nu i-ai spus pur și simplu că ea este Cass?

— Timpul era esențial. El era hotărât să o pornească imediat pe urmele lui Penelope la petrecerea de la conac. În mod evident este în căutarea ei. Așa că are nevoie să petreacă niște timp singur cu Cass. Iar noi trebuie să le acordăm acest răgaz.

Jane se ridică în picioare, se duse și își puse o mână pe mâneca lui Cass.

— Știi că aș face orice pentru tine și asta nu reprezintă o excepție. O să intru în joc și o să fac orice pot ca să fiu de ajutor. Nu sper decât că n-o să sfârșești prin a fi profund rănită. Și că nici nu o să rănești pe nimeni.

Cass îi zâmbi prietenei sale, însă simți lacrimi neașteptate și înțepătoare inundându-i ochii.

— Mulțumesc, Jane. M-am resemnat cu faptul că Julian se va căsători cu Pen. Tot ce vreau este să petrec puțin timp împreună cu el.

Jane o bătu ușor pe mână și îi zâmbi plină de înțelegere.

— Nu-ți face griji, draga mea! Dacă vrei câteva zile împreună cu Julian, atunci le vei avea.

Cass îi răspunse tot cu un zâmbet, dar unul mai puțin înșuflețit.

— Mulțumesc, Janie.

– Jane, ce i-ai spus mamei tale despre venirea ta aici? întrebă Lucy, atingând-o pe Cass cu cotul și scoțând o rochie de un galben odihnitor.

Cass își încreți nasul și clătină hotărât din cap la vederea culorii galben.

Jane râse.

– Momentan, părinții mei sunt extrem de fericiți că sunt plecată la petrecerea organizată la moșie de ducesa de Claringdon cu toți prietenii ei gentlemeni cu titluri nobiliare, numai buni de însurat. Mama a trimis și una dintre fetele din casă cu mine, însă acum oficial tu ești însoțitoarea mea, Lucy. Și mi-ai dat o idee nemaipomenită cu povestea asta cu Patience Bunbury, Cass. Ideea unei însoțitoare inexistente. Îmi place la nebunie. Intenționez să o pun în practică în momentul în care mă întorc. Sunt o Bunbury-istă convertită total. Trebuie doar să mă gândesc la un motiv pentru care mama nu poate face cunoștință cu ea.

Cass și Lucy îi zâmbiră amândouă prietenei lor. Jane era exemplul perfect de soarece de bibliotecă și nu se căia pentru asta câtuși de puțin. Din întâmplare, era singurul copil al unui tată genial care făcuse niște investiții atât de răsunătoare pentru Co-roană încât i se acordase titlul de cavaler. Cu toate acestea, mama ei, care își dorea ca fiica ei să semene mai mult cu ea și mai puțin cu inteligentul ei tată, se dădea peste cap în încercările ei de a o mărita pe Janie. Jane nu avea nici o intenție să facă nimic de genul acesta. Fără îndoială că mama ei fusese copleșită de bucurie când Jane o anunțase că de data aceasta chiar *voia* să se ducă la o petrecere cu aristocrați.

Jane se întoarse la scaunul ei și își trecu mâna peste poalele rochiei.

– În treacăt fie vorba, care este rolul lui Upton în toată povestea asta?

Cass și Lucy făcură un schimb de priviri stânjenite.

– Nu i-am spus nimic lui Garrett, recunosc Lucy.

Jane își împinse obrazul interior cu limba.

– De ce nu? De obicei nu se dă în lături când vine vorba de o farsă bună.

Lucy trase o rochie de culoarea piersicii din garderob și i-o arătă lui Cass.

— El este prea cinstit. O să vrea să spună adevărul.

Jane râse.

— Upton? întrebă ea dându-și ochii peste cap. Ce vrei să spui? Omul este un crai destrăbălat și un cartofor desăvârșit, și cu greu ar putea fi confundat cu vreun preot catolic. În plus, îmi imaginez că, pentru a fi crai și cartofor ca la carte, trebuie să mai spui din când în când și câteva minciuni.

— Hmm. Asta-i o observație bună, Jane, rosti Lucy.

— Nu! Cass înghiți în sec. Nu-i spuneți lui Garrett. Și aș putea să vă reamintesc că *eu*, una, vreau să spun adevărul.

— Oh, nu, nu vrei. Nu ai cum, îi replică Lucy. Dacă i-am fi spus adevărul lui Julian în ziua aceea la Pen acasă, el ar fi cerut stăruitor ca ea să coboare, iar în momentul acesta cei doi și-ar face planuri de logodnă. Te-ar fi salutat călduros, și-ar fi dorit să te poată avea, și s-ar fi apucat să facă lucrul cel mai onorabil, și anume să se pregătească pentru nunta cu verișoara ta.

— Și într-un fel sau altul o petrecere se presupune că va schimba toate astea? întrebă Jane, din vocea ei răzbind o doză consistentă de scepticism.

— Se presupune că va asigura *prilejul* favorabil schimbării, replică Lucy. Doi oameni au nevoie de timp să se cunoască reciproc. Cass și Julian au schimbat doar vreo două vorbe acasă la Pen, așa că ar fi plecat fiecare pe drumul lui, separat unul de celălalt, și nu s-ar mai fi văzut până la nuntă. La nunta *greșită*.

— Dar eu deja îl cunosc pe Julian. Și în mod sigur nu mă aștept să se schimbe ceva, se opuse Cass. Și un nu hotărât acestei rochii.

Lucy aruncă rochia de culoarea piersicii pe grămada unde erau și celelalte.

— Bineînțeles că îl cunoști, draga mea, dar el nu știe că tu ești Cass. El știe doar că ești frumoasă. Altminteri, nu-ți face griji despre toate astea acum. Lasă totul în seama mea!

A două expresie favorită a lui Lucy, la fel de infamă ca și prima. Cass își aruncă rapid privirea spre Jane și clătină din cap.

Jane strânse ușor din umeri, își duse cartea sus, aproape de nas și începu să citească.

– Ca de obicei, sunt sigură că toate acestea o să devină mult mai complicate înainte de a deveni mai simple.

Cass oftă:

– Stai să auzi despre cum vrea Julian să îl invite pe Owen.

Jane își închise cartea cu putere.

– Owen?

– Iar Lucy a spus că este o idee minunată, adăugă Cass.

Lui Jane îi căzu cartea din mână. Ea încercă să o prindă, însă ateriză pe covor cu o pocnitură surdă.

– Nu. N-aveai cum să fi făcut așa ceva!

– O să-ți explic mai târziu, replică Lucy, fluturând o mână prin aer. Acum nu-ți mai face griji, Cass! Imediat ce Julian o să petreacă puțin timp în compania ta, va pune sub semnul întrebării logodna cu Pen. De asemenea, micul nostru plan servește și ca să îl țină departe de ea, astfel încât ei să nu poată să facă un anunț oficial deocamdată.

Cass scoase o rochie argintie din dulap.

– Aceasta!

– Ooh, *este* perfectă, fu de acord Lucy.

– Da, aceasta, adăugă și Jane, aplecându-se să își recupereze cartea.

Cass oftă din nou melancolic și se uită afară pe geam la peisajul tomonic. Privirea i se opri pe o pădurice de copaci ale căror coroane erau în diferite nuanțe de roșu, auriu și portocaliu. Frunzele începuseră deja să cadă, transformând pământul de sub copaci în paleta plină de culori încântătoare a unui pictor. Cass mai oftă încă o dată. Cât de mult și-ar fi dorit să poată fi afară și să picteze peisajul, în loc să se afle în centrul unei povești atât de sordide. Clătină din cap.

– N-am nici o îndoială că mătușa și unchiul meu mă vor renega dacă vor afla vreodată. Ca să nu mai spun de ce o să-mi facă părinții mei. Probabil că mă vor trimite la mănăstire.

– Ce noroc ai avea să o faci, pufni Jane. Dar nu-ți face griji! Nu o să fie niciodată atât de drăguți încât să te trimită la mănăstire.

Valorezi mai mult pentru ei cât ești bună de măritat, scumpo. Unde mai pui că nu ești catolică.

Izbucni în râs.

Lucy râse și ea.

Cass strânse rochia argintie la piept, fără să îi pese de cutele pe care avea în mod sigur să le producă materialului fin. Era depri-mant, dar adevărat. Valora mai mult pentru părinții ei ca obiect de schimb în cadrul unei căsătorii. Știuse asta dintotdeauna, însă, pentru un motiv oarecare, faptul că Janie o spusese cu voce tare făcea chestiunea reală și de netăgăduit. Să o trimită la mănăstire ar fi fost pentru părinții ei ca și cum ar fi dat de pomană, în scop caritabil, o bijuterie extrem de scumpă. Trase adânc aer în piept.

– Cu toate acestea, dacă părinții mei află că...

Lucy trase rochia argintie, eliberând-o din strânsoarea ei, și sună după una dintre cameriste să o ia s-o calce.

– Oh, Cass! De câte ori trebuie să îți mai spun să încetezi cu grijile? De unde și până unde ar putea ei afla vreodată?

Capitolul 9

Cass stătea pe margine în timp ce toți ceilalți dansau. Lucy reușise într-un fel sau altul să își convingă câțiva vecini să vină la serata dansantă. Nici unul dintre ei nu îl cunoștea pe căpitanul Swift și din câte se părea toți erau dispuși să-i spună lui Lucy Lady Worthing. Lucy însăși venise cu o poveste fantastică anume pentru Julian despre cum soțul ei, lordul Worthing, se dusese în Bath să își viziteze mama ținută la pat de gută și că acesta era motivul pentru care nu era aici să își ajute soția să găzduiască această petrecere.

Mai târziu, când rămăseseră singure și ferite de privirile celorlalți, Cass îi sublinie lui Lucy faptul că gentlemanii, și nu doamnele, sunt de regulă afectate de gută, iar Lucy pur și simplu îi dădu următoarea replică:

– Ei da, eu întotdeauna mi-am dorit ca mama să facă gută și acum o are, pentru numele lui Dumnezeu!

La urma urmelor, Cass trebui să admită că, în ciuda îngrijorărilor sale, serata dansantă mergea foarte bine până acum. Julian răsese și vorbise cu ceilalți invitați și părea că se distrează. Ea încercă să nu se uite prea des în direcția lui. Era chipeș, incredibil de chipeș. Iar timpul pe care îl petrecuse pe front nu afectase cu nimic modul în care arăta.

Însă era mai mult de-atât. Ea îl cunoștea bine, îi știa secretele, îi știa sufletul. Într-una dintre scrisori, el îi povestise cum stătuse în tranșee lângă un bărbat, pe nume Robert Covington, și îi scrisese mamei acestuia în timp ce el zăcea în agonie.

În altă scrisoare către Cass, Julian îi spusese că, atunci când îi era sete, foame și frig, îi era și mai greu să vadă că soldații săi sufereau de sete, foame și frig. Că simțea ca și cum o bucată din el murea când oricare dintre ei era lăsat în urmă. Îl văzuse maturizându-se după modul în care scria. Îl urmărise schimbându-se dintr-un tânăr plin de bravadă și mândrie față de țara sa într-un veteran călit și experimentat care văzuse mult prea multe dintre ororile războiului. Și chiar dacă el avea grijă să nu îi împărtășească detaliile cu-adevărat îngrozitoare, Cass știa că acestea îl bântuiau în fiecare noapte. Aveau să îl bântuie pentru totdeauna.

Însă ea nu putea vorbi cu el. Nu putea să îi spună că știa. Ea nu era Cassandra Monroe, buna lui prietenă și confidentă. Era Patience Bunbury, o ființă frumușică, o străină. Se uită din nou spre el și recunoscă privirea pierdută din ochii lui. El era undeva departe de locul acesta, probabil încă pe un câmp de luptă de pe Continent. O parte din el avea să rămână întotdeauna acolo. Iar ea înțelegea asta.

Jane trecu pe lângă ea, cu o farfurie plină de biscuiți cu stafide pentru ceai. Cum de reușea prietena ei să își mențină silueta cu toată cantitatea de biscuiți pe care îi devora, Cass nu avea să știe niciodată. Jane se opri în fața lui Cass, întrerupându-i gândurile.

– Foarte bine. De ani de zile mor să îl văd pe bărbatul acesta. Unde este?

Cass nu avea nevoie să întrebe despre cine vorbea. Cass și Lucy erau prietene cu Jane de patru ani și, prin urmare, în tot acest timp auzise vorbindu-i-se de devotamentul lui Cass față de Julian.

Cass își împreună mâinile și se uită în jos studiindu-și degetele.

— Este... este acolo, spuse ea făcându-i semn cu bărbia. Însă vezi să nu sară în ochi faptul că te uiți, scânci ea.

Spre meritul ei, Jane nu se mișcă. Mușcă dintr-un biscuit.

— De ce? Se uită la tine?

— Da. Nu. Nu știu. Iar după aceea: Nu te uita!

Jane aruncă repede o privire pe furiș înainte să își îndrepte din nou atenția asupra lui Cass... asupra biscuiților ei.

— Asta a fost cea mai tainică privire aruncată vreodată, îi spuse Cass râzând. Ar trebui să lucrezi ca spion pentru Ministerul de Război.

— Ar trebui să fac o grămadă de lucruri pe care sexul meu nu îmi permite să le fac, oftă Jane și își trecu farfuria în mâna cealaltă. Mă rog. Am dreptate dacă presupun că domnul căpitan Swift este tipul blond, înalt și frumos care stă în picioare lângă uși?

Cass dădu aprobator din cap cu un aer jalnic.

— Da.

Jane își băgă altă bucată de biscuit crocant în gură.

— Oh, Doamne! Aproape că pot să înțeleg de ce erai atât de topită.

Cass făcu ochii mari.

— Zău, Janie, am crezut că tu întotdeauna spui că sunt o groază de bărbați dintre care să alegi și că n-ar trebui să fiu atât de pornită pe unul anume.

Jane strânse din umeri.

— Asta-i adevărat; cu toate acestea, până și eu trebuie să admit că este un specimen masculin deosebit. Trebuie să îmi faci cunoștință cu el. Între timp, sunt foarte convinsă că ar trebui să te invite la dans.

Cass râse.

— Și eu cred la fel.

Janie își înalță capul în direcția lui Julian.

– Îți sugerez să te duci spre el și să te faci de una singură disponibilă pentru invitație.

Cass deveni imediat serioasă.

– Nu. N-aș putea.

– Foarte bine. Fă prezentările și o să-i sugerez eu asta neîntârziat.

– Oh, nu, eu...

– De ce nu? Nu prea avem altceva de făcut. Îndrăznesc să spun că lucrurile sunt puțin cam lipsite de viață aici fără Upton care să le agite.

Cass își duse degetele la buze. Jane și Garrett se angajaseră într-un război vesel al cuvintelor, în urmă cu patru ani, când se cunoscuseră la spectacolul piesei *Mult zgomot pentru nimic*. Lucy o invitasese pe noua ei prietenă, Jane, să meargă la teatru cu ea. Vărul ei fusese și el prezent. Cei doi nu reușiseră niciodată să cadă de acord cu privire la ceva, deși Lucy întotdeauna suspectase că mare parte din aparenta lor antipatie era de ochii lumii. Și Cass credea același lucru. Într-un fel ciudat, era plăcut faptul că lui Janie îi lipseau în mod evident disputele verbale cu Garrett.

Însă Cass trebui să recunoască că și ea și-ar fi dorit ca Garrett să fi fost implicat în planul lor. Totul părea mult mai... rațional când Garrett era în preajmă să tempereze intrigile nebunești ale lui Lucy. Faptul că Garrett nu făcea parte din cea de față o făcea pe Cass mult mai neliniștită.

„Fii îndrăzneță!“ Cuvintele îi răsunară lui Cass în creier.

Cass își lăsă privirea să ajungă până la Julian, în locul în care stătea acum singur, lângă uși. Se părea că îi face plăcere să se uite cum dansează celelalte cupluri. Oare se gândea la Pen? Cass nu se putu abține să nu își pună întrebări. Se gândea unde oare era acum viitoarea lui soție? Spera ca ea să ajungă în timp util ca să danseze cu el? Bineînțeles, Cass știa că Pen nu va ajunge niciodată. Încet, încet o cuprinse un sentiment de vinovăție. Își mușcă buza.

„Fii îndrăzneată!” Vorbele îi răsunară din nou în creier ca o lumină, ca fulgerul pe cerul nopții. În plus, ea nu era Cassandra Monroe în seara asta. Era Patience Bunbury.

– Foarte bine, Jane. Hai să mergem!

Cass își apucă poalele rochiei sale argintii și își croi drum fără grabă spre Julian, cu Jane și biscuiții ei pe urmele sale.

Distanța dintre ei de-acolo, din sala de bal, păru că devine din ce în ce mai mare. Unul dintre ceilalți invitați o opri ca să o salute cu un „Domnișoară Bunbury” și să îi facă cu ochiul. Cass îi răspunse cu un zâmbet lipsit de vlagă și dădu ușor din cap.

Își îndreptă umerii. Faptul că i se spunea domnișoara Bunbury mai servea și unui alt scop, cel de a-i întări hotărârea și de a-i spori curajul. Ea era Patience, Patience Bunbury, o domnișoară îndrăzneată care participa la petreceri și căuta fără jenă să danseze cu gentlemanii chipeși. Ei bine, mai ales cu un anume gentleman chipeș.

Ea și Jane străbătură toată încăperea până când ajunseră la câțiva pași de Julian. Cass își dresе vocea și își trase mânușa în sus. După care își reaminti că, mai mult ca sigur, Patience Bunbury nu era genul care, din timiditate, să-și tot tragă mânușile. Așa că o lăsă așa cum era și își încrucișă calmă brațele.

– Domnule căpitan Swift!

El se răsuci în loc să se întoarcă cu fața la ea. Cass își ținu respirația.

Zâmbetul lui îi lumină ochii.

– Domnișoară Bunbury!

El păși spre ea, reducând puținul spațiu rămas între ei. Se aplecă deasupra mâinii ei, atingându-i ușor palma, cu degetul mare plimbându-i-se de-a lungul încheieturii degetelor ei într-o mângâiere ușoară, care-i transmise un fior în sus spre braț.

„Îndrăzneată. Îndrăzneată. Îndrăzneată.”

– Pot să v-o prezint pe prietena mea...

– Domnișoara Wollstonecraft, o întrerupse Jane, ducându-se în fața lui Cass și făcând o reverență, cu tot cu biscuiții ei de ceai.

Cass trebui să își înăbușe un zâmbet. Ea și Lucy se contrasera mai devreme cu Jane cu privire la dorința ei de a se da drept altcineva.

– O să fie mai bine pentru toată lumea dacă numai eu și Cass avem nume false, spusese Lucy. Cu cât mai puțin complicat, cu atât mai bine.

– Nu-mi pasă pentru cine este mai bine. De altminteri, când ți-ai făcut tu vreodată griji despre ceva ca fiind complicat? o contrazisese Jane. Vreau și eu un nume fals. Nu înțeleg de ce voi două puteți să vă inventați identități noi, iar eu să mă văd obligată să fiu aceeași persoană plictisitoare.

– Nu ești plictisitoare, Jane, îi replicase Cass, bătându-și prietena ușor pe umăr.

– Oh, ești tu drăguță, Cass, însă realitatea este că această nebunie de petrecere este singura activitate mai de Doamne-ajută de care am parte de multe luni și n-am de gând să pierd o șansă atât de bună de a mă preface că sunt altcineva.

Din câte se părea, Jane nu accepta să fie refuzată.

– Domnișoara Wollstonecraft? întrebă Julian făcând o plecăciune. Sunteți din întâmplare rudă cu...

– Cu faimoasa autoare? De fapt, da. Este mătușa mea.

Cass îi trase un cot în coaste, iar Jane mormăi.

– Acesta este domnul căpitan Julian Swift, domnișoară... Wollstonecraft, spuse Cass.

– Ce plăcere, domnule căpitan, replică Jane.

– Plăcerea este în întregime de partea mea, spuse Julian.

Jane murmură nedeslușit ceva ce suna în mod suspect ca „pe onoarea mea, *chiar* că e chipeș“, chiar înainte să își încline capul spre Cass:

– Domnișoara Bunbury tocmai îmi spunea cât de mult îi place să danseze. Iar eu îi spuneam cât de mult îmi place să mănânc biscuiți cu stafide. Și acesta este motivul pentru care mă duc să mai caut câțiva. O seară bună, domnule căpitan.

Jane dispăru imediat, iar Cass rămase surprinzător de singură cu Julian. Dădu să tragă din nou de mână și se opri. Din nou.

– Vă place să dansați, domnule căpitan Swift?

Oh, acum el era convins deja că domnișoara Patience Bunbury era cea mai progresistă femeie din țară. Ceea ce reprezenta un avantaj al faptului că juca doar un rol, presupuse ea, cu un zâmbet vag pe buze. Lady Cassandra Monroe nu ar fi întrebat niciodată un gentleman dacă îi place să danseze, însă din câte se părea Patience Bunbury era dispusă să o facă. De fapt, senzația pe care o simțea avea ceva eliberator și foarte îndrăzneț, pentru care era recunoscătoare. Pur și simplu ar fi fost posibil chiar să înceapă să-i plăcă toate astea.

Una din sprâncenele aurii ale lui Julian se arcui într-un semn discret că observa îndrăzneala.

– Da. Sau cel puțin îmi plăcea. Nu pot să-mi aduc aminte când am dansat de fapt ultima oară. Oricum, mi-e teamă că nu prea sunt expert în domeniul acesta.

– Am auzit că ducesa de Richmond a dat un bal chiar înainte de Waterloo, spuse Cass. Ați participat?

El se uită în jos la cizmele lui perfect lustruite.

– Nu.

– De ce nu?

Ea de fapt știa de ce nu, dar nu și Patience Bunbury. Așa că își înghiți nodul care i se formase în gât.

Julian își îndreptă poziția corpului și își dresе vocea.

– În seara de dinaintea bătăliei mi-e teamă că nu prea aveam dispoziție pentru dans.

– Ce făceați?

Acum chiar era vorba de ceva ce nu știa. Însă de îndată ce cuvintele îi ieșiră pe gură, Cass își dori să nu le fi rostit. Era mai mult decât nepoliticos din partea ei să pună o întrebare atât de personală. Pe lângă faptul că era îndrăzneată, din câte se părea, Patience Bunbury era și puțin cam prea directă.

Julian își băgă mâinile în buzunare și se uită cu atenție de-a lungul întregii săli de bal ca și cum ar fi trecut în revistă un câmp de luptă. În ochi avea o privire pierdută ca și cum revedea cu ochii minții acea seară.

– Îi scriam... unei prietene.

Cass aproape că icni. „Fii calmă! Respiră normal! Patience Bunbury nu este o persoană care leșină sau care icnește.”

Însă nu se putu abține. Trebui să întrebe:

– O prietenă foarte apropiată?

– Da, spuse el cu vocea caldă și un zâmbet îi licări în ochi. O prietenă, într-adevăr, foarte apropiată.

– Penelope?

În mod sigur diavolul acela împielit de la ea de pe umăr o făcuse să întrebe asta.

– Nu, spuse el clătînând din cap. Dar asta mă face să-mi reamintesc ceva. Știți cumva? Penelope a ajuns deja?

Lui Cass aproape că îi venea să își tragă una pentru că o adusese pe Penelope în discuție și spulberase acel sentiment de intimitate pe care îl împărtășiseră doar pentru un scurt moment. Sau asta fusese numai în imaginația ei? Sau în imaginația lui Patience? Oh, povestea asta era deja mult prea complicată!

Ea clătină din cap și își drese vocea.

– De fapt, din ce am înțeles, de data aceasta Penelope și-a făcut planuri să se oprească pe drum pentru a-și vizita câteva prietene.

Și iată cum scosese prima ei minciună perfectă. Îngăduise ca toate celelalte minciuni să cadă cu greutatea lor doar pe capul lui Lucy. Cass fusese destul de încântată de toată povestea ca să fie de acord cu ele, însă acum, era implicată și ea, și încă băgată până în gât în toată farsa, dacă ajunsese să îl mintă în mod direct pe Julian. Cass se învinovătea teribil pentru asta. Se imagină spunându-i lui Julian adevărul, dând la o parte fațada asta și spunându-i numele ei adevărat, mărturisindu-i că își amintește scrisoarea pe care el i-o scrisese în noaptea aceea. Era pusă la loc sigur, într-o cutie de pantofi pe care o băgase într-un sertar din garderobul ei împreună cu toate celelalte scrisori, aranjate cronologic și pătate de lacrimile ei. Lacrimi pe care le vărsase gândindu-se cum Bătălia de la Waterloo ar fi putut să-l coste viața pe Julian. Însă nu putea să îi spună asta. Nu putea să spună nici un cuvânt. Era deja prinsă în capcana acestei minciuni.

– Chiar sper ca Penelope să sosească în curând. Trebuie să vorbesc cu ea, adăugă Julian.

Cass își mușcă partea interioară a obrazului și își păstră privirea ațintită într-un punct din spatele lui, de pe podeaua acoperită cu parchet. Bineînțeles că omul voia să stea de vorbă cu viitoarea lui mireasă. Nu era nici o îndoială că voia ca planurile lor de nuntă să fie imediat transpuse în practică. Lui Cass i se strânse inima.

– Sunt sigură că și Penelope abia așteaptă să vă vadă, domnule căpitan Swift.

Asta era o altă minciună, și Cass o simți amară pe propria limbă. Pen nu aștepta deloc să îl vadă. De fapt, fugise de el. Pen nu numai că nu părea interesată de căsătoria cu Julian, dar nici măcar nu dorea să îl vadă. Era o lașă.

– Dat fiind că domnișoara Monroe nu este aici, ați dori să-mi faceți onoarea să dansați cu mine, domnișoară Bunbury? Deși va trebui să mă străduiesc din răputeri să nu vă calc pe picioare.

Cass se uită în sus la Julian și se topi. O invitasă la dans. La urma urmei, acesta era motivul pentru care venise la el. Însă acum, după ce își asigurase invitația la dans, era puțin ezitantă. Oare de ce? Fiindcă îi era teamă că Julian se va uita în ochii ei și o va recunoaște? Fiindcă era îngrijorată că îi va spune ceva ce o va da de gol? Sau fiindcă nu mai dansase niciodată cu Julian și își dorea ca pentru primul lor dans el să știe cine era ea cu-adevărat?

– Cu multă plăcere, se auzi ea răspunzându-i.

El îi luă mâna și o conduse pe ringul de dans în momentul în care începu valsul. Slavă Domnului că era un vals! Era un dans minunat.

Era adevărat. Julian nu era tocmai, hmm-hmm, cel mai bun dansator. Nu că s-ar fi așteptat ca el să fie experimentat precum, să spunem, acei dandy de salon, dar felul în care dansa era mai degrabă... invers decât grațios sau elegant. Mă rog. Se pricepea la multe alte lucruri. Ea, una, putea să îi ierte cu ușurință această lipsă. La urma urmei fusese plecat la război timp de șapte ani, să lupte, nu să își perfecționeze pașii de vals. Pluti în brațele lui cât putu de bine, uitându-se în ochii lui și prefăcându-se tot timpul că el știe că ea este Cass și că ei sunt logodiți. Oh, știa că era inutil

și crud să joace un joc atât de periculos, însă nu s-ar fi putut abține nici chiar dacă ar fi dorit să o facă.

– Sunteți o dansatoare excelentă, domnișoară Bunbury, remarcă Julian.

Iată din nou ceva ce-i reamintea că el nu știa că este Cass.

– Vă mulțumesc. Și dumneavoastră... ăăh...

– Nu? o completă el zâmbind.

– O, nu. N-aș spune că...

– Nu vă faceți griji! Nu m-a acuzat nimeni niciodată că aș fi vreun dansator ireproșabil. Sau măcar unul bun. Sora mea m-a învățat acest dans în urmă cu două seri în eventualitatea că aș putea avea nevoie să știu să îl dansez. Zâmbetul lui se lărgi vizibil. Consider o reală victorie faptul că nu v-am călcat pe picioare.

– Este o onoare să dansez cu dumneavoastră, domnule căpitan.

Cass se concentrează să-și întipărească în vârfurile degetelor mușchii umerilor lui lați, sunetul pe care îl făceau mânușile la contactul cu stofa.

– Mi-e teamă că în armată nu sunt prea multe ocazii în care să dansezi. Probabil că, la urma urmei, ar fi trebuit să particip la balul ducesei de Richmond.

Cass închise ochii, permițându-și să se lase o clipă purtată de parte de mirosul apei lui de colonie. Ea nu uitase niciodată acest parfum și nici nu avea să-l uite atât cât va trăi. I se întipărise în memorie acum șapte ani la aniversarea zilei sale de naștere de șaisprezece ani, când el se apropiase suficient de mult ca să...

– Ce spuneți?

Dumnezeule mare, ea pierduse complet șirul conversației și își dădu brusc seama că Julian tocmai îi pusese o întrebare.

– V-am întrebat de cât timp o cunoașteți pe Lady Worthing.

– Oh, pe Lucy? O cunosc de...

Fruntea lui se încreți.

– O cheamă Lucy?

– Da, de ce?

– Păi, cred că...

El clătină din cap.

– Nu contează. Scuzele mele! V-am întrerupt. Ce spuneți?

– O cunosc de când eram mică.

În creierul lui Cass răsunară clopote de avertizare. Nu putea să admită că ea și Lucy fuseseră vecine. El ar fi putut să înceapă să pună întrebări despre cine erau părinții ei și unde locuiau. Trebuia să schimbe subiectul. Imediat!

– Ce face Daphne? întrebă ea cu vocea grăbită.

– Sora mea? Cum de o cunoașteți...

– Oh, eu... adică Lucy mi-a vorbit despre ea la un moment dat. Este sora dumneavoastră mai mică, nu-i așa?

Cass își înecă geamătul. Era complet stupidă. Trecuse direct de la un subiect periculos la un altul exact la fel. Adevărul era că i se părea mult prea complicat să mintă. *La naiba! La naiba! La naiba!*

– Da, în momentul de față Daphne se află cu mama la Londra.

– Este suficient de mare încât să își fi făcut debutul în societate?

Prefăcându-se că nu știa că Daphne are nouăsprezece ani poate că făcea ca minciunile ei să pară mai convingătoare. Ca să nu mai vorbim de faptul că și Cass fusese la balul ei de prezentare în societate, șterpelișe niște șampanie împreună cu fetișcana mai tânără ca ea, iar după aceea, mai târziu, aproape că muriseră de râs când ea și Daphne se treziră că trebuie să se ascundă sub un palmier dintr-un ghiveci imens, încercând să se ferească de grosolanul (și urât mirositorul) Lord Montelroy, care părea mult prea hotărât să le invite pe amândouă la dans.

– Da, a ieșit în societate în sezonul trecut, răspunse Julian.

– Și și-a găsit un pretendent? fu următoarea întrebare a lui Cass, prefăcându-se și că nu știa că Daphne fusese complet neimpresionată de nenumărații filfizoni din Londra.

– Nu încă, îi răspunse Julian.

– Nu-i nici un motiv de îngrijorare. Poate să spere încă. Eu mi-am făcut debutul în societate acum cinci sezoane.

Cass se cutremură. Dacă nu ar dansat, și-ar fi acoperit brusc gura cu mâna. Cass își făcuse ieșirea în societate acum cinci sezoane, însă Patience Bunbury... din câte se părea, și Patience își făcuse ieșirea în societate tot acum cinci sezoane.

Dansul se apropia de sfârșit, dar Cass inspiră adânc. Trebuia să înceteze să mai vorbească despre oamenii pe care îi cunoșteau,

despre sezoane londoneze și vârste. Trebuia să conducă conversația înapoi la Julian. Era mult mai sigur. Ea mersese atât de departe, fusese atât de îndrăzneată... Putea la fel de bine să îi pună lui Julian o altă întrebare. O întrebare pe care dorise întotdeauna să i-o pună și nu putuse niciodată să își explice de ce nu o făcuse. În mod ciudat, faptul că se presupunea că acum era altcineva îi oferea în cele din urmă ocazia să o pună.

– Pot să vă întreb ceva, domnule căpitan Swift? spuse Cass, ușurată că nu o lasă vocea.

El își înclină capul, cu o expresie întrebătoare pe chip.

– Bineînțeles, domnișoară Bunbury.

Ea îndrăzni să îi întâlnească privirea.

– Ce vi s-a părut cel mai rău pe front?

Ochii lui se îngustară ușor. Buzele lui se subțiară aproape imperceptibil, însă nu ezită:

– Că am învățat cât de inexplicabil de nedreaptă este viața.

Nu așteptase nici o secundă înainte să răspundă. Cuvintele i se rostogoliseră de pe limbă ca și cum ar fi răspuns zilnic la această întrebare. Poate că așa era.

Cass încuviință ușor din cap. Viața *era* nedreaptă. Acesta era adevărul.

Capitolul 10

Julian se duse în camera lui de oaspeți. Își desfăcu lavaliera și o smulse din jurul gâtului. Își deschise cămașa și se frecă pe gât. Putea să respire din nou. Într-un final. Purtase uniforma tot timpul de șapte ani încoace. De când se întorsese în Anglia și revenise în societate, fusese obligat să împrumute câteva dintre hainele fratelui său, iar asta includea și lavierele astea sufocante. Cât de mult avea să mai dureze până când urma să se obișnuiască iar cu ele?

Luă o gură din paharul de brandy pe care i-l ceruse unui servitor înainte să urce în cameră. Brandy-ul era unul dintre lucrurile

care îi lipsiseră cât stătuse departe de Anglia. Nu că tot acel brandy nu ar fi venit din Franța. Însă el nu băuse nici un pahar cât timp fusese acolo.

Gândurile lui reveniră la seara care abia se încheiase. La domnișoara Bunbury. La Patience. Nu își putea scoate din minte chipul ei. Ea era mai mult decât strălucitoare, era visul oricărui bărbat. Însă felul ei de a fi liniștit, calm și plin de modestie îl surprinsese. Îl mirase. Multe dintre doamnele pe care le cunoștea erau vorbărețe și flecăreau întruna despre podoabe, zorzoane și petreceri. Sora lui adora petrecerile. Daphne nu era niciodată dispusă să stea locului. Penelope în mod sigur nu păruse niciodată în stare să stea jos suficient de mult pentru a scrie o scrisoare, nici pomeneală o scrisoare mai lungă sau una plină de înțeles. De fapt, singura femeie pe care o cunoscuse și părea la fel de liniștită și contemplativă ca domnișoara Bunbury era... Cassandra.

Domnișoara Bunbury îl întrebasese ce i se păruse cel mai rău pe front. Fusese întrebat acest lucru de nenumărate ori. Pe corabia care îl adusese înapoi în Anglia, în poștalionul spre Londra, chiar și în oraș când câteva persoane îl recunoscuseră înainte să pornească spre moșia unde avea loc petrecerea. De obicei dădea acest răspuns normal, nonșalant: „Mă bucur doar că sunt acasă“.

Nimeni nu putea să înțeleagă iadul care era războiul. Nu pe deplin, nu cu adevărat. Cu toții voiau numai niște detalii sordide și senzația aparte de a sta de vorbă cu un soldat călit în luptă. Însă nimeni nu voia cu adevărat să știe cum era de fapt mirosul sângelui cald și umed, noroiul, ecoul țipetelor și spaima care devine atât de înrădăcinată în suflet, încât nu ai idee unde se termină ea și unde începe sufletul. Nimeni nu voia să audă despre toate astea. Așa că el le dădea răspunsul pe care îl doreau ei, le oferea certitudinea calmă că există viață după război. Supraviețuire. Asta era ceea ce reprezenta el pentru compatrioții săi. El juca un rol și trebuia să continue să îl joace.

Însă când Patience Bunbury îl întrebasese, cu ochii aceia de un albastru intens și cu calmul ei hotărât, el făcuse ceva complet neașteptat. De fapt, îi spusese adevărul. Cea mai rea parte

a războiului – cea mai rea posibilă – era faptul că învățai cât de profund de nedreaptă este viața. O învățai cu adevărat. Era oare drept că David Covington era mort? Că tânărul fusese îngropat în pământ străin în timp ce mama lui plângea în hohote după el? David era singur la părinți. Moartea n-ar fi trebuit să vină după el. Exista oare vreun pic de dreptate în faptul că Julian văzuse oameni murind din cauza infecțiilor, a bolilor sau de sete? Îi văzuse cum înnebuneau din cauza căldurii? Dar scrisorile adresate mamelor sau soțiilor lor în care încercase să le povestească (fără a trece în revistă detaliile îngrozitoare) ultimele lor momente pe pământul acesta? Nu. Nimic din toate astea nu era drept. Și niciodată nu avea să fie. Cu atât mai puțin faptul că el, cel de-al doilea fiu al familiei, o persoană complet inutilă, era încă în viață și bine mersi, în timp ce fratele lui era în pericol.

În mare parte spre amărăciunea tatălui său mort.

Gândurile lui reveniră la Donald și Rafe. Amândoi erau dispăruți în Franța, capturați de inamic, cel mai probabil morți. De-a lungul anilor, inima lui Julian se călise la auzul veștilor legate de moarte. La urma urmelor, acesta era un risc profesional. Însă asta nu i se putea, nu avea să i se întâmple fratelui său, fratelui său nobil, puternic și important. Donald trebuia să trăiască, să ducă la îndeplinire așteptările tatălui lor, să o facă pe mama lor fericită, să ducă mai departe titlul de conte de Swifdon, așa cum fusese crescut să o facă.

Și Rafe. Cu câțiva ani mai tânăr, mult mai temerar și mult mai dezinvolt, îndrăzneț și foarte hotărât să creeze probleme, tânărul plecase degrabă la război în momentul în care avusese șansa să o facă. Fusese soldat, însă talentul lui aparține de a se strecura rapid, în tăcere și neobservat înăuntru și afară din diferite locuri îi căștigase un loc de spion. Iar el era un spion al naibii de bun. Julian putea doar să își imagineze că Rafe fusese capturat încercând să îl salveze pe Donald, iar acest gând îl tortura de-a dreptul. Mai luă o gură de brandy, înghiți cu greu și se uită lung la focul care trosnea în șemineul din cameră.

Da. Viața era nedreaptă. Soarta mai făcea câteodată și greșeli.

Capitolul 11

– Ah, Lord Berkeley. Ce mă bucur că sunteți aici! spuse Lucy entuziasmată în timp ce îl conducea pe viconte în holul de la intrare a doua zi dimineată.

Cass stătea lângă Lucy, zâmbindu-i vicontelui.

– Este atât de bine să vă revăd, milord.

– Vă mulțumesc că m-ați invitat, Lady Worthing.

Lordul Berkeley le făcu amândurora cu ochiul și apoi făcu o plecăciune:

– Și este minunat să vă revăd și pe dumneavoastră, domnișoară Bunbury.

Cass zâmbi și îi făcu o reverență lordului Berkeley. Ei îi plăcu-se întotdeauna enorm de mult de el. Înalt, chipeș, blond, lordul Berkeley semăna de fapt foarte mult cu Julian. Nu era de mirare că se simțea atât de în largul ei în compania vicontelui. Da, nu era de mirare. În plus, semăna și fizic foarte mult cu Julian. Nu-mai că în timp ce Julian avea ochii cenușii, cei ai lordului Berkeley erau ca albastrul cerului. Vicontezele purta pantaloni negri, o jachetă albastră ca safirul, o cămașă albă cu o lavalieră scrobită perfect și cizme înalte negre. Era întotdeauna foarte spilcuit și pus la punct, iar astăzi părea foarte bine dispus.

Fără a mai pune la socoteală faptul că se părea că lordul Berkeley nu se mai bălăba. Asta poate pentru că nu mai încerca să îi facă curte lui Lucy. Vara trecută la Bath, cei doi avuseseră un fel de idilă eșuată. Dar lordul Berkeley era în mod evident într-o relație de mare prietenie cu Lucy și totodată pregătit în momentul de față pentru puțină distracție. Doar fusese de acord să ia parte la toată nebunia asta, nu-i așa?

– Vă mulțumesc pentru îndatoritoarea dumneavoastră invitație. Am așteptat cu nerăbdare toată săptămâna să vin aici, îi spuse lordul Berkeley lui Lucy.

– Acum, pe lângă faptul că îmi spuneți mie Lady Worthing, iar lui Cass, domnișoara Bunbury, domnișoara Jane Lowndes s-a hotărât că este domnișoara Wollstonecraft, îl informă Lucy.

Viconteles își arcui o sprânceană aurie.

– Wollstonecraft?

– Da. Este nepoata autoarei de romane. Adică în mintea ei.

Cass îi dădu un cot lui Lucy și roși în fața lordului Berkeley.

– Ce e? întrebă Lucy, cu expresia aceea nevinovată pe chip. Nu cumva dumnealui i-a cerut vara trecută lui Derek să-mi scrie epistole pretinzând că sunt din partea Domniei Sale? Dacă este cineva dornic să participe la o astfel de farsă, acesta este, fără îndoială, lordul nostru Berkeley, aici de față.

Era adevărat. Bietul Lord Berkeley fusese atât de copleșit de bâlbâiala sa încât se dusesse la Derek și îi ceruse să îl ajute să scrie epistolele cu care să încerce să o curteze pe Lucy. Îl alesese pe Derek deoarece Lucy îi pomenise cât de mult îi plăcea să se tachineze cu ducele. Iar Derek fusese de acord până când își dăduse seama la un moment dat că de fapt îi scria scrisori femeii pe care o iubea el însuși.

Lucy îi zâmbi lordului Berkeley.

– Nu pot decât să spun că îmi pare rău că petrecerea nu este mai mare, să putem să vă facem cunoștință cu niște tinere doamne numai bune de măritiș. Apoi i se adresă lui Cass: Christian aici de față este foarte interesat să găsească o tânără drăguță și să se așeze la casa Domniei Sale ca să aibă un număr necuviincios de mare de copii. Mi-a spus-o chiar cu gura dumnealui.

– Lucy!

Cass își presă cu palmele obrazii care o ardeau.

Nu numai că Lucy folosea numele de botez al lordului Berkeley – care se nimerea să fie Christian¹ –, dar mai și adusese în discuție viitorii săi copii.

– Probabil că ești ducesa cea mai lipsită de cuviință din istoria tuturor ducelor lipsite de cuviință.

¹ Christian în limba engleză este și substantiv propriu și substantiv comun, cu înțelesul „creștin”. (n.tr.)

— Ceea ce este exact ce vreau, replică Lucy cu un alt zâmbet pentru Cass.

— Într-adevăr, asta am spus, se băgă și lordul Berkeley în discuție, făcând o plecăciune. Însă într-un efort de a schimba subiectul și de a o cruța pe Lady Cassandra de a se rușina și mai tare, adăugă: Dați-mi voie să spun că abia aștept să îl cunosc pe căpitanul Swift și să mă bucur de petrecerea de la conac.

— Excelent, spuse Lucy, bătând din palme. Acum să nu vă îngrijorați că Garrett nu este aici.

Lucy îl luă de braț pe lordul Berkeley, trăgându-l mai departe în casă în timp ce Cass îi urma.

— Încă, adăugă Berkeley dând ferm din cap.

Cass tresări.

— Poftim?

— Nu este aici încă, replică Berkeley.

Continuând să zâmbească, Lucy clătină din cap.

— Oh, nu, el nu vine. Am crezut că știți.

Berkeley ridică din umeri

— Dar nu asta a fost ce mi-a spus el azi-dimineață.

Cass icni de spaimă. Își duse mâna la gât.

Lucy se opri din mers. Îi dădu drumul brațului lui Berkeley și se întoarse cu fața la el.

— Azi-dimineață? Ați vorbit cu Garrett azi-dimineață? Personal?

Berkeley își îndreptă lavaliera.

— Da. Am vorbit înainte să plec de la el de-acasă. A spus că intenționează să vină aici imediat ce o să poată. Se pare că mai întâi trebuie să ia parte la câteva întâlniri de afaceri.

Fața lui Lucy se făcu stacojie.

— Ați fost acasă la Garrett în dimineața aceasta?

— Da. Era în drum. M-am decis să opresc și să văd dacă i-ar plăcea să vină încoace cu mine.

Cass rezistă impulsului de a se prăbuși pe podea. Unde era acea baghetă magică atunci când cineva chiar avea nevoie de ea? Normal că lordul Berkeley s-ar fi oprit să îl viziteze pe Garrett. Și de unde și până unde ar fi trebuit să presupună Berkeley că propriul

văr al lui Lucy nu era invitat la petrecerea ei? Oh, asta nu era bine. Nu era bine deloc.

Lucy își reveni rapid.

– Oh, bine, asta este minunat! O să fie nemaipomenit să îl avem aici. De fapt, nu l-am mai văzut pe Garrett de câteva săptămâni.

Berkeley zâmbi aprobator.

Lucy își petrecu din nou brațul peste cel al vicontelui și își continuă plimbarea de-a lungul holului de la intrarea în casă. Cass îi urmă îndeaproape, trăgând frenetic de partea de sus a mănușilor sale, gândindu-se la tot felul de scenarii posibile, toate la fel de îngrozitoare și cu finaluri suficient de oribile. Oare ce ar face Patience Bunbury în situația aceasta?

Lucy se opri la baza scărilor unde aștepta răbdător unul dintre servitori. Se întoarse cu fața spre lordul Berkeley.

– Henry, aici de față, o să vă conducă în camerele dumneavoastră, milord, și o să aibă grijă să vă instalați cum se cuvine.

Lord Berkeley făcu din nou o plecăciune și se duse să îl urmeze pe servitor.

– Vă mulțumesc, Excelența Voastră, aăh, milady, replică el.

Abia dacă urcă două trepte când se întoarse cu fața spre Lucy.

– Aproape că am uitat. Am mai văzut pe cineva, pe care îl cunoașteți amândouă, când eram în vizită la Upton.

Cass trecea în revistă în minte, cu febrilitate, posibile modalități prin care să evite să fie descoperite de Garrett. Nu prea mai era atentă.

– Pe cineva? repetă Lucy aceleași cuvinte ca un ecou.

– Da, care a ajuns la casa lui Upton chiar când plecam eu.

Cass își îndreptă spatele și se întoarse cu fața spre lordul Berkeley.

– Ci... cine? Cine?

Vocea lui Lucy aducea cu strigătul unei bufnițe neliniștite.

În plus, și ochii i se făcuseră aproape la fel de mari precum ai unei bufnițe. Cass aproape că se așteptă să-și poată întoarce și capul la spate asemenea păsării.

Lordul Berkeley îi zâmbi lui Cass.

— Zău așa, nimeni altcineva decât fratele dumneavoastră, Lady Cassandra. Lordul Owen Monroe.

Capitolul 12

— Oare ce ar face Patience Bunbury în situația aceasta? murmură Cass pentru sine în timp ce se plimba prin fața ferestrelor salonului albastru.

Cum de întreaga șaradă ajunsese de la ceva incert la ceva catastrofal în numai câteva ore? Ar fi trebuit să știe că acest plan nu va sta niciodată în picioare dacă lucrurile erau cercetate mai atent... sau dacă se implicau și alte persoane.

Vechea Cass și-ar fi frânt mâinile și ar fi întrebat-o pe Lucy ce să facă mai departe. Noua Cass, hmm-hmm, Patience, era hotărâtă să găsească o modalitate de a rezolva asta.

— Cu privire la ce? întrebă Lucy.

Ca de obicei, ea făcea mai multe lucruri în același timp. În momentul de față era preocupată să treacă în revistă meniul de la cină în timp ce alegea mostre de material pentru noile fețe de masă pe care plănuia să le comande intendenta.

Cass se întoarse spre Lucy făcând ochii mari.

— Tu ce crezi? Garrett și Owen!

— Garrett n-o să fie o problemă. Lucy reveni la studierea cu atenție a meniului. Nu cred că sfecla murată e o idee bună. Tu ce zici, Jane?

Jane stătea pe canapeaua din centrul încăperii, îmbrăcată cu o rochie de zi de culoare bleu. Își împinse ochelarii în sus pe nas și ridică ochii din carte.

— Nicidecum, spuse ea strâmbându-se.

— N-o să-ți vină să crezi, dar mama o adoră. Oare de ce nu mă miră asta?

Lucy își dădu ochii peste cap și tăie cu o linie sfecla murată.

— Ia mai lăsați sfecla murată! spuse Cass aruncându-și exasperată mâinile în aer. Trebuie să mă gândesc. Garrett o să fie

o problemă. Lordul Berkeley spune că Garrett știe că noi suntem aici. Nu este prost. Probabil că și-a dat seama că punem ceva la cale, mai ales dacă Berkeley i-a povestit despre identitățile false. Nu-i posibil ca Garrett să fie dispus să stea deoparte.

– Mi-e teamă că are dreptate, Lucy, replică Jane. Sunt aproape sigură că Upton o să vină încoace imediat ce are ocazia.

Lucy își flutură prin aer pana de scris ca și cum așa ar fi rezolvat deja problema.

– Garrett nu mă sperie absolut deloc. O să-i spunem ceva care o să-l facă să tacă și gata.

– Ceva? Ce anume? Și cum rămâne cu Owen?

Cass își trase cu putere marginile mânușilor.

– Încetează, Cass! O să distrugi pielea aceea fină, minunată. Cât despre Owen, nu există absolut nici un motiv pentru care să vină aici. Lordul Berkeley a fost foarte sigur că n-a menționat nimic despre petrecere când a vorbit cu Owen. Se întoarse din nou cu fața spre Jane. Ce zici de pere?

– Pere murate? întrebă Jane, încrețindu-și nasul.

– Nu. Doar pere, îi replică Lucy.

Jane dădu din umeri.

– Atâta timp cât nu sunt murate, n-am nici un fel de obiecție.

Cass se opri din mers și se frecă la nas, luptându-se cu impulsul de a le strânge de gât pe amândouă.

– Nu este așa simplu. Cred că trebuie să ne ducem la Garrett, să-l găsim, să-i spunem ce se întâmplă și să-l facem să promită că ne ajută.

De data aceasta Jane nu își mai ridică privirea din carte.

– Îți doresc mult noroc, pufni ea.

Lucy își bătu ușor în obraz cu pana de scris.

– De fapt, Cass s-ar putea să aibă dreptate. S-ar putea să fie o problemă dacă Garrett dă pur și simplu buzna aici și începe să pună întrebări.

Cum prietenele sale tăcură amândouă, Jane se uită în sus și le văzu privirile ațintite asupra ei.

– De ce vă uitați la mine?

– Tu trebuie s-o faci, Janie, începu Cass.

Jane își închise cartea cu putere și o lăsă să cadă pe perna de lângă ea.

— Probabil că glumești.

— Nu. Nu glumesc. Tu trebuie să faci asta.

Cass reîncepu să se plimbe și să tragă de capetele mânușilor.

— De ce eu? întrebă Jane.

— Pentru că Lucy nu poate pleca de la propria petrecere și pentru că Garrett în nici un caz nu o s-o asculte pe ea.

— Oh, mulțumesc, Cass, spuse Lucy.

— Știi bine că-i adevărat, fu replica lui Cass.

Jane făcu ochii mari de uimire.

— Și tu crezi că o să mă asculte pe *mine*?

Cass se năpusti spre canapea și îngenunche la picioarele prietenei sale.

— Nu înțelegi? Tu ai cea mai bună șansă de a-l convinge, Jane. Tu te pricepi atât de bine să-ți susții punctul de vedere, ești atât de deșteaptă și de chibzuită și de...

Jane îi zâmbi și o bătu amical pe obraz.

— Să nu crezi că nu știu că încerci să mă flatezi ca să mă determini să-ți fac pe plac.

— Da. Așa e, încuviință Cass, dând din cap. Dar este adevărat.

Jane o trase pe Cass de mână și o ridică pentru a se așeza lângă ea. După care își încrucișă brațele la piept.

— N-am nici cea mai vagă idee ce crezi că aș putea să îi spun, culmea, lui Upton, ca să îl fac să accepte să intre și el în joc.

— Cel puțin trebuie să încerci, Janie. Te rog, vrei să încerci? De dragul meu? întrebă Cass, bătând din gene spre Jane cu un aer nevinovat.

— E rândul tău, adăugă Lucy, abandonând meniul. Se pare că trebuie să-ți amintesc că ultima oară când a apărut o astfel de misiune, eu am fost obligată să mă duc la casa lui Derek din Bath și să îi spun că prietena noastră Cass este bolnavă.

— Da. Și uite cum s-a terminat povestea aia, îi replică Jane. Cu tine măritându-te cu el.

— Nu fi caraghioasă, îi replică Lucy. Nu-i ca și cum și tu o să te măriți cu Garrett.

Jane dădu aprobator din cap.

– Tocmai ăsta-i motivul pentru care n-ar trebui să fiu eu cea care se duce. Mulțumesc, ai demonstrat exact ce spuneam și eu.

– Janie, n-o asculta, poți să te măriți cu Garrett dacă dorești, răspunse Cass cu un râset ușor.

Jane își ridică mâinile în aer.

– N-am nici un fel de intenție să mă mărit cu Upton. Pentru numele lui Dumnezeu, eu...

Cass își ridică și ea mâinile într-un gest împăciuitor.

– Glumesc și eu, Jane. Te rog! Te rog să încerci! O să pun să ți se pregătească trăsura lui Lucy. Du-te acolo, fă-i o vizită, vezi ce are de gând să facă. Încearcă să afli dacă într-adevăr intenționează să vină aici. Oh, și dacă binevoiești, cere-i și să îl convingă pe Owen să nu vină.

Jane răsuflă greu printre dinți.

– Dacă mă duc acolo, am de gând să-i mărturisesc tot și să îl mituiesc să nu spună nimic. Îmi este mult mai la îndemână o abordare directă.

Lucy își luă din nou meniul, iar Cass zâmbi și o bătu pe Jane pe mână.

– Sună minunat! Folosește orice mijloace de persuasiune care se impun.

Capitolul 13

Cass își trase șalul mai strâns pe umeri și deschise ușile duble care dădeau spre terasă. Trebuia să scape de mulțimea de invitați de la petrecere. Era o seară de toamnă minunată. Aerul era ușor răcoros, însă stelele scânteiau deasupra capului asemenea unui șir de diamante pe cerul din catifea neagră. Mirosul frunzelor abia căzute se simțea discret odată cu adierea vântului.

Cass își aruncă privirea înapoi la casa iluminată intens. Totul era atât de ireal. Ca și cum ar fi fost prinsă în vârtoarea unei piese de teatru. Toată lumea îi spunea domnișoara Bunbury.

Aproape că începuse să creadă că acesta este numele ei. De fiecare dată când cineva îi rostea numele fals, nu se putea gândi la altceva decât ce mincinoasă groaznică era. Trebuia să plece de acolo și pur și simplu să respire.

Ieși afară în noapte să se uite la stele. După care coborî câteva trepte de piatră ce duceau spre grădină. Acolo erau lumânări, împrăștiate de la un capăt la celălalt al potecilor. Cass o apucă spre banca ei favorită din piatră și se așeză. Se lăsă pe spate și inspiră adânc o dată și apoi încă o dată. Pe lângă frunze, aerul rece mirosea a butuci de lemn arzând. Vântul ușor îi zburli cârlionții de la tâmple.

Își miji ochii și își imaginează... Oare cum va fi totul peste două săptămâni? În mod sigur, această farsă se va termina până atunci. Își vor face Julian și Pen planuri de căsătorie? O va urî Julian pe Cass pentru duplicitatea ei? Clătină din cap și mai luă o gură zdravă de aer.

– Sper din tot sufletul că nu întrerup nimic.

Vocea masculină profundă pluti parcă în briza rece.

Cass tresări, iar ochii ei se deschiseră brusc, însă deja știa cine era. Îi cunoștea vocea atât de bine. Julian se afla acolo, la nici zece pași distanță, strivind trabucul cu cizma.

– Oh, nu, Ju... domnule căpitan Swift, deloc.

El se apropie mai mult. Lumina lumânărilor îi contura profilul obrajilor și îi făcea ochii cenușii să strălucească.

– Pot să...? spuse el arătând cu un gest sugestiv spre bancă.

Cass înghiți în sec.

– Bineînțeles.

El se așeză lângă ea pe bancă, sprijinindu-și palmele pe piastra rece. Căldura corpului lui atât de aproape de ea îi provocă un fior pe șira spinării. Se simțea iarăși acel parfum, atât de pur, de puternic și de... Julian.

– Vă bucurați de această vreme frumoasă? întrebă el, întrerupându-i gândurile.

Și foarte bine făcu. Cu siguranță, n-ar fi fost încântat să o descopere pe domnișoara Patience Bunbury adulmecându-i haina, nu că ea nu se gândise la asta.

Cass își îndreptă umerii și își trase șalul și mai strâns pe ea.

– Da. Am simțit că în momentul de față este mult prea cald în casă. Îmi place atât de mult să stau afară, în aer liber.

– Și mie la fel, spuse Julian. Îndeosebi la țară. Aștept de ani întregi să stau afară, la țară, în Anglia, într-o noapte ca asta.

Cass încuviință din cap. „Știu.“ El îi pomenise despre asta în scrisorile sale. Ea le memorase, le știa pe de rost pe fiecare în parte. „Visul meu cel mai arzător este să stau sub stele undeva la țară, să respir aer curat și să nu îmi mai fac griji din cauza războiului, din cauza morții și a distrugerilor pe care le provoacă.“ Paragraful era dintr-o scrisoare pe care i-o scrisese probabil cu doi ani în urmă. Era iarnă.

– Bănuiesc că războiul a fost o experiență îngrozitoare pentru dumneavoastră, se aventură ea.

Bineînțeles că fusese îngrozitor pentru el. Cass știa asta. Însă Patience nu. Sau ar fi trebuit să se gândească? „Excelent. Patience este o toantă.“

Julian își luă mâinile de pe bancă, le sprijini pe genunchi și se uită lung la rândurile de gard viu învăluite de întuneric.

– Eu am fost unul dintre norocoși.

Cass înghiți în sec. Încă era dureros să se gândească la cât de aproape fusese el să nu se mai întoarcă niciodată.

– Că ați supraviețuit?

Vocea ei era joasă, abia auzindu-se ca o șoaptă.

– Da, că m-am întors. El făcu pauză pentru un moment scurt, închise ochii, respiră aerul nopții. Nu acesta a fost planul meu.

Cass se încruntă.

– Ce vreți să spuneți?

Nu acesta fusese planul lui? Nu pomenise nimic de genul acesta în scrisori.

El deschise din nou ochii și clătină din cap. Zâmbi ușor, însă era un zâmbet care nu i se citea și în ochi. Unul pe care îl folosea în sălile de bal și în locurile publice unde oamenii îi puneau atât de multe întrebări. Cass ura că îl folosea acum și cu ea.

– Ah, este un subiect mult prea cumplit pentru o asemenea seară festivă, spuse el.

— Atunci povestiți-mi altceva despre dumneavoastră, propuse ea.

Inițial, pusese întrebarea aceea deoarece domnișoara Bunbury nu avea de unde să știe, dar răspunsul lui o surprinse. Ce altceva nu mai știa despre Julian?

El zâmbi larg.

— Nu mă pricep deloc să joc cărți, ați fost deja martoră la slabele mele performanțe la dans și sunt vânătorul cel mai lipsit de entuziasm din întreg regatul.

Cass clipi spre el.

— N-am știut că nu vă pricepeți să jucați cărți.

El se încruntă.

— Vreau să spun... adică... mă surprinde asta, atâta tot. Am crezut că e posibil să fi jucat în timpul războiului. Vreau să spun, cu oamenii dumneavoastră.

— Ofițerii jucau, asta-i adevărat, destul de mult. Dar nu prea pot spune că am câștigat de prea multe ori. Am avut noroc că n-am jucat niciodată pe ceva de valoare. E împotriva regulamentelor, știți și dumneavoastră.

Cass închise ochii. Se părea că *erau* lucruri privitoare la el, lucruri certe pe care ea nu le știa. El îi povestise în scrisori despre cum juca uneori cărți cu alți ofițeri. Și-l imaginase întotdeauna câștigând fiecare mână în parte. Cu toate că, acum că se gândea la acest lucru, își dădu seama că el nu spusese niciodată asta. Îndrăzni să se uite rapid la el cu coada ochiului. El era bărbatul pe care îl iubea de atât de mult timp datorită scrisorilor sale. Însă mai era și altceva, era el, stând aici lângă ea în carne și oase, real și adevărat.

— Spuneți-mi ceva, domnișoară Bunbury.

Iată că i se reamintea faptul că era o mincinoasă. Își strânse și mai tare șalul pe umeri.

— Ați fost suficient de drăguț să îmi răspundeți la întrebări, domnule căpitan Swift. Sunt încântată să răspund la una dintre întrebările dumneavoastră.

— Cum vă simțiți?

Vocea lui era blândă, plină de grijă. Ea întotdeauna își imaginase vocea lui ca fiind astfel în momentele în care îi citea scrisorile.

Ea clipi din ochi o dată și încă o dată.

– Cum... mă simt, domnule căpitan Swift? Ce-ar vrea să însemne asta?

– În ultima scrisoare a lui Penelope, mi-a povestit că ați fost părăsită din timpul verii.

Cass aproape că se înecă.

– Eu... hmm...

Avea dreptate. Pen menționase că îi spusese lui Julian că Patience Bunbury fusese părăsită. De domnul Albatross, nu-i așa? Acesta era motivul pentru care biata Patience avea nevoie ca buna ei prietenă Penelope să fie alături de ea la petrecerea de la conac. Grozavă prietenă mai era, se gândi Cass cu ironie.

– Sper că nu v-am făcut să vă simțiți aiurea cu întrebarea mea.

El îi zâmbi ușor, încurajator. Era ca și cum Julian întreba o străină cum se descurcă. Asta era ceea ce Cass iubea la el, inima lui bună.

– Nu. Su... sunt foarte bine. Ăă, sau cel puțin o să fiu bine.

„De îndată ce încetez cu minciunile astea.“

– Albus... ăă... domnul Albatross. El și cu mine nu ne-am potrivit. Așa a fost cel mai bine.

– Mă bucur să aud asta.

– Dumneavoastră cum vă simțiți?

Cuvintele îi ieșiră de pe buze mai mult ca o modalitate de a schimba subiectul decât ca orice altceva.

– Eu?

În vocea lui era o urmă de surprindere.

– Da, chiar aș vrea cu adevărat să aflu. Nu se poate să vă fi fost ușor în toți acești ani la război.

El răsuflă și își trecu degetele prin păr.

– Acolo mi-este locul... sau mi-a fost. De fapt, acum nu mai sunt sigur unde este locul meu.

Ea își încreți nasul.

– Ce vreți să spuneți?

Julian râse ușor.

— De curând am aflat că fratele meu este dat dispărut... în Franța.

Ea își duse mâna la inimă.

— Fratele dumneavoastră? Fratele dumneavoastră este dat dispărut?

— Da. Fratele meu este contele de Swifdon. El... a fost plecat cu treburi în Franța și nu s-a mai întors.

— Nu știam că fratele dumneavoastră e plecat în călătorie, spune ea.

Julian se încruntă, fruntea umplându-i-se de cute.

— Dar nu știati că am un frate. De unde ați fi putut ști că el e plecat în călătorie?

Ea se uită într-o parte.

— Oh, eu... ăăă. Bineînțeles că nu, își drese ea vocea. În sfârșit, spuneți că e plecat cu treburi. Așa că pur și simplu am presupus... În slujba Coroanei?

— El... da. Cu chestiuni de natură parlamentară.

— Și este dat dispărut? Ar putea fi rănit?

Ea își încrucișă degetele în semn de „Doamne ferește“.

— Da, încuviință Julian dând din cap.

— Îmi pare rău, șopti ea.

— Vă mulțumesc, îi răspunse el. E vorba doar că...

El se uită într-o parte la gardul viu cufundat în întuneric.

— Da? îl îndemnă ea. Vă rog, puteți să-mi spuneți.

Julian suspină și își lăsă bărbia să îi cadă în piept.

— Știu că este o dovadă de egoism, dar nu mă pot abține să nu mă gândesc... dacă el nu se va mai întoarce... eu nu pot... bâigui el înălțându-și capul, apoi clătinând din el. Nu contează. Iertați-mă că sunt atât de ursuz! Este o atitudine complet nepotrivită pentru această seară minunată.

Cass inspiră adânc, sperând că el nu îi vede lacrimile care îi licăreau în ochi. Patience Bunbury nu știa ce ar fi spus el mai departe, dar Cass, da. Ea știa foarte bine și tânjea să se întindă și să își plimbe degetele prin părul lui, să îl consoleze, să îi spună ceva

care să-i aline durerea. Dar nu avea cum. Așa că își încleștă mâinile tremurânde în poală.

– Sper din toată inima ca fratele dumneavoastră să se întoarcă în siguranță, domnule căpitan, fu tot ceea ce ea putu să spună.

El se opri o clipă, după care se uită în sus la cerul scânteietor al nopții.

– Pot să vă mai pun încă o întrebare, domnișoară Bunbury?

Cass dădu aprobator din cap.

– Desigur.

– Ce vă doriți de la viață?

Ea clătină din cap. O prinsese cu garda jos, o surprinsese total. Pe de-o parte, fiindcă era o întrebare atât de neașteptată și, pe de altă parte, fiindcă nu și l-ar fi închipuit niciodată pe Julian întrebând așa ceva o persoană aproape complet necunoscută. În plus, o făcea să se simtă foarte agitată. Nu putea risca să spună nimic din ce-ar fi știut Cass. Trebuia să răspundă la această întrebare adresată lui Patience Bunbury, femeia care nu exista. În acest caz, probabil că era cel mai bine să dea un răspuns vag.

– Oh, cred că același lucru ca majoritatea tinerelor lady.

– Cum ar fi? insistă el. Iertați-mi impertinența, însă descopăr că de când m-am întors de la război sunt foarte interesat să cunosc răspunsul la această întrebare, atât pentru mine, cât și pentru ceilalți. Câți oameni credeți că știu cu adevărat ce își doresc, domnișoară Bunbury?

Cass inspiră adânc. Acesta era lucrul care îl preocupa pe el acum, să afle ce își dorea de la viață? Se simți gătită din cauza lacrimilor. Julian, Julian al ei, fusese atât de afectat de război! Nu. Nu era Julian al ei. Era Julian al lui Pen.

– Nu știu, murmură ea.

Era tot ceea ce își putea permite să spună. Patience Bunbury nu putea spune mai mult.

– Așadar, ce vă doriți, domnișoară Bunbury? Știți cumva?

Ea își aruncă privirea spre frunzișul acoperit de întuneric. „Pe tine“, urlă inima ei.

Și totuși, ce-ar spune Patience Bunbury?

– Căsnicie, copii... dragoste.

El își întoarse brusc capul spre ea.

– Dragoste?

Ea se uită în jos la degetele înmănușate. Nu putea să îi întâlnească privirea. În mod sigur el avea să vadă adevărul acolo, anume că erau două suflete care deja se cunoșteau unul pe celălalt, care știau atât de multe unul despre celălalt și împărtășiseră nenumărate ore de gânduri și secrete.

– Da, se auzi vocea ei aproape stinsă.

– Dumneavoastră ce... ce doriți, domnule căpitan Swift?

El se uită la mâinile lui și la pietrișul de pe jos.

– Eu vreau să...

Cass își simțea inima în gât.

– Vă promit că indiferent ce o să spuneți va fi păstrat în cea mai deplină taină, spuse ea cu respirația întretăiată, aplecându-se în față, aproape de marginea băncii.

Deținea deja multe dintre secretele lui Julian. Nu avea să împărtășească nimănui vreunul dintre ele.

El trase în piept o gură zdravănă de aer.

– Am avut o grămadă de timp la dispoziție ca să mă gândesc la viață și la ce anume este cu adevărat important și am hotărât că, dacă tot am rămas în viață, dacă tot m-am întors...

Ea aproape că se rostogoli de pe bancă.

– Da?

– Vreau să inițiez un fond pentru soldați, pentru veteranii de război și familiile lor.

Ea își lăsa capul într-o parte, gândindu-se la spusele lui. Nu pomenise nimic despre asta în scrisorile lui.

– Un fond?

– Da, îndeosebi pentru cei răniți, cei care nu pot să muncească. Viețile lor au fost deja distruse de război. Ei merită ceva mai bun decât să vină acasă pentru nimic.

Cass își puse mâinile peste mâinile lui.

– Cred că e absolut minunat!

El își înclină capul, dar nu își trase mâinile într-o parte.

– Poate că nu am titlu nobiliar, însă am prieteni, relații. Intenționez să fac tot ce îmi stă în putință ca să îi ajut pe acești oameni.

– O să vă ajut și eu. Cuvintele îi ieșiră din gură înainte ca ea să aibă măcar șansa să se gândească ce spune. Adică cu orice aș putea face eu.

– Vă mulțumesc, domnișoară Bunbury. El făcu o pauză scurtă, apoi continuă: Mai este un lucru, deși mi-e teamă că n-ar trebui să vă împovărez cu el.

Atunci ea îi întâlni privirea. Trebuia să o facă.

– Ce anume?

– Ați promis că o să țineți totul secret?

– Da.

Ea înghiți în sec.

El îi aruncă o privire intensă și, pentru o clipă, o clipă îngrozitoare, Cass avu senzația sigură că el o recunoaște.

– Este ciudat, însă simt că aș putea să vă spun orice. Nu pot să-mi explic asta, îi mărturisi el. Nu mai există decât o singură persoană pe pământ față de care am simțit același lucru.

Un nod dureros i se formă lui Cass în piept.

– Pen... Penelope?

– Nu. Prietena mea Lady Cassandra Monroe.

Sentimentul de vinovăție și cel de fericire se ciocniră în stomacul lui Cass, unde vinovăția începu imediat să îi alunge fericirea.

Cass zâmbi și se uită într-o parte, desprinzându-și privirea de a lui.

El nu o cunoștea. Nu ghicise cine este. Oh, vinovăția. *Vinovăția asta groaznică!*

– Vă promit, domnule căpitan Swift. N-o să vă divulg secretul.

El împinse pietrișul cu o cizmă, făcându-l să scrâșnească sub călcâiul său.

– De îndată ce o găsesc pe Penelope, intenționez să îi spun că nu mă pot căsători cu ea.

Capitolul 14

Cass se tot plimba înainte și înapoi prin fața ferestrelor dormitorului ei. Se părea că mersul acesta de colo, colo era noua ei distracție. Însă dacă era ceva ce-ar fi putut să o determine să se plimbe dintr-o parte în alta și, respectiv, să-și facă o mie de griji, asta, cu siguranță, era ultima noutate. Julian plănuia să o rupă definitiv cu Pen? Cum se putea așa ceva? Cum? Tot ceea ce Cass știuse și crezuse părea să se schimbe în fața ochilor ei. Nu putea fi atât de ușor, nu-i așa? El deja plănuise să pună capăt logodnei sale cu Pen. Ce intenționa să facă după aceea? Cass nu avusese curajul să îl întrebe. Nici măcar când juca rolul lui Patience Bunbury. I se păruse atât de melancolic, atât de tăcut, atât de afectat. În schimb, îi promisese că îi va păstra secretul și abia dacă dăduse aprobator din cap când el îi spusese că avea de gând să o termine cu Pen.

Singura întrebare pe care își dorise cu adevărat să i-o pună îi pierise încet, dar sigur de pe limbă: „Este din cauza prietenei du-mitale Cassandra? Acesta este motivul pentru care dorești să pui capăt logodnei?” Însă nu putuse să îl întrebe asta. Cu siguranță, el s-ar fi întrebat de unde până unde o astfel de deducție.

Lucrurile nu se desfășurau potrivit așteptărilor. Sau da? Era răspunsul la toate rugile ei sau începutul unui coșmar? Pen? Părăsită? Îngrozitor. Părinții lui Pen vor fi devastați. Cât despre Pen, Cass nu era tocmai sigură cum avea să reacționeze ea. Inima ei nu avea să fie rănită, măcar asta era sigur, însă în mod cert nu avea cum să fie încântată că este părăsită de bărbatul pe care îl așteptase șapte ani. Și nimic din toate astea nu îi erau tipice lui Julian. Julian era bun, demn de încredere și extrem de onest. El nu ar fi făcut pe cineva să sufere și nu și-ar fi încălcat cuvântul dat. Se întâmplase ceva cu el în ultimele câteva luni. Se schimbase. Simțise asta din scrisorile lui, însă nu își închipuise niciodată că va fi așa.

După confesiunea de aseară, el se scuzase rapid și plecase din grădină. Probabil că se gândise că îi spusese prea mult lui Patience

Bunbury. Și de ce îi spusese asta lui Patience, și nu lui Cass? Nu îi făcuse niciodată vreo aluzie de genul acesta în scrisorile trimise de-a lungul verii.

Și cum rămânea cu veștile referitoare la Donald? Era ceva inimaginabil. Donald în Franța? De ce ar fi plecat contele acolo? „Chestiuni de natură parlamentară“, spusese Julian, însă asta nu prea avea noimă. Lui Cass i se strânse inima amintindu-și expresia de pe chipul lui Julian când murmurase: „Dacă el nu se va mai întoarce... eu nu pot...“ Știa exact la ce făcea el referire. Nu știa de ce, el nu îi explicase niciodată de ce în scrisorile sale, însă știa că Julian se considerase întotdeauna ca fiind fiul nedorit, fiul inutil. Se simțea ca și cum nu era suficient de bun pentru a fi moștenitorul și succesorul la titlu, contele. Știa exact cum se simțea el, deoarece și ea jucase același rol în familia sa. Owen, mai mare cu opt ani decât ea, era bărbat, era moștenitorul titlului. Ea era doar o femeie umilă, al cărei scop unic consta în asigurarea unui căsătorii decente și alinierea familiei ei la un alt titlu nobiliar ilustru. Îi venise să se întindă spre Julian, să își plimbe degetele prin părul lui, să îl consoleze și să îl asigure că, indiferent ce se întâmplase, el putea și își va face mândră familia. Nu exista nici un fel de posibilitate ca el să dea greș. În calitate de Patience Bunbury nu putea să lase să se înțeleagă că știe totul despre cele mai profunde temeri ale lui. Însă, în calitate de Cass, da. Putea și avea să o facă.

Se duse în grabă la masa de scris lipită de perete și scoase o filă de pergament, după care își luă pana. Avea de scris o scrisoare.

„Treizeci.“ Julian număra în minte flotările pe care le făcea în fața ferestrelor camerei în care era găzduit. Cu degetele de la picioare și palmele proptite în podea, își împingea în sus întreg corpul folosindu-se numai de puterea brațelor. I se păruse întotdeauna că activitatea fizică îi limpezește mintea. Își făcuse un obicei din a face flotări în serile de dinaintea băătăliilor. Acum că revenise în Anglia și în societate, va trebui să le facă în fața pereților acoperiți cu damasc și pe covoare fine, nu pe câmpurile de luptă reci, mocirloase, pline de apă. Oricare dintre cele două

variante era în regulă pentru el. Atâta timp cât ele încă îl ajutau să își limpezească mintea.

De ce i se confesase spunându-i secretul său lui Patience Bunbury? Ei bine, unul din secrete. Nici măcar nu o cunoștea pe tână femeie. Cu toate acestea, era ceva cu privire la ea, dincolo de frumusețea ei, ceva ce îl făcea să se simtă mulțumit, în siguranță și... și acasă. I se păru că asta suna ridicol chiar și pentru el însuși, în momentul în care îi trecu prin minte, însă nu se putea abține. Era adevărat. Avea ceva în felul ei liniștit și delicat de a fi, în personalitatea ei modestă, ceva ce era de departe mai impresionant decât frumusețea ei. În compania ei, se simțea ca și cum putea să îi spună orice, totul, aproape la fel ca și... Cassandrei.

„Patruzeci.“ El continuă să facă efort fizic, cu respirația accelerată și cu dureri în brațe. În mod normal, durerea era bine-venită pentru el, iar seara aceasta nu reprezenta o excepție. Îi trebuiseră săptămâni bune să-și recapete capacitatea de a face asta din nou. Strânse din dinți. Acum nu putea decât să speră că Patience avea să se țină de cuvânt și să nu îi spună lui Penelope ce îi mărturisise el. La urma urmei, Penelope era prietena ei. Acesta era un motiv plauzibil pentru care ar fi putut fi tentată să îi spună. Totuși, ea îi promisese, și ceva îi spunea că își va ține cuvântul. La urma urmei însă, nu conta prea mult. Intenționa să îi spună totul personal lui Penelope chiar în momentul în care va sosi sau cel puțin cu prima ocazie.

Oricum, altceva îl zgândărea și îl făcea să aibă conștiința încărcată. Fusesse lipsit de maniere să îi vorbească domnișoarei Bunbury despre planurile lui. La urma urmei, tână fusese părăsită de puțin timp. Confesiunea lui ar fi putut la fel de bine să îi readucă aminte de acele momente dureroase. Ea îi spusese că este bine, însă el nu avea nici un fel de îndoială că va trebui să treacă o vreme pentru ca o asemenea rană sufletească, extrem de dureroasă, să se vindece. El știa totul despre vindecarea rănilor sufletești. Penelope îi menționase ceva despre logodna ruptă a domnișoarei Bunbury, iar dacă Penelope se deranjase să scrie asta, era ceva grav. Da, fusese greșit din partea lui din mai multe motive

să recunoască față de domnișoara Bunbury că intenționa să pună capăt logodnei sale cu Penelope.

„Cincizeci.” Gemând, el abandonă și căzu pe covor, extenuat. Se rostogoli într-o parte și își frecă fața cu ambele mâini. Cine era el? Cândva fusese un bărbat care mai degrabă și-ar fi luat viața decât să nu-și țină cuvântul dat. Iar acum era complet hotărât să își părăsească viitoarea mireasă.

Viața. Despre asta era vorba. Învățase valoarea vieții zăcând pe acel câmp însângerat de lângă Waterloo. O învățase și nu avea să o uite vreodată.

În ușa dormitorului se auzi un ciocănit, iar Julian tresări. Se ridică în picioare, se duse la ușă și o deschise larg.

Un servitor aștepta nemișcat, cu două scrisori puse pe o tavă de argint pe care o ținea în față.

– Îmi pare rău că vă deranjez, domnule căpitan, însă acestea au sosit pentru dumneavoastră în această seară.

Julian îi mulțumi tânărului și îi strecură o monedă.

Servitorul îi făcu o plecăciune. Julian luă scrisorile de pe tavă, se întoarse și închise ușa în urma sa. Recunoscând scrisul clar al lui Derek pe prima din ele, Julian rupse sigiliul și o desfăcu. Își ținu respirația.

Swift,

Collin și cu mine am ajuns în siguranță în Franța. Am vești bune. Le-am pus întrebări unor oameni care au auzit un zvon legat de cei doi englezi care sunt ținuți ostatici de francezi. Ei cred că știu unde au fost duși cei doi. Plecăm dimineață să căutăm locul. Nu-ți face griji. O să fim atenți să nu fie vreo capcană. Îți scriu din nou de îndată ce aflu mai multe.

Hunt

Julian expiră forțat. Nu era tipic pentru Hunt să își semneze scrisorile cu Hunt, în loc de Claringdon? Cât de mult mai avea să treacă până când prietenul său se va obișnui cu faptul că este duce? Julian zâmbi din cauza ironiei. El unul încă se gândea

la el ca la Hunt. Cât de mult mai avea să treacă până când el se va gândi la el ca la Claringdon?

Cât despre conținutul scrisorii, veștile erau atât de bune pe cât se așteptase să fie. Hunt avea o pistă și o urmărea. Julian nu putea să ceară atât de curând vești mai bune. Însă la naiba! El nu trebuia să fie aici, bucurându-se de distracția și de atmosfera veselă a unei petreceri la conac, în timp ce numai Dumnezeu știa ce se întâmpla cu Donald și Rafe în Franța. *Dacă* mai erau încă în viață, căci fără îndoială erau ostatici și probabil torturați.

Julian strânse scrisoarea în pumn și o aruncă în șemineu. Pe timp de război corespondența trebuia distrusă imediat.

Stai puțin!

Dar nu mai era pe timp de război.

Ba da, era, atâta timp cât Donald și Rafe nu erau în siguranță. Julian clătină din cap. Trebuia să termine prostia asta cu presupusa lui logodnă și să se ducă în Franța să își ajute prietenii cât mai curând posibil. Ceea ce însemna că trebuia să termine cu așteptatul. Trebuia să o găsească imediat pe Penelope Monroe.

Își concentrează atenția la cea de-a doua scrisoare, pe care o ținea strâns în mână și de care aproape că uitase. Se uită rapid în jos și își ținu respirația. Era de la Cassandra.

Capitolul 15

A două zi dimineată, Jane fu condusă în salonul verde al casei lui Garrett Upton. Casa lui nu era nici pe departe la fel de mare precum reședința Upbridge care într-o bună zi avea să fie a sa, însă era spațioasă și funcțională și la doar câțiva kilometri distanță de casa lui Lucy. Jane își lăsase servitoarea și valeții afară cu trăsura. Aceasta era o conversație care era mai bine să fie purtată în particular.

Se uită în jur. Upton nu era încă în cameră. Își dădu ochii peste cap. Avea de gând s-o facă să aștepte. Bineînțeles că avea s-o facă. Acum că tot veni vorba, cum de ajunsese *ea* să fie atât de implicată

în ultima farsă pusă la cale de Lucy? Clătină din cap. Nu aveai cum să îi rezisti lui Lucy. Din momentul în care își puneă ceva în minte, începea să transpună totul în practică, iar ei, restul, intrau cu toții în acest spectacol pe care ea îl puneă în scenă cu atâta aplomb. Era într-adevăr ceva șocant.

Oricum, de data aceasta, Jane era cu adevărat îngrijorată de faptul că la final Cass avea să sufere de pe urma acestei șarade. Posibilitatea ca rezultatul final să aibă un efect devastator asupra lui Cass era uriașă, ceva ce Jane se îndoia că Lucy luase în considerare când îi trecuse prin cap acest plan.

Indiferent de cum stăteau lucrurile însă, tot ce putea Jane să facă în momentul de față era să dea o mână de ajutor, motiv pentru care făcuse această vizită în bârlogul lui Upton. Fusese însărcinată să îl convingă pe Upton fie să stea departe, fie să li se alăture și să intre și el în joc, iar ea intenționa să își ducă într-un fel sau altul misiunea la îndeplinire.

Se duse până la peretele din față și își trase ochelarii în jos, spre vârful nasului, ca să se uite mai bine la unul dintre portrete. Hmm. Upton. Undeva în jurul vârstei de douăzeci de ani, bănuia ea. Un individ chipeș, trebui ea să admită, cu toate că de regulă o făcea să își iasă din minți. Se întoarse într-o parte. Ultimul lucru la care era dispusă să se gândească era cum arăta Upton.

Luă loc pe canapeaua din centrul încăperii, își scoase cartea din săculeț și se așeză confortabil să citească. Iar situația de față avea să îl facă pe Upton să pară stupid dacă el avea de gând să o determine să devină nervoasă și nerăbdătoare în timp ce îl aștepta. Atâta timp cât avea o carte – iar ea întotdeauna avea o carte – nu îi păsa prea tare unde este.

Oricum așteptarea ei nu fu prea lungă. Într-un interval de cinci minute, Upton intră pe ușa deschisă, cu mâinile în buzunare, fluierând ca și cum nu ar fi avut nici o grijă pe lume. Păcat, probabil ar fi putut trece drept un individ chipeș dacă nu ar fost atât de... Upton.

Ea își aruncă rapid privirea în sus și închise cartea cu putere.

Zâmbetul lui nonșalant, atât de specific lui, îi era întipărit pe față.

— Ah, domnișoară Lowndes, cărui fapt îi datorez această plăcere?

Jane îi aruncă o privire condescendentă.

— Plăcere? Oare așa să fie?

El ridică din umeri.

— Ai prefera să fii nepoliticos?

Jane se uită la el cu multă atenție. Upton o făcea să-și iasă din minți. Bărbatul era mult prea infatuat. Și nu îi plăcea nimic mai mult decât să o tachineze cu privire la tendințele ei intelectuale și dragostea ei pentru citit. În schimb, ei nu îi plăcea nimic mai mult decât să se amuze de înclinația lui pentru jocurile de noroc și băutul excesiv, respectiv de faptul că era un escroc care în general cheltuia banii fără nici un fel probleme. Însă uitându-se cu atenție la el acum, până și ea trebui să recunoască faptul că tabloul nu mințise. Era un bărbat prezentabil, de aproximativ un metru și optzeci de centimetri înălțime, cu umeri lați, un păr ușor cârlionțat o nuanță neagră-maronie, cu ochi verzui-maronii ce se transformau în verde-închis când era preocupat de ceva. Da, Upton era chipeș, ceea ce făcea mult mai frustrant faptul că trebuia să aibă de-a face cu el. Oh, ce neplăcut! Cu asta era deja a doua oară într-o singură zi când se gândea la cum arată Upton. Clătină din cap.

— Aș prefera să fii mai degrabă sincer, replică ea pe un ton neprietenos.

El îi aruncă o privire condescendentă, una pe care fără îndoială și-o perfecționase de-a lungul anilor în compania ei.

— Hai să trecem la subiect, ce spui, domnișoară Lowndes?

Ea își înalță bărbia.

— Bineînțeles.

— Bine, atunci o să îți economisesc niște timp prețios.

— Te rog s-o faci, Upton, sunt foarte ocupată astăzi.

El îi zâmbi superior.

— Ocupată să faci praf gentlemanii cu remarcile dumitale sau pur și simplu ocupată cu cititul, studiatul de una singură și extinderea orizontului de cunoaștere dincolo de granițele limitelor?

– Oh, ambele, Upton. Mi-am făcut planul pentru întreaga zi. Bineînțeles, dumneata nu ai avea de unde să știi o iotă despre bucuria cititului, atâta timp cât nu ai terminat o carte în viața dumitale, însă, te asigur, este pe de-a-ntregul la fel de solicitant precum jocurile de noroc, băutul și vânatoarea unor doamne cu reputație proastă. Doar că într-un mod complet diferit.

El făcu spre ea o plecăciune ușoară și amuzată.

– Ah, deja un început promițător ca să faci praf un gentleman cu limba dumitale iscusită. Bravo! Nu este nici măcar ora prânzului. Însă trebuie să întreb, cât de multe știi dumneata despre jocurile de noroc, băutul și vânatoarea unor doamne cu reputație proastă?

Zâmbetul ei nu păli deloc.

– Eu citesc. Foarte mult.

Se uitară unul la celălalt.

– Draga mea domnișoară Lowndes, spuse el în cele din urmă brusc. Eu cred că ești aici deoarece știu că dumneata, verișoara mea Lucy și buna noastră prietenă Cassandra sunteți chiar în momentul de față instalate confortabil la Upbridge Hall pentru o petrecere destul de dubioasă la conac, unde Lucy și Cass se pretind a fi alte persoane.

Jane deschise gura să îi dea o replică vehementă. Upton ridică o mână ca s-o oprească.

– Dă-mi voie să termin, te rog!

Ea trebui să-și închidă gura la loc.

– Nu numai că faceți asta, însă l-ați implicat și pe prietenul meu, lordul Berkeley, în acest comportament scandalos.

Ea dădu din nou să deschidă gura.

Garrett îi făcu semn să tacă.

– N-am terminat!

Ea închise gura din nou.

– În sfârșit, se întâmplă să știu că tot acest plan este unul extrem de greșit și de prost gândit. Vrei să afli *cum* de știu toate astea?

Și mai multă încrâncenare în privirea lui Jane. Ea își încrucișă brațele la piept și bătu ușor din picior pe covor.

— Oh, chiar spune-mi. Stau ca pe ghimpi, zise ea reușind să simuleze un căscat.

El continuă imperturbabil.

— În primul rând, deoarece nu m-ați invitat și pe mine, ceea ce înseamnă că nu ați dorit ca eu să știu despre asta. Iar dacă voi nu ați vrut ca eu să știu despre asta este din cauză că faceți ceva ce nu ar trebui și ați fost conștiente că eu nu voi fi de acord.

Făcu o pauză așteptând reacția ei. Ea doar ridică din umeri. Mai repede ar fi înghețat iadul decât să fie ea dispusă să îi dea lui Upton satisfacția de a ști că are dreptate. Cu privire la orice.

— În al doilea rând, continuă el, Lucy și Cassandra folosesc niște nume false și, deși trebuie să admir imaginația vie a lui Lucy și talentul ei pentru arta dramatică, nu pot decât să îmi imaginez câte prostii implică folosirea unor nume false.

De data asta Jane își dădu ușor ochii peste cap.

— În al treilea rând, fără să o spună cu exact aceste cuvinte, Lucy m-a lăsat să înțeleg că s-ar putea să fie sau nu însărcinată. Lucy nu a dezvăluit niciodată nimic despre ea în mod subtil, și cu atât mai puțin un amănunt ca acesta. Așa că, dacă a fost subtilă, nu este adevărat, iar dacă nu este adevărat, trebuie să îmi pun întrebarea de ce ar vrea să cred eu că este adevărat.

Jane își țuguie buzele și clipi spre el. Auzise de cartofori care jucau cărți și își păstrau expresia feței complet lipsită de expresie în efortul de a-și împiedica adversarul să ghicească ce cărți au. Încercase și ea asta cu Lady Hoppington la renumitele partide de whist care se încingeau acasă la femeia mai în vârstă. Însă nu avusese niciodată certitudinea că îi ieșea sau nu. Oricum, în momentul de față, Jane spera din răspuțeri că reușea de minune să-și țină atuurile secrete.

— În sfârșit, continuă Upton, dumneata apari la mine la ușă. Și din câte știu, Domnia Ta te-ai lăsa mai degrabă fiartă în ulei ca o martiră decât să îmi cauți de bunăvoie compania, așa că nu pot decât să presupun că ai fost trimisă de Lucy că să vă asigurați că sunt de acord cu această șaradă sau să îmi cereți să stau deoparte. Îi zâmbi larg. Am dreptate?

Jane își scosese rapid mânușile ca să își contemple unghiile.

– Oh, ai terminat? N-am mai fost atentă de ceva timp încoace.
Îi zâmbi înțepată.

– Am terminat. Acum răspunde-mi la întrebare.

La naiba cu el! Upton era extrem de deștept. Bărbatul știa exact ce puneau ele la cale. Era vărul lui Lucy și prieten apropiat de-o viață; fără îndoială, nimic din ce făcea ea nu avea cum să-l surprindă. La naiba cu Cass, că o trimisese în misiunea asta sortită eșecului!

Jane trase adânc aer în piept și își îndreptă umerii.

– Este adevărat că Lucy găzduiește o petrecere la Upbridge Hall și că Berkeley a fost invitat.

Upton se plimbă în jurul ei, făcând-o să se simtă agitată. Era prea aproape de ea. Putea să îi simtă apa de colonie și mirosea... deloc neplăcut.

– Ce nu pot să îmi dau seama, spuse el, este de ce faceți asta. De ce ați pretinde voi că, de exemplu, Cass este o femeie pe nume Patience Bunbury, iar Lucy este Lady Worthing?

Jane se întoarce și îl privi fix în ochi.

– Nu ai înțeles totul, Upton. Și *eu* pretind că sunt altcineva. Domnișoara Wollstonecraft. Ea îi ignoră privirea sarcastică. Cât despre motivul pentru care facem asta... pentru distracție. Dumneata știi totul despre distracție, Upton, nu-i așa? Sau simplul fapt de-a fi un fustangiu bețiv nu mai este ceva distractiv în zilele noastre?

El își arcui o sprânceană spre ea.

– N-o să iau în seamă asta.

– Nu contează.

– Nici o problemă. Intenționez să descopăr exact ce puneți la cale când o să sosesc la petrecere diseară.

Jane se luptă din răspuțeri să își păstreze chipul lipsit de expresie. Își închise un ochi și apăsă cu degetul pe sprânceană.

– Poftim?

– Am spus că intenționez să vin acolo să văd cu ochii mei.

– Dumneata nu ești invitat.

Hmm. Probabil că nu era ceva extrem de inteligent de spus, dar fuseseră primele cuvinte care îi veniseră în minte.

El îi aruncă o altă privire condescendentă.

– Nu sunt?

– Nu.

– Ținând cont de faptul că Upbridge Hall este parte din moștenirea mea, am sentimentul că servitorii s-ar putea să mă lase să intru pe ușa principală.

– Nu poți veni.

Vai, vocea ei fusese puțin cam ridicată de data asta. Din păcate.

El se opri și se aplecă peste speteaza canapelei. Era mult prea aproape de ea ca să nu îi respire în ceafă. Iar respirația lui îi făcea... oh, fir-ar... pielea de găină.

– Dă-mi un motiv întemeiat, șuieră el.

Jane își puse mintea la contribuție ca să îi dea un răspuns. Într-adevăr, de ce bărbatul acesta nu putea veni la petrecerea propriei lui verișoare, organizată într-o casă care într-o bună zi avea să fie proprietatea lui? Se hotărî că era mai bine să schimbe tactica. Se ridică în picioare și se îndepărtă de el, simțind cu disperare nevoia unui spațiu mai mare între ei. În plus, trebuia să își recapete stăpânirea de sine. Când ajunse la o distanță suficient de sigură, se întoarse cu fața la el și îl privi cu ochii mijiți.

– Dumneata de ce dorești să vii?

Garrett își îndreptă corpul și își relua plimbatul de colo, colo.

– Ca să văd ce puneți la cale, desigur, și totodată sper și să opresc totul înainte să scape prea tare de sub control.

Prea târziu. Jane inspiră adânc. Oh, povestea asta avea să ia o turnură neplăcută. Într-adevăr, foarte neplăcută. Nu era nimic de făcut în privința asta. Momentele extreme cereau măsuri...

– Foarte bine, Upton. Ce vrei ca să stai deoparte? Spune-mi care este prețul dumatăle.

Capitolul 16

A două zi dimineață, Cass își luă acuarelele și paleta de pictură și se duse jos în sera de flori. Nu mai pictase de foarte mult timp.

Mereu o relaxase îndeletnicirea aceasta. Era singura activitate – dintre cele pe care se presupunea că trebuie să le facă o lady – care îi plăcea cu adevărat. Adora să se uite cu atenție la obiecte, să le analizeze liniile, să le facă să capete viață pe o pânză folosind doar o pensulă. Asta o calma, o făcea să uite de problemele ei. Și era exact ceea ce avea de gând să facă și acum, să uite tot ce auzise seara trecută de la Julian, îndeosebi confesiunea lui cum că intenționa să pună capăt legăturii lui cu Pen.

Ea își îndreptă privirea către peisajul minunat din fața ei. Florile erau modelele ei favorite pe care le picta cu precădere. Ei bine, florile și păsările. Însă păsările aveau obiceiul acela enervant de a zbura când îți era lumea mai dragă, iar papagalul aiurit al lui Lady Hoppington îi spusese mult prea multe lucruri necuviincioase. Unele din ele în franceză.

Astăzi, Cass alege ca subiect o orhidee. Parfumul suav al flo-rii plutea prin aerul ușor umed din încăpere. Ea se așezase pe o băncuță de fier dispusă la câțiva pași distanță de plantă și încerca perfect concentrată să recreeze petalele delicate ale acesteia, de culoare violet, când apăru Julian.

– Iată-vă, domnișoară Bunbury.

Lui Cass aproape că îi scăpă pensula din mână. Se luptă cu ea, o prinse și o puse jos pe măsuta pe care îi ceruse servitorului să o așeze alături. Își aranjă repede părul cu mâinile, sperând că nu are vreo dâră de acuarelă prin el. Nici vorbă să mai poată uita de problemele ei.

– Bună... bună dimineața, domnule căpitan Swift.

El făcu o plecăciune spre ea.

– Sper că nu v-am speriat din nou. Se pare că am prostul obicei de a face asta.

– Nu, nu, deloc.

Ea îi zâmbi.

– Îmi dați voie?

Îi făcu semn spre pictură.

Lui Cass i se opri respirația în gât. Voia să vadă ce pictase ea? Luată pe nepregătite, tot ceea ce putu să facă fu să încuviințeze din cap.

Julian o ocoli prin spate și își puse mâinile pe speteaza băncuței de fier. Căldura trupului lui masiv radia înspre ea. Putea să îi simtă mirosul specific, obișnuitul lui amestec de săpun și izul fin al acelei ape de colonie care îi răvășeau simțurile. El își înălță capul, uitându-se la tablou.

– Excelent!

O străbătu un fior de mândrie.

– Mulțumesc, murmură ea.

– Culorile sunt perfecte. Le-ați amestecat singură?

Părea sincer interesat de lucrarea ei.

– Da. Este ceva ce îmi place să fac.

– Sora mea este cunoscută pentru cum pictează. Dar cred că nu este nici pe departe așa de pricepută ca dumneavoastră.

Cass se concentrează să-și șteargă vopseaua de pe degete cu o bucată de pânză.

– Daphne?

– Da. Nu mi-ați spus. Ați întâlnit-o vreodată?

Cass își păstrează ochii ațintiți asupra propriilor mâini. Ar fi fost nechibzuit din partea lui Cass să pretindă că nu o cunoștea pe Daphne. Însă Patience Bunbury nu o cunoștea.

– Nu sunt sigură că am avut plăcerea, domnule căpitan.

„Mincinoasă. Mincinoasă. Mincinoasă.“

El râse ușor.

– Dacă ați fi cunoscut-o pe Daphne, am senzația că v-ați fi amintit de ea, domnișoară Bunbury. O iubesc foarte mult, însă sora mea este puțin – dacă aș putea spune așa – ieșită din comun.

Acum asta cam așa era, deși Cass se bucurase întotdeauna foarte tare de compania lui Daphne. Nimeni nu putea ști cu precizie ce putea să audă când venea vorba despre Daphne. Din punctul acesta de vedere era imprevizibilă, în mare măsură ca și Lucy. Cass căută să spună ceva care să nu mai implice alte minciuni.

– Sunt convinsă că sora dumneavoastră este drăguță și talentată, domnule căpitan.

El se uită din nou la pictură și îndreptă un deget spre ea.

– Pictați aproape la fel de bine ca prietena mea, continuă el. De fapt, pânza asta îmi amintește de lucrările ei.

Cass se blestemă în gând. Era o idioată. De ce îl lăsase să îi vadă pictura? Îi trimisese lucrări de-ale ei, mici acuarele pe care le făcuse de-a lungul anilor, desene și schițe. Orice putea să îl înveselească, orice putea fi îndoit cu grijă și băgat în scrisorile ei către el.

El îi mai văzuse deci stilul în care picta. Se uită lung, în sus, la el, cu inima în gât. Oare ghicise cine era cu adevărat? Aceasta era imaginea inofensivă a unei orhidee, însă nu ar fi trebuit să-ți ia prea mult să recunoști liniile, textura specifică.

– De cine? întrebă ea, ținându-și respirația.

Mai mult ca sigur el primise scrisoarea ei – scrisoarea lui Cass – până acum și o citise. Însă nu ar fi adus asta în discuție față de Patience Bunbury. Nu, bineînțeles că nu.

Julian se mai uită lung la pictură câteva secunde, după care clătină din cap.

– Nu contează. De fapt am venit aici să vă cer ajutorul.

Ea făcu un gest spre pieptul ei.

– Ajutorul meu?

Julian încuviință din cap.

– Da.

– Cum aş putea să vă ajut, domnule căpitan Swift?

Se uită rapid într-o parte. „Poate că aş putea începe prin a spune adevărul.“

El își îndreptă poziția corpului și veni în fața băncii ca să se uite la ea.

– Trebuie să o găsesc pe Penelope cât mai curând posibil.

– Știu.

Ea nu se putea uita la el.

– Speram că ați putea încerca să îi scrieți, să o întrebați când intenționează să ajungă.

Cass rămase cu gura căscată.

– Oh, nu aş putea. Eu... Eu n-aș ști de unde să încep. Nu știu cum aş putea să fac o scrisoare care să ajungă la Penelope. Acum călătorește.

— Da, știu asta, dar am crezut că poate aveți idee unde este. Ați spus la un moment dat că se oprește să își vadă niște prietene. Știți unde anume? Ce prietene ar putea să viziteze?

Cass își tamponă fruntea cu batista. Se făcuse deodată cald în seră? O durere de cap insuportabilă îi izvorî brusc din spatele ochiului drept.

— Nu sunt sigură. Eu...

— Vă rog, nu-i așa că o să mă ajutați, domnișoară Bunbury? Trebuie să vorbesc cu Penelope cât mai curând posibil. Nu am de ales.

Cass își dorea să moară. Iată cum stătea Julian aici, implorând-o să îl ajute. Nu numai că nu îl putea ajuta, însă l-ar fi indus în eroare și mai mult dacă îl lăsa să creadă că putea să o facă. Pe de altă parte, nici să-l refuze nu putea. Își dresе vocea.

— O să văd ce pot face, domnule căpitan Swift.

El îi zâmbi.

— Vă mulțumesc.

Julian se îndepărtă, iar Cass începu preocupată să își pună deoparte ustensilele de pictură. Julian voia ajutorul ei ca să o găsească pe Penelope cât mai curând posibil? Cass trebuia să o găsească pe Lucy. Era timpul să pună capăt acestei farse.

Capitolul 17

Cinci minute mai târziu, Cass o găsi pe Lucy în salonul albastru. Ea și Jane stăteau jos, una în fața celeilalte, Jane având o carte în poală, iar Lucy bând ceai și citind cu atenție una dintre nelipsitele ei liste.

Lucy își ridică privirea de îndată ce Cass intră în încăpere.

— Ah, Cass, iată-te! Ia loc! Jane tocmai îmi povestea ceva ce nu vreau să ascult. Ai putea, la fel de bine, să ascuți și tu.

Cass se apropie de canapea și se așează.

— Și eu am ceva ce trebuie să-ți spun, îi zise Cass stăruitor.

– Hai s-o lăsăm pe Jane să ne spună prima ce vești are, îi replică Lucy. E vorba de Garrett.

Garrett? Venea Garrett? Planul lui Cass de a-i zice lui Lucy că trebuiau să spună adevărul putea să mai aștepte un moment. Încuviință din cap.

– Hai spune, o îndemnă Lucy pe Jane de îndată ce Cass se așeză. Repetă ce mi-ai spus mai înainte.

Jane inspiră adânc și își trase umerii în spate.

– O să vină Upton.

Cass clipi de câteva ori.

– O să vină?

Lucy dădu aprobator din cap.

– Exact.

Jane dădu și ea din cap.

– Da.

Cass scoase un sunet găuit.

– Dar, Jane, noi te-am trimis acolo să îl împiedici să vină. Ce s-a întâmplat?

Jane oftă.

– Nu este atât de simplu pe cât pare, știi bine. Upton poate fi foarte încăpățânat. A insistat pe tema asta. Oricum, vestea bună este că a fost de acord să intre în joc.

Cass își lăsă umerii să i se relaxeze.

– Cum de-ai reușit să îl convingi să facă asta?

Jane își înălță bărbia.

– Aș prefera să nu vă spun asta.

Cass și Lucy se uitară dezaprobat la Jane.

Jane își dădu jos ochelarii de pe nas și îi șterse cu materialul propriei rochii.

– Foarte bine. I-am spus pur și simplu că tu, Cass, ești Patience Bunbury, că tu, Lucy, ești Lady Worthing și că eu sunt domnișoara Wollstonecraft, iar el a fost de acord.

– Așa, pur și simplu? Întrebă Lucy, pe un ton cât se poate de sceptic.

Jane ridică din umeri.

— Poate că a mai fost și puțină mită la mijloc. Apropo, Lucy, el n-a crezut nici un moment că ești gravidă.

Lucy strâmbă din nas și își drese vocea.

— Hmm-hmm.

Cass își lăasă capul pe speteaza canapelei și își frecă tâmpile. Durerea de cap revenise, împungând-o cu violență. De data asta parcă era provocată de un spărgător de gheață.

— Dar *de ce* vine?

Jane strânse din umeri.

— Din câte s-ar părea, vrea să vadă cu ochii lui că nu facem ceva extrem de scandalos sau ilegal.

Lucy își dădu ochii peste cap.

— Oh, asta-i pur și simplu ridicol!

— Este? întrebă Jane aruncându-i o privire plină de înțeles.

Lucy își drese vocea din nou.

Cass inspiră adânc. Voia să le spună prietenelor sale că Julian plănuia să pună capăt relației cu Pen, dar nu putea. Îi promisese lui Julian că nu va spune nimănui asta, și în timp ce era mincinoasă într-o privință, refuza să fie mincinoasă și în alta. Avea să își țină promisiunea față de Julian.

— Nu mai contează ce face Garrett, fiindcă eu am venit acum aici ca să insist că trebuie să oprim șarada asta complet.

Lucy clipi neîncrezătoare.

— Acum?

— Acum?

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jane.

Cass trase adânc aer în piept.

— Julian m-a rugat să îi scriu astăzi o scrisoare lui Pen, ca să o fac să ajungă la petrecere cât mai curând posibil.

Ochii lui Lucy și ai lui Jane se măriră brusc.

— Poftim? întrebă Jane.

— Nu poți face asta, spuse Lucy, abandonându-și lista.

— Bineînțeles că nu pot face asta, fu de acord și Cass. Însă el m-a rugat s-o fac. Trebuie să stea de vorbă cu ea... imediat.

— De ce? întrebă Lucy, clipind din nou.

— Nu pot spune de ce.

Cass își închise ochii strângând din pleoape. Ea, una, refuza să mai continue să mintă. Minciunile se răspândeau precum o moliță. Odată ce începeai să o faci, trebuia să o ții tot așa pentru a acoperi celelalte minciuni. Nu, nu avea să mai facă asta. Lucy și Jane vor trebui pur și simplu să accepte faptul că ea va păstra secretul lui Julian.

– Nu poți să spui sau nu vrei să spui? întrebă Jane, punându-și ochelarii la loc pe nas.

– Nu pot, spuse Cass dând aprobator din cap. Și nici nu vreau. Julian mi-a cerut să păstrez secretul în privința asta.

– Ți-a cerut el așa ceva? întrebă Lucy cu ochii măriți.

– Da, răspunse Cass.

– Oh, asta-i nemaipomenit, spuse Lucy bătând din palme. Ți se confesează. Am știut eu că o să meargă.

Cass își frecă din nou tâmplele.

– Ești absolut nebună, știi asta? Nu reușesc să înțeleg cum vreuna dintre toate chestiile astea este o veste bună.

– Sunt vești bune în capul lui Lucy Hunt, replică Jane cu un zâmbet plin de înțeles.

– Nu. Nu, insistă Lucy. Nu înțelegi? Dacă Julian i se confesează lui Cass, ăh, Patience, asta înseamnă că are încredere în ea. Se apropie de ea. Este exact ce ne-am dorit noi.

Cass oftă.

– Oh, Lucy. Și eu ce-o să-i spun? Nu pot să îi scriu lui Pen și refuz să îi spun că am făcut-o. Trebuie să terminăm cu povestea asta.

Jane își recuperează cartea din poală.

– Și tu ce i-ai spus când te-a rugat asta?

Cass își mușcă buza.

– Am fost ușor vagă. Nu i-am promis nimic. Am subliniat faptul că momentan Penelope călătorește și că ar fi greu să ajungă la ea o scrisoare.

Lucy căzuse pe gânduri, bătându-se ușor cu degetul în obraz.

– Bun. Bun. Pentru moment spune-i că încerci să afli unde ar putea fi ea. O să mă gândesc eu la ceva.

— N-ai auzit ce-am spus? răspunse Cass imediat. Trebuie să îi spunem lui Julian adevărul. Acum.

— Nu putem face asta, nu acum. Nu când suntem atât de aproape și facem progrese, replică Lucy.

— Progrese? întrebă Cass holbându-se la Lucy de parcă și-ar fi pierdut mințile. Ce progrese?

— Zău acum, tocmai ai spus că Julian ți s-a confesat... Vreau să spun lui Patience, remarcă Jane.

— Și tu crezi că ar trebui să continui cu nebunia asta, Janie?

Jane strâmbă din nas, ochelarii bălăngănindu-i-se dintr-o parte în alta.

— Nu pot să spun că am fost de acord de la bun început cu treaba asta, însă mi se pare că ar avea sens să o mai lăsăm puțin să se desfășoare.

Cass se prăbuși pe canapea, cu un șuierat puternic.

— Ați înnebunit amândouă, iar acum se pare că o să vină și Garrett.

— Asta îmi reamintește, spuse Jane, că Upton a mai vrut să știe și unde se află Claringdon în timp ce soția lui se ține de tot felul de șotii care-ar putea avea urmări neprevăzute.

Lucy scoase alt sunet plin de dezamăgire.

— Ca și cum aş avea nevoie de un bărbat care să stea cu ochii pe mine!

— I-am spus că Claringdon e plecat pe Continent, spuse Jane. Cred că Upton este extrem de convins că avem nevoie de-un bărbat aici.

— După cum am spus, ridicol, replică Lucy cu nervozitate, încrucișându-și brațele la piept, cu o încruntătură vizibilă pe toată fața.

— Nu-i așa? fu de acord Jane.

Cass oftă.

— Te rog spune-mi că nu a pomenit nimic despre Owen.

— Nimic, iar Owen nu era acolo, îi răspunse Jane.

— Slavă Domnului cel puțin pentru asta! adăugă Lucy.

— Mai este un aspect. Upton nu îl cunoaște pe căpitanul Swift? întrebă Jane.

– Ba da, încuviință Lucy. Au slujit împreună în armată în urmă cu câțiva ani.

– A insistat că o să vină sub propriul nume, adăugă Jane.

– I-ai spus că Julian este aici? se hazardă Lucy.

Jane clătină din cap.

– Nu. Ți-am lăsat ție partea asta. Am știut că o să aibă întrebări la care eu nu îi puteam răspunde.

– Probabil că așa a fost cel mai bine, spuse Lucy.

Cass își apăsă și mai tare pe tâmpile. Prietenele ei înnebuniseră, asta era tot ce mai putea să spună. Ele înnebuniseră, și probabil că înnebunise și ea, deoarece era dispusă să le asculte.

– Ce-ai de gând să faci când va ajunge Garrett și o să pună toate aceste întrebări?

Lucy ridică o mână.

– N-o să trebuiască decât să îi explici totul, Cass.

Cass se ridică în picioare și clipi.

– Eu?

– Da, tu, îi replică Lucy.

– De ce eu? întrebă Cass.

Lucy își dădu ochii peste cap.

– O să între și el în joc dacă îl rogi tu s-o facă.

Cass se uită lung la ea.

– Poftim? De ce spui asta?

Lucy răsuflă exasperată.

– Am crezut că este evident de ceva vreme. Vrei să spui că tu chiar nu știi?

– Ce să știi? întrebă Jane uitându-se pieziș la prietena ei.

– Că Garrett este îndrăgostit nebunește de Cass de ani de zile, desigur.

Capitolul 18

De nebunie, din câte se părea, era extrem de dificil să scape cineva, hotărî Cass. Garrett sosi după cină. Cei prezenți la petrecere

jucau cărți în salonul auriu. Când unul dintre servitori îl anunță, Lucy se scuză în fața invitaților. Se duse în grabă în holul de la intrare, unde aparent stătu de vorbă cu Garrett. În momentul în care intră în încăpere, pentru a li se alătura celorlalți, el avea un zâmbet larg pe față și un licărit în priviri. Cass spuse o rugăciune în gând.

Garrett își jucă rolul la perfecție. Îi salută cu amabilitate pe toți ocupanții încăperii și li se adresă tuturor pe numele pretinse. Îl bătu amical pe spate pe lordul Berkeley și păru, fără îndoială, încântat să îi spună lui Lucy Lady Worthing. Cass îl urmărea atentă și ușor îngrijorată, încă rugându-se.

Când veni la masa la care ea juca cărți cu Jane, el făcu o plecăciune deasupra mâinii lui Cass.

– Domnișoară Bunbury, ce plăcere!

– Domnule Upton!

– Domnișoară Wollstonecraft, dădu el din cap spre Jane. Arătați foarte studioasă în această seară.

Jane se uită pieziș la el, dar abia dacă îi răspunse cu un sec:

– Domnule Upton!

Cass se uită rapid la ea. Era complet nefiresc pentru Jane să rămână tăcută la una dintre remarcile lui Garrett și rareori îi făcea onoarea de a-i pune apelativul „domnule” în fața numelui. „Upton” era de regulă tot ceea ce reușea ea să spună când i se adresa.

Garrett dădu din cap spre cele două lady și își continuă turul încăperii. Cass îl urmări atentă cu privirea. Îl salută pe Julian și dădu mâna cu el.

– Mă bucur să văd că ai reușit să revii acasă, căpitane.

Julian se ridică în picioare și îl bătu amical pe Garrett pe spate.

– Mă bucur să fiu acasă, Upton.

Garrett se așeză și el la o masă de joc. De data aceasta, Cass îl urmări cu atenție dintr-un motiv diferit: să surprindă orice semn al presupusei lui afecțiuni pentru ea. Probabil că Lucy era nebună. Zău acum, toată viața sa Garrett nu manifestase niciodată nimic altceva decât grijă frățască față de ea. Nu avusese nici măcar

o dată senzația că simte altceva decât prietenie pentru ea. Lucy însă era foarte convinsă, iar odată ce Lucy era convinsă de ceva, nu mai era cale să o convingi să se răzgândească.

La momentul respectiv, Jane se scuzase rapid și plecase din încăpere, fără să spună vreun cuvânt, în mod evident neinteresată să-și spună părerea despre această chestiune ridicolă. Lucy continuase să îi sublinieze lui Cass cât de sigură era de asta și o asigurase că nu avea nici un motiv de îngrijorare în această privință atâta timp cât vorbea ea însăși cu Garrett despre asta. El va face orice pentru ea.

Ceea ce nu o făcea pe Cass să se simtă mai puțin îngrijorată și temătoare. Ea, una, nu avea de gând să îl folosească pe Garrett pentru scopurile ei. Nu. Garrett era prietenul ei, iar ea avea să îi ceară să spună adevărul. Era momentul să devină mult mai directă și mai onestă. Și nu exista timp mai bun pentru asta decât timpul prezent.

Cass se scuză, se ridică de la partida de cărți și se duse în bibliotecă. Se așeză la masa de scris din colț și luă o foaie de pergament și o pană de scris. Îi scrise în grabă un bilet lui Garrett. După care dădu peste un servitor în trecere pe acolo și îl rugă să îl ducă destinatarului în mare grabă.

Garrett sosi peste câteva minute. Intră în încăpere chipeș, prietenos și zâmbitor ca de obicei. Îl plăcuse întotdeauna foarte tare pe Garrett. Exact ca și vărul lui, era un tip amabil, amuzant și loial. Era un bărbat minunat, însă în mod sigur nu cineva de care ea s-ar fi putut vedea îndrăgostită. Spera că Lucy se înșală și că Garrett nu avea nici un fel de sentimente pentru ea. Nu ar fi dorit cu nici un chip să își rănească prietenul printr-un refuz.

El făcu o plecăciune în fața ei.

– Domnișoară Bunbury, spuse el, cu un zâmbet larg pe față.

Cass îi întoarse zâmbetul.

– Te rog, ia loc, îl îndemnă ea, bătând ușor cu palma în scaunul de lângă ea.

Garrett se duse spre scaun și se așeză.

– Ce face mătușa Mary? întrebă Cass, referindu-se la mama lui.

Teoretic, era mătușa lui Lucy, nu a lui Cass, dar Cass își petrecuse ultima vară la Bath cu încântătoarea femeie și acum îi spunea și ea mătușă.

— Este ocupată și activă ca întotdeauna, îi replică Garrett.

— Mă bucur să aud asta. Te rog să îi transmiți cele mai bune urări din partea mea. Cass făcu o pauză scurtă, după care strânse în mâini brațele fotoliului din lemn de trandafir pe care stătea. Îți mulțumesc atât de mult că ai venit, Garrett. Și pentru... știi tu...

El îi zâmbi larg.

— Bineînțeles că am venit. Deși trebuie să recunosc că sper că o să-mi dai o explicație cu privire la recenta ta schimbare de nume. Pot îndrăzni să bănuiesc că are ceva de-a face cu apariția unui anume căpitan Swift?

Cass își mușcă buza și se uită într-o parte.

— Da. Are.

— Ah, cum de-am știut? Și nu cumva el este același bărbat de care ești îndrăgostită de atâția ani?

Garrett nu păru cătuși de puțin gelos spunând acele cuvinte. În mod sigur Lucy nu avea dreptate. În plus, Garrett știa că ea, Cass, era îndrăgostită de Julian de când îl cunoscuse.

Ea dădu aprobator din cap.

— Ba da. Ba da, el este.

Garrett își îngustă privirea în timp ce se uită la ea.

— Și-atunci, pentru ce, spune-mi, rogu-te, ai vrea ca el să creadă că numele tău este Patience Bunbury? Și iartă-mă că îți pun o altă întrebare la fel de evidentă, dar el nu te-a mai întâlnit și mai înainte?

Cass își trase mânușile în sus. Putea la fel de bine să își cumpere niște mânuși noi, acestea erau atât de întinse de cât trăsese de ele, încât nu mai exista pic de speranță să mai poată fi folosite.

— Motivul pentru schimbarea numelui este o poveste cam lungă, însă s-a dovedit că el nu-și mai amintește de mine. Sau cel puțin de felul cum arăt. Au trecut foarte mulți ani.

Zâmbetul lui Garrett se lărgi și mai mult.

— Înțeleg. Cât despre povestea aceea lungă, sunt sigur că este una care o implică pe Lucy.

– Da. A fost ideea lui Lucy.

Garrett își întinse picioarele lungi în față și oftă.

– Oare cum de-am știut și asta?

– Acesta este motivul pentru care te-am rugat să vii aici, Garrett. Vrei, te rog, să intri în joc fără nici un fel de explicații? Pentru moment? Ea așteptă o clipă și adăugă: Pentru mine?

Această ultimă parte o făcu să se schimbe brusc la față.

– I-am spus deja domnișoarei Lowndes că o voi face. Nu v-a dat raportul când s-a întors?

– Ba da. Însă acum, că ești aici, am vrut doar să mă asigur că așa este. Așa, între noi doi.

Garrett dădu înțelegător din cap.

– Nu-ți face griji! N-o să-mi încalc cuvântul dat. Nu sunt sigur ce puneți voi la cale, dar vreau să-ți atrag atenția, Cassandra. Ai grijă! Lucy are un talent infinit să ne atragă chiar și pe cei mai buni dintre noi în tot felul de planuri în care nu ne-am băga dacă ar fi după noi. Dumnezeu mi-este martor că-a mai făcut-o.

– Mi-e teamă că eu sunt prea mult implicată în acesta, îi replică rapid Cass, încă trăgând de marginea de sus a mânușilor.

– Și te simți puțin vinovată, nu-i așa? spuse Garrett cu vocea mai îndulcită.

Cass își lăsă mâinile să îi cadă în poală.

– Da. Mai vinovată ca niciodată. Mă simt de-a dreptul îngrozitor.

Îl trata pe Garrett ca și cum el era preotul, iar ea, cea care se confesa. Însă simțea o senzație de eliberare foarte puternică să recunoască cât de îngrozitor se simțea din cauza tuturor minciunilor spuse.

El o bătu ușor pe spate. Nimic altceva decât un bătut ușor ca între frați, iar ea era sigură de acest fapt.

– Gata, gata, spuse el. Nu este ușor să îi spui *nu* lui Lucy.

– Ce-o să mă fac? întrebă Cass clătinând din cap. Nu știu de ce-am fost de acord cu povestea asta. Lucy m-a prezentat lui Julian ca fiind Patience, iar eu nu am corectat-o și... Oh, o să mă urască când o să descopere asta.

– Te-ai gândit să-i spui adevărul? Pur și simplu să te duci la el și să i-l spui? întrebă Garrett.

Cass încuviință dând din cap frenetic.

– Nu mă gândesc decât la asta. Oh, Garrett, știi cum este să te simți atât de vinovat?

Garrett rămase tăcut pentru un moment. Cass își înălță capul și se uită în ochii lui. El stătea drept în scaun și se uita fix în șemineu.

– Da, răspunse el simplu. Am învățat totul despre vină. De două ori.

Cass se întoarse spre el.

– De două ori, șopti ea cu un ecou.

– Prima oară a fost când aveam unsprezece ani și unchiul meu s-a uitat la mine cu ură în priviri.

Cass icni.

– Fiindcă a murit Ralph?

Garrett încuviință dând din cap.

Ralph fusese fratele mai mare al lui Lucy. Murise când avea nouă ani, iar Lucy, șapte. Ambii copii căzuseră la pat, bolnavi de friguri, însă numai Lucy își revenise. Tatăl lui Garrett era următorul moștenitor al titlului de conte, ceea ce însemna că, în calitate de unic fiu, Garrett avea în cele din urmă să moștenească titlul și proprietățile menite vărului său mort. Lucy vorbise adesea despre cât de supărat și de furios fusese tatăl ei din cauza asta.

– Îmi pare atât de rău, Garrett! Nu pot să-mi imaginez cât de îngrozitor ar fi așa ceva, spuse Cass cu voce joasă.

Garrett clătină din cap.

– A doua oară a fost pe un câmp de luptă din Spania. Iar asta, asta a fost mult, mult mai rău.

Cass își ținu respirația. Lucy adusese o dată în discuție ceva oribil ce i se întâmplase lui Garrett în timpul războiului, ceva ce îl făcuse să vină acasă și să nu se mai întoarcă niciodată. Fusese rănit, într-un fel, sau cel puțin asta fusese ceea ce crezuse toată lumea. El fusese în armată atunci, îi cunoscuse pe Derek Hunt și pe Julian la vremea aceea. Însă Cass nu auzise niciodată detalii referitoare la ce se întâmplase și era prea timidă ca să întrebe.

Se uită fix la el, încercând să își adune curajul și să întrebe acum. Doar că nu putea s-o facă așa, pur și simplu. Dacă Garrett voia să îi împărtășească povestea aceea, atunci o va face. Ea așteptă plină de îngrijorare. Oh, de ce nu putea să fie Patience Bunbury în momentul de față? Patience ar fi fost suficient de îndrăzneată ca să întrebe.

Garrett se uită la rândul lui la ea, iar expresiei solemne și serioase de pe față îi luă locul un zâmbet plin de energie, încredere și fericire.

– Da, Cassandra. Știu foarte bine ce înseamnă să te simți vinovat și uite sfatul meu.

Ea se mișcă brusc în față până când ajunse la marginea scaunului, uitându-se atentă la el, așteptându-i cuvintele.

– Da?

– Dacă există vreo modalitate prin care poți să faci să dispară senzația asta, fă-o cât mai rapid posibil.

El se uită în ochii ei.

Ochii lui maro-verzui se făcuseră de un verde-închis precum mușchiul copacilor.

– În caz contrar, te va distruge.

Cass aproape căzu de pe scaun. Garrett, amuzantul, încântătorul și jovialul Garrett, pe care ea nu îl văzuse niciodată așa... Însă ceva îi spunea că el vorbește extrem de serios și că are foarte multă dreptate.

– Crezi că ar trebui să-i spun adevărul lui Julian?

– Cu prima ocazie, rosti Garrett dintr-o suflare.

Cass încuviință din cap.

– Știu. Ai dreptate. Vreau s-o fac. Eu...

Garrett își îngustă și mai mult ochii.

– Dar nu o s-o faci, nu-i așa?

Cass își mușcă buza și se uită într-o parte.

– Nu știi cât de mult aș vrea.

Nu se putea uita la el. Dacă n-ar fi fost atât de lașă, l-ar fi întrebat ce se întâmplase în Spania. Dacă n-ar fi fost atât de lașă, l-ar fi întrebat dacă simțea altceva decât dragoste frățească pentru ea. Dacă n-ar fi fost atât de lașă, i-ar fi spus adevărul lui Julian.

De fapt, dacă n-ar fi fost atât de lașă de la început, nu ar fi permis să fie prinsă în capcana acestei situații imposibile.

– Mulțumesc, Garrett, fu tot ce reuși să îngaime. Îți mulțumesc mult pentru sfat.

El încuviință dând din cap.

Ea trase adânc aer în piept și căută în minte ceva simplu de spus ca să restabilească obișnuita lor camaraderie dezinvoltă.

– Spune-mi, ce ți-a promis Jane de te-a făcut să fii de acord? Eu și Lucy stăm ca pe ghimpi ca să aflăm motivul.

Lui Garrett îi reveni zâmbetul larg.

– Mi-a promis că o să-și țină gura și o să mă scutească de remarcile ei acide pe timpul petrecerii la conac. Aș spune că asta merită orice efort de a juca teatru. De fapt, nu eram foarte sigur că o să vin, însă n-am putut să dau cu piciorul unei asemenea șanse.

Capitolul 19

Julian stătuse cu spatele sprijinit de peretele rece de marmură de pe coridorul pe care se afla biblioteca întrebându-se unde ar putea să o găsească pe domnișoara Bunbury. Deja verificase pe terasă și în sera de flori fără noroc. Ușa bibliotecii se deschise larg, iar Garrett Upton ieși din încăpere.

Julian se uită pieziș la Upton. Avea să îl întrebe mai târziu despre posibila lui implicare într-o relație cu Cassandra. Oare de ce acest gând îl făcea gelos? Dar următorul său gând îl făcu la fel de gelos. Domnișoara Bunbury era în bibliotecă? Vorbise cu Upton între patru ochi?

Julian se duse spre ușa bibliotecii și intra.

În încăpere era întuneric. Era doar un suport de lumânări pus pe o mäsută din colțul îndepărtat al camerei. El miji ochii, adaptându-și privirea la întunericul dinăuntru.

– Domnișoară Bunbury? se aventură el.

– Da, îi răspunse o voce sfoasă.

Iată că ea era aici. Stătuse de vorbă cu Upton.

– Se pare că suntem atrași spre aceleași locuri. Sper din suflet că nu începeți să credeți că vă urmăresc. Deși trebuie să recunosc că în această seară chiar căutam să fiu în compania dumneavoastră, spuse el zâmbindu-i.

Acum putea să o vadă. Stând pe canapeaua din centrul încăperii, ea îi zâmbi la rândul său.

– Vă cred, domnule căpitan Swift.

– Vă deranjează dacă vin lângă dumneavoastră? întrebă el.

– Chiar vă rog.

Cass îi făcu semn spre spațiul gol de lângă ea.

El se apropie și se așeză.

– Nu cumva l-am văzut pe domnul Upton ieșind din încăperea acum câteva momente?

Întrebarea nerostită pluti în aer: „Ce făceați amândoi aici împreună?”

– Da, am stat puțin de vorbă.

I se păru că se schimbaseră la față.

– Sper din tot sufletul că nu credeți că este extrem de deplasat din partea mea să stau singură de vorbă cu un bărbat în bibliotecă, murmură ea. Deși s-ar părea că în momentul acesta facem exact același lucru, nu-i așa?

Julian își încleștă maxilarul. Ea avea dreptate. Iar el nu avea nici un drept să îi judece sau să îi pună la îndoială intențiile când o obliga în același mod să se afle acolo, în compania lui. Din câte știa, asta era ceea ce făcuse și Upton. De ce oare îl făcea Upton să se simtă gelos așa, dintr-odată?

– Îl cunoașteți? Vreau să spun, l-ați mai întâlnit până acum?

Pentru numele Domnului ce îl făcuse să îi pună o astfel de întrebare?

Ea clătină din cap. Oare iar se schimbaseră la față?

– Nu. Tocmai venise aici ca să caute o carte de citit înainte de culcare. Cred că a plecat deoarece nu a vrut să mă deranjeze, explică ea uitându-se într-o parte.

– Și eu nutresc speranța că nu vă deranjez, spuse Julian.

– Nu, deloc, îi replică domnișoara Bunbury. Voiam doar să fiu pentru câteva momente într-un loc mai liniștit. Nu-mi place aglomerația foarte tare.

– Nici mie.

– Știu.

El își miji ochii la ea.

– Ce-ați spus?

Ea își drese vocea.

– Eu? Nimic.

– Vreau să vă cer scuze, domnișoară Bunbury, continuă el.

Ea se întoarse să se uite la el.

– Pentru ce anume?

– Pentru că v-am împovărat cu secretul meu noaptea trecută. A fost extrem de lipsit de tact din partea mea. Îmi cer scuze.

Ea își mușcă buza.

– Domnule căpitan Swift, nu i-am scris lui Penelope. Eu...

El dădu aprobator din cap.

– Vă înțeleg. N-ar fi trebuit să vă cer s-o faceți. O altă încercare de a vă împovăra cu problemele mele. Vă rog să îmi acceptați scuzele.

Ea zâmbi.

– Nu este nevoie să vă scuzați, domnule căpitan. Și chiar sper că mă credeți că nu am nici cea mai mică intenție de a spune cui-va... ce mi-ați împărtășit despre Penelope... sau despre fratele dumneavoastră.

– Vă mulțumesc pentru asta, domnișoară Bunbury. Sunteți foarte drăguță. Mai ales ținând cont că s-ar putea să vă fi fost greu să auziți despre ruperea unei logodne în circumstanțele în care vă aflați. Cât despre fratele meu, eu...

Gândurile lui se întoarseră pentru o fracțiune de secundă la scrisoarea de la Cassie, cea pe care o primise seara trecută. Din câte se părea, ea nu era în provincie. Pentru un motiv sau altul, se întorsese la Londra. Spusese că abia aștepta să îl vadă și că auzise că Donald era dat dispărut și că putea fi în pericol. Julian nu era sigur cum de aflase toate astea.

Știu că ești îngrijorat, Julian, scria în scrisoarea ei. Știu că îl iubești, că ți-e dor de el și că te rogi să se întoarcă întreg și în siguranță. Însă mai știi și că te gândești că nu poți să faci față situației, să îi iei locul dacă o să se ajungă la asta. Și vreau să știi că poți să o faci. O vei face. Am încredere deplină în tine.

Cassie, ca întotdeauna, ajunsese direct în inima celei mai mari temeri a lui și îl liniștise. Era exact ceea ce avusese nevoie să audă, exact când avusese nevoie să audă. Și venise de la Cassie. Cassie, de care îi era dor. Cassie, pe care încă nu o văzuse de când se întorsese. Ea îi era mai mult decât prietenă. Ea era...

Îndrăgostită de alt bărbat. Posibil de Upton. Acesta era motivul pentru care Upton îl enerva îngrozitor în seara aceasta.

– Nu trebuie să-mi dați explicații, domnule căpitan Swift, spuse domnișoara Bunbury, întrerupându-i gândurile. Pot să vă întreb ceva? Ceva puțin... deplasat?

El își înclină capul și îi zâmbi larg.

– Cred că sunteți îndreptățită să o faceți.

Ea inspiră adânc.

– Ce v-a determinat să nu mai vreți să vă mai logodiți?

Ea îl luase prin surprindere. Rămase tăcut câteva momente înainte să răspundă.

– Adevărul este, domnișoară Bunbury, că mă rog să nu mă gândesc la mine ca la un mârșav și un ticălos, însă mă tot surprind gândindu-mă foarte des la o altă lady.

Cass nu putea să respire. O altă lady? Oare auzise bine? Julian era îndrăgostit de o altă lady. De o altă lady. Nu de Pen. Oare se putea să fie așa? Trebuia să fie... ea. Cass! Cine altcineva putea să fie? El nu menționase pe nimeni altcineva în vreuna dintre scrisorile lui. Se luptă din răspuțuri să își mențină fața inexpressivă.

– Eu nu cred absolut deloc că sunteți un mârșav și un ticălos, domnule căpitan Swift. Corsetul parcă îi intra în plămâni. Se simți înfierbântată, înfrigurată, amețită. De fapt, înțeleg ce vreți să spuneți. Părinții mei mă tot forțează de ani de zile să mă mărit cu tot felul gentlemeni pe care eu nu îi vreau.

– Ah, deci înțelegeți? replică el.

– Mai mult decât vă închipuiți, șopti ea.

– Vă rog să nu mă înțelegeți greșit. Nu am absolut nimic altceva decât respect pentru domnișoara Monroe. Este vorba doar că... Noi nu ne cunoaștem foarte bine – mai deloc, de fapt, și mai este și... altcineva, o altă femeie pe care am ajuns să o cunosc foarte bine. Prin scrisorile ei...

Cass închise ochii, luptându-se să-și stăvilească lacrimile. Ea *era* aceea. Ea era. Iar acum va trebui să îi spună adevărul și să spere că el nu o urăște. Își va spune numele, va cădea în genunchi și îl va implora să o ierte. Însă, mai întâi, trebuia să fie sigură.

– Această femeie știe că dumneavoastră... aveți sentimente pentru ea?

Julian zâmbi forțat.

– De fapt, nu prea. Nu încă. Nu i-am spus încă nimic. Am considerat că este mai bine ca mai întâi să închei tot ce mă leagă de Penelope.

Cass dădu aprobator din cap. Acesta era felul de a fi al lui Julian, să se asigure că făcea lucrurile care se cuveneau exact așa cum se cuvenea.

El se aplecă în față și își sprijini coatele de genunchi.

– Iar acum, nu sunt sigur că o să îi spun.

Sprâncenele lui Cass se uniră brusc. „Nu este sigur? De ce nu era sigur?”

– Nu vă așteptați ca această lady să răspundă ca atare afecțiunii dumneavoastră?

Julian își lăsă capul să îi cadă în mâini și își trecu pumnul strâns prin părul lui lucios.

– Nu.

Lui Cass i se opri respirația.

– Nu? spuse ea ca un ecou.

– Am încercat să-i fac o vizită când eram în Londra. Și am aflat... am descoperit...

Inima lui Cass bătea gata să îi iasă din piept. O dureau de-a dreptul.

– Ce?

Cuvântul se auzi abia șoptit.

Julian clătină din cap.

– Se pare că este îndrăgostită de un alt bărbat.

Capitolul 20

Cass înghiți în sec iar și iar. Lacrimile îi ardeau pupilele pe interior. Nu putea respira.

Nu era ea.

El nu vorbea despre ea. Nu avea cum. Ea nu se văzuse cu el în Londra, nu în calitate de Cass, și, în mod evident, ea nu era îndrăgostită de un alt bărbat. Julian nu putea să creadă așa ceva despre ea. Ea nu îi vorbise niciodată de așa ceva în scrisorile ei, iar părinții ei nu se aflau în Londra. Nu puteau fi ei cei care să-i fi spus asemenea prostii. Nu. Nu. Julian vorbea în mod clar despre altcineva, de o cu totul altă femeie. Despre o altă femeie la care ținea și căreia îi scrisese în tot timpul în care îi scrisese și ei doar în calitate de prietenă. O femeie despre care el nu găsisese niciodată de cuviință să îi pomenească și ei. Lui Cass îi venea să vomite. Trebuia să fugă de-acolo.

– Îmi... îmi pare atât de rău să aud asta, murmură ea, mușcându-și partea interioară a obrazului ca să se abțină să nu plângă.

– Este în regulă. N-ar fi trebuit să presupun că mă va aștepta toți anii aceștia.

– Nu, eu... adică eu...

Îi pieri vocea. Nu îi păsa dacă părea nepoliticoasă. Trebuia să plece înainte să se prăbușească plângând în hohote, să își înfășoare brațele în jurul gleznelor lui, să îi spună că ea este Cass și să îl implore să o iubească. Ar fi fost un comportament foarte, foarte nepotrivit. Nu. Era mai bine să plece cât mai avea încă o fărâmă de demnitate. Probabil că ar mai putea fi în stare să îl revadă. Probabil că ar mai putea fi în stare să se uite la el, însă chiar acum, în momentul acela, în timp ce-și simțea inima sfâșiată în bucăți, era vital să plece de acolo. Era vital.

– Îmi pare rău, domnule căpitan Swift, însă mi-e teamă că nu... nu pot să...

Ea se ridică în picioare și o luă la fugă ca să iasă din încăpere. Nu putu să nu audă strigătele lui Julian, întrebând-o dacă se simte bine, dacă ar putea să îi fie de vreun ajutor, însă pur și simplu nu se putu opri. Lacrimile îi curgeau în jos pe față, lacrimi pe care nu îl putea lăsa să le vadă. Era mai bine dacă el credea că este nebună sau bolnavă sau amândouă la un loc.

Ieși fugind din bibliotecă, de-a lungul coridorului și în sus pe scara principală. Câțiva dintre servitori o urmăriră cu privirea în timp ce ea trecu în goană pe lângă ei. Nu îi păsa dacă se gândeau că o supăraseră ceva, așa cum alerga pe holuri. O luă la fugă în sus, pe scări, și apoi de-a lungul coridorului lung care ducea la dormitorul ei. Nu se opri până când nu se aruncă direct în pat, unde lăsă hohotele sfâșietoare de plâns să îi zguduie tot corpul.

Cass plânse exact zece minute. Își lipi o pernă pe față și țipă precum un copil care nu găsește nimic pentru el sub pomul de Crăciun. După care se ridică, își șterse ochii cu batista pe care o scosese din săculeț și se holbă la perete. Își încrucișă brațele la piept și se uită în gol la perete. Abia atunci îi trecu asta prin minte. Era obosită de atâta plâns. Plânsese tot timpul cât crezuse că Julian este pe moarte. Plânsese ore, zile, săptămâni întregi. Plânsese și iar plânsese, iar când știuse că el se va întoarce ca să se însoare cu Pen și că pentru ea va fi pierdut pentru totdeauna, plânsese și mai mult. Acum însă, își dădu seama, holbându-se pe întuneric la tapetul plin de umbre, terminase complet cu plânsul. Patience Bunbury nu ar fi plâns în halul acesta, nu-i așa?

Sună după camerista ei. Tânăra apăru în pragul ușii câteva minute mai târziu.

– Maria, te rog să le transmiți un mesaj ducerei și domnișoarei Lowndes. Spune-le că trebuie să le văd cât mai curând posibil.

– Da, milady, spuse Maria, grăbindu-se să facă așa cum i se ceruse.

Da. Cass terminase cu plânsul. Avea de gând să treacă la acțiune, exact așa cum ar fi făcut Patience Bunbury. Avea un plan.

Peste cincisprezece minute, Lucy și Jane intrară în grabă în dormitorul lui Cass.

– Ce este, draga mea? întrebă Lucy, repezindu-se spre pat și dându-i cârlionții lui Cass la o parte de pe față, ca să se uite la ea.

– E vorba de Julian, răspunse Cass, ștergându-și ultimele rămășițe ale lacrimilor.

– Oh, nu, ce s-a întâmplat? întrebă Lucy.

Jane se uita cu atenție la ea, cu o privire plină de compasiune.

– Spune-ne, Cass!

Cass își îndreptă umerii.

– Julian mi-a spus în seara asta că are sentimente pentru altcineva. Altceineva decât Penelope.

Fruntea lui Jane se încreți.

– Nu pentru Penelope?

– Nu.

Vocea lui Cass era calmă.

– Pentru cine? întrebă Lucy, părând la fel de dezorientată.

– Nu știu. Nu contează, răspunse Cass. Știi doar că nu pentru mine, Cass, și nici pentru Penelope.

– Nu înțeleg, draga mea, spuse Lucy. Este vorba de Patience?

– Nu.

– Și-atunci, despre cine? întrebă Jane, cu mâinile întinse în sus în semn de întrebare.

– Nu știu, ripostă Cass. Însă indiferent cine este, se pare că ea nu îi răspunde cu aceeași afecțiune. Așa a spus el.

– A spus el asta? întrebă Lucy.

– Da, îi răspunse Cass. La început asta m-a făcut să plâng. Acum m-am enervat.

Sprâncenele lui Jane se ridicară brusc.

– Te-ai enervat?

– Da. M-am enervat. M-am enervat suficient de tare încât să fac ceva în privința asta.

Ochii de culori diferite ai lui Lucy îi cercetară cu atenție chipul.

– Ce vrei să spui?

Cass scrâșni din dinți.

– Vreau să spun că am nevoie de un plan.

– Un plan? repetă Jane ca un ecou.

– Da, încuviință Cass dând din cap cu hotărâre. Când am crezut că o să produc ruptura dintre Julian și Pen, am fost copleșită de vinovăție. M-am simțit absolut îngrozitor. Poate că ea nu îl iubește, e-adevărat, dar este verișoara mea și ei sunt meniți unul celuilalt.

– Da, draga mea, dar... o încurajă Lucy.

– Acum nu mai simt nici un fel de vinovăție. Oh, încă mai persistă vina de a-l fi mințit pe Julian cu privire la cine sunt se fapt, însă nu mă mai simt vinovată că îl îndepărtez de Pen. El nu pare să o dorească pe Pen. Și știu că nici Pen nu îl dorește pe el.

– Ce altceva a mai spus? o încurajă Jane.

Cass inspiră adânc. Nu va dezvălui secretul lui Julian, anume că intenționa să o rupă cu Pen. Era suficient să le spună prietenelor sale că el avea sentimente pentru altcineva, o femeie necunoscută pe care Cass voia să o strângă de gât.

– Nu mai contează. Tot ceea ce contează este că dacă Pen nu îi întoarce afecțiunea, iar această altă femeie este îndrăgostită de altcineva, de ce n-ar trebui să încerc să îl fac să mă iubească pe mine?

– Pe tine, Patience, sau pe tine, Cass? întrebă Lucy.

– Pe amândouă! răspunse Cass cu un zâmbet larg.

– Situația asta este atât de complicată, oftă Lucy, bătându-și ușor cu degetul în obraz.

– Doar nu datorită ție, sublinie Jane, dându-i un cot lui Lucy.

Lucy îi aruncă la rândul ei o privire pretins supărată, în glumă.

Cass trase adânc aer în piept.

– Atâta timp cât Julian intenționa să se însoare cu Pen din dragoste, am știut că nu pot să fiu cu el, nu cu-adevărat, însă acum nu-mi mai stă nimic în cale. Nu mai simt nici un fel de vinovăție să mă lupt pentru Julian cu această necunoscută lady.

Lucy o strânse de mână.

– Ce ai de gând să faci, Cass?

Cass își îndreptă spatele.

– Ei bine, am de gând să fiu îndrăzneată. Tu m-ai învățat asta, Lucy.

Lucy și Jane schimbă niște priviri îngrijorate.

Jane îi studie cu atenție fața lui Cass.

– Mai exact, ce intenționezi să faci?

Cass lăsă un zâmbet uriaș să i se întindă pe toată fața, de la o ureche la cealaltă.

– Plănuiesc să îi testez devotamentul față de femeia asta, indiferent cine este ea. Am de gând să îl seduc pe căpitanul Julian Swift.

Capitolul 21

Cass coborî la cină în următoarea seară îmbrăcată în rochia de culoarea lavandei. Își petrecuse întreaga după-amiază cu camerista ei, coborându-i talia, înălțându-i ușor mânecile, adăugându-i un mic pandantiv cu turcoaz și în general făcând totul mai îndrăzneț, aproape indecent. Drept rezultat, bustul ei amplu, atribut pe care nu îl apreciasse niciodată prea mult până atunci, era împins în sus și scos în evidență de decolteul generos. De uimire, Garrett își ridică ambele sprâncene când ea păși în încăpere, însă privirea ei era ațintită exclusiv asupra lui Julian.

Ochii cenușii ai lui Julian o studiară și se măriră. După care își schimbă poziția în scaun ca și cum nu ar fi stat prea confortabil. Perfect. Cass se bucură în sinea ei. În mod evident lui îi plăcea ceea ce vedea, exact asta își dorise și ea. Cu toate acestea, nu avu prea mult timp să se gândească la acest aspect, înainte ca Lucy să vină în grabă spre ea.

– Pot să vorbesc cu tine afară, pe hol?

Cass nu avu timp să obiecteze. Prietena ei aproape că o trase afară din încăpere, cu toți ochii ațintiți asupra lor.

Odată ajuns pe holul răcoros, acoperit cu marmură, Lucy o studie din cap până în picioare.

– Cu ce ești îmbrăcată?

Cass ridică din umeri.

– Cu o rochie, cu ce altceva.

– Nu ridică din umeri. Ai putea exploda, spuse ea făcând un gest elocvent spre pieptul lui Cass.

Cass răsuflă oftând.

– Nu pot să cred că ai spus asta.

Lucy își ridică ambele sprâncene.

– Nu pot să cred că porți asta. Nu ești Cass cea pe care o cunosc eu.

– Nu, nu sunt, fu de acord Cass în șoaptă, astfel încât servitorii aflați în trecere să nu le audă cumva. Ți-am spus, acum țin morțiș să îl seduc.

Lucy clătină din cap.

– Bine și așa, dar vezi tu, căpitanul Swift m-a întrebat acum câteve momente dacă nu cred c-ar trebui să se întoarcă la Londra ca să o caute pe Penelope sau dacă sunt sigură că ea este într-adevăr în drum spre noi.

Cass ridică din umeri.

– Și tu ce i-ai spus?

– I-am spus că sunt foarte sigură că ea este pe drum, desigur, însă lui îi este din ce în ce mai greu să amâne întâlnirea asta.

Cass râse.

– Oh, *acum* tu ești cea care își face griji. E-adevărat? Nu erai tu cea care tot spunea întruna să nu ne facem griji?

Lucy se uită la prietena sa îngustându-și ochii.

– Tu nu îți faci griji?

Un alt ridicat din umeri.

– Nu prea. Nu îmi mai fac de-acum înainte. M-ai așezat la masă lângă Julian, așa cum te-am rugat?

Lucy dădu aprobator din cap.

– Bineînțeles că așa am făcut.

– Excelent. Atunci hai să mâncăm!

Cass o ocoli pe Lucy și porni spre ușă.

Lucy își puse mâna pe umărul lui Cass ca s-o oprească. Își îngustă din nou privirea.

– Cine ești tu?

Cass îi flutură rapid un zâmbet luminos.

– Nu mă recunoști, Lucy? Tu m-ai creat. Sunt Patience Bunbury.

Cass păși foarte hotărâtă în sufragerie. În momentul în care intră, toți ochii se ațintiră din nou asupra ei. Se duse cu multă îndrăzneală spre Julian ca să se așeze pe scaunul gol de lângă el.

– Domnule căpitan Swift, spuse ea dând din cap spre el.

El se ridică până când ea se așeză și o ajută să își tragă scaunul și să stea confortabil. Excelent! Cu siguranță avusese o vedere deplină de sus asupra decolteului ei. Când se așeză la loc pe scaun, păru din nou că nu se simte prea în largul lui.

– Bună seara, domnișoară Bunbury.

Servitul mesei începu la scurt timp după aceea, iar Cass menținu conversația alertă, vorbind despre lucruri precum vremea de afară, mâncarea delicioasă și jocurile de cărți din seara anterioară. Din când în când, ochii lui Julian se îndreptau spre pieptul ei. Pe ea o străbătu un mic fior. Nu apelase niciodată până atunci atât de clar la atuurile sale feminine, însă în seara aceasta era extrem de mulțumită să le aibă la dispoziția sa. Totul mergea conform planului. El se schimba la față, părând că nu prea se simte în largul lui ori de câte ori își arunca privirea în jos.

De îndată ce și ultimul fel de mâncare fu luat de pe masă, Cass puse în aplicare cea de-a doua parte a planului ei.

– Sper că în seara aceasta o să săriți peste băuturile servite în compania gentlemanilor și o să mă conduceți la o plimbare prin grădină înainte să se facă prea frig.

Ei bine, invitația aceasta era, într-adevăr, *foarte* îndrăzneată. Chestia asta cu îndrăzneala devenea din ce în ce mai ușoară odată cu practica.

– Dacă așa doriți dumneavoastră, domnișoară Bunbury, răs-punse Julian cu ușurință.

El îi oferi brațul, iar ea își petrecu propriul braț pe sub el. O ajută să își pună șalul pe umeri. O însoți afară din salon, pe coridor și apoi prin ușile duble ale bibliotecii care dădea afară, spre terasă.

Coborâră în tăcere treptele de piatră și apoi intrară în grădină înainte ca Julian să se întoarcă cu fața la ea.

– Trebuie să spun că am fost puțin surprins că mi-ați cerut să vă însoțesc aici, afară, în seara aceasta.

Ea își lăsă capul în jos.

– N-ați spus că vă place să stați afară, în aer liber?

– Ba da. Și îmi place în continuare. Foarte mult. Însă ținând cont de modul în care ați părăsit biblioteca aseară...

El își drese vocea.

– Îmi pare rău pentru asta, răspunse ea. Mi-e teamă că nu mă simțeam foarte bine.

Pe chipul lui se citi îngrijorarea.

– Mă bucur să aud că nu compania mea a fost cea care v-a determinat să fugiți. Chiar sper că vă simțiți mai bine în seara aceasta.

– Oh, mă simt cu mult mai bine în seara aceasta, domnule căpitan.

Se plimbară mai departe până ajunseră la aceeași bancă de piatră pe care stătuseră și ultima oară când fuseseră în grădină. Cass îi dădu drumul la braț și luă loc. Bătu ușor cu palma pe spațiul de lângă ea. Dacă el se așeza acolo, avea să îl aducă exact acolo unde își dorea. Ea se lăsă pe spate și își prinse mâinile la spate. Pieptul îi ieși în afară. Perfect. Își lăsă șalul să îi cadă în părți ca să îi dezvelească decolteul. De asemenea, perfect.

Din nefericire, Julian rămase în picioare. El își drese vocea privind undeva în depărtare.

– Nu vă e prea frig aici afară?

– Nu. Deloc.

De fapt, îi era, mai ales de când avea pieptul expus, însă nu avea de gând să îi spună lui asta. Cu toate că, fără îndoială, se vedea că sâni ei îi atrăgeau în mod evident, hmm, atenția.

– Ară... arătați foa-foarte bine în seara asta, spuse el trăgându-se de lavaliera de la gât.

Incredibil. Îl făcuse să roșească pe Julian Swift? Nu putea să spună cu certitudine asta dată fiind lumina difuză a lumânărilor, însă avea o bănuială.

Cass își repetă hotărârea de a face ce își propusese. Indiferent cine era această lady, nu avea să îl câștige pe Julian fără să se lupte.

O luptă mare, o luptă care îi implica decolteul rochiei. Mare parte din el.

– Chiar nu luați loc, domnule căpitan Swift? Ar putea fi puțin mai cald dacă am... sta aproape unul de celălalt.

Oh, asta era ceva scandalos! Primul dintre numeroasele lucruri scandaloase pe care ea intenționa să le spună în seara aceea.

El se așează, deși corpul îi era rigid și nu se uită la ea.

– Chiar sper că Penelope va sosi mâine, spuse el, cu vocea ușor nesigură.

– Haideți să nu vorbim despre Penelope!

Cass își împinse pieptul în brațul lui și se aplecă, cu gura la nici câțiva centimetri de a lui. El se întoarse ușor. Ea se uită în ochii lui. Cu siguranță bărbatul își dădea seama că ea vrea ca el să o sărute. Nu-i așa? Nu-i așa?

Ea își încolăci brațele în jurul gâtului lui și se trase mai sus, și mai sus... spre el. Închise ochii și își lăsă capul să îi cadă ușor pe spate. Oftă.

Julian îi luă brațele din jurul gâtului său și se trase discret de lângă ea, asigurându-se că între ei rămâne o distanță egală cu lungimea unui braț.

– Domnișoară Bunbury?

Cass deschise ochii și clipi la el. Exact ca la aniversarea ei de șaisprezece ani. Îi veni să plângă, dar refuză să o facă. Gata cu plânsul! În schimb își țuguie buzele și încercă să pară calmă și deloc supărată.

– Da.

– Eu... Sincer, nici nu știți cât de mult îmi doresc să vă sărut chiar acum.

– Și-atunci de ce nu o faceți?

Oh, iată cum se ducea pe apa sămbetei reputația lui Patience Bunbury. Panarama!

Julian se ridică și se duse spre gardul viu, trecându-și mâinile prin păr.

– Deoarece momentan încă am o înțelegere cu Penelope Monroe.

Capitolul 22

De ce, oh, de ce chiar trebuia căpitanul Julian Swift să fie atât de enervant de onorabil? Acest gând persista în mintea lui Cass în timp ce se plimba de colo, colo încruntată, a doua zi dimineată, prin salonul unde familia servea micul dejun.

– Draga mea, trebuie să vezi asta, spuse Lucy în momentul în care Cass intră pe ușă.

Lucy ținea o scrisoare în mână, ochii ei luminoși fiind ocupați cu trecerea rapidă în revistă a cuvintelor.

Jane era deja acolo, mâncând o brișă. Garrett nu se vedea. Cass se duse încet spre locul unde stătea Lucy cu scrisoarea în mână.

– Unde-i Garrett? întrebă Cass.

– El și Berkeley s-au trezit în zori și s-au dus să călărească. Și sunt foarte bucuroasă, căci altfel ar trebui să îi dau explicații referitoare la *asta*, spuse Lucy fluturând din nou scrisoarea.

– Despre ce este vorba?

Cass nu putea mima prea mult interes pentru asta. Gândurile îi rămăseseră la Julian și la faptul că nu reușise să îl seducă cu o seară înainte. El îi servise scuza referitoare la Penelope, însă Cass se întreba dacă nu cumva refuzul lui avea mai mult de-a face cu femeia de care era el îndrăgostit. Indiferent cum stăteau lucrurile, în mod evident bărbatul se arătase complet neinteresat.

Jane se șterse la gură cu șervețelul.

– De ce pari atât de tristă, Cass?

Cass oftă.

– Lucrurile cu Julian n-au mers conform planului, acolo în grădină, atâta tot.

Lucy oftă de ușurare.

– Mă bucur să aud asta. Când te-am văzut că pleci cu el purtând rochia aceea, am fost foarte sigură că vrei să profiți de el. Ca să fiu sinceră, am fost puțin îngrijorată în privința căpitanului.

Cass își propti un cot în masă și își sprijini bărbia de acea mână.

– N-am profitat de el. Abia dacă i-am dat lui șansa să profite de mine.

Jane avu o tentativă zadarnică să își ascundă zâmbetul.

– Și te-a refuzat?

Ea se întinse spre coșul aflat în centrul mesei și luă altă brioșă.

– M-am străduit din răputeri, chiar am făcut-o, spuse Cass. Însă el mi-a readus aminte că este logodit cu Pen. Sau că se presupune că este.

– Ticălosul! Cum îndrăznește? zâmbi Jane.

– El nici măcar nu o iubește. Ea nu îl iubește. De ce trebuie să continue această farsă a unei înțelegeri mai vechi? oftă Cass.

– Ei bine, în ceea ce privește această chestiune, cred că trebuie să arunci o privire la asta, spuse Lucy fluturând din nou scrisoarea.

Cass trase cu nepăsare scrisoarea dintre degetele lui Lucy și începu să o citească. Era de la... Pen. Cass își îndreptă poziția corpului.

– Oh, nu! suspină ea, mâna căzându-i grea ca plumbul, cu un bubuit pe tăblia mesei.

– Exact, îi replică Lucy, încrucișându-și brațele la piept.

Jane își îndreptă și ea spatele.

– Ce scrie în ea?

Cass o citi repede, cu inima bătându-i să-i iasă din piept. După care citi cu voce tare.

Dragele mele,

Am hotărât că sunt ridicolă să mă tot ascund de căpitanul Swift. Trebuie să dau ochii cu el și să terminăm odată cu asta. Le-am făcut o vizită mamei sale și lui Daphne. Acolo, am fost informată că domnul căpitan Swift plecase nu de curând la o petrecere la conac pe undeva prin provincie. Așa că imaginați-vă ce surpriză am avut când am întrebat de locul în care

are loc petrecerea și mi-am dat seama că, dintre toate locurile posibile, era vorba despre casa lui Lucy!

Cele trei prietene schimbă priviri îngrijorate.

– Continuă să citești, spuse Lucy cu o voce melodioasă.

– Da, continuă! Continuă, o încurajă Jane.

Cred că situația aceasta este absolut perfectă, dragele mele. Am să vă dau niște vești importante. O să vă spun totul de îndată ce sosesc. Ajung miercuri după-amiaza. De-abia aștept să vă văd pe amândouă.

Cass înghiți în sec. Miercuri după-amiaza? Deja era miercuri dimineață.

– Care credeți că sunt „veștile importante”? vru să știe Jane.

– Cui îi pasă de asta? aproape că țipă Cass. Voi știți ce înseamnă asta?

– Înseamnă că Penelope este pe drum înapoi în timp ce noi vorbim, declară Lucy, bătându-și ușor cu degetul arătător în obraz.

Cass aruncă scrisoarea pe masă. Se uită în tavan.

– Și acum ce-o să facem?

– Cel puțin asta rezolvă problema apariției ei pentru căpitanul Swift, sublinie Jane, mușcând din nou din brioșa ei.

– Însă situația în sine prezintă o și mai mare problemă, spuse Cass oftând. Noi ce-o să facem?

– Nu este nimic de făcut, replică Jane. Trebuie fie să îl trimiți pe căpitanul Swift de-aici, fie să o interpelezi pe Penelope într-un fel sau altul. Acestea sunt singurele alternative.

Lucy pocni din degete.

– Nu, așteaptă!

Cass își înalță capul, un pic mai încrezătoare la auzul tonului lui Lucy.

– Poftim?

Ochii lui Lucy aveau în ei o strălucire misterioasă. Se gândise ea la ceva.

– S-ar putea ca situația asta să fie pur și simplu perfectă.

– Cum ar putea fi situația asta perfectă? întrebă Jane băgând în gură altă bucată de brișă.

– Ai de gând să mănânci toate brișele acelea? o întrebă Lucy.

– Probabil că da, îi replică Jane.

– Încetați să mai vorbiți despre brișe! aproape că strigă Cass, din ce în ce mai îngrijorată. Ce voiai să spui, Lucy?

– Da, spune-ne cum ar fi posibil ca toate astea să meargă bine, vru să știe și Jane, clipind des spre Lucy.

Lucy bătu ușor cu degetele în tăblia mesei.

– Julian și Penelope ar trebui să se afle unul în compania celui-lalt ca să pună capăt înțelegerii lor, corect?

– Da, răspunse Cass, îngustându-și ochii în timp ce se uita la prietena ei.

– Iar dacă ea vine înapoi, ei se vor afla unul în compania celui-lalt, corect? continuă Lucy.

– Nu cumva uiți faptul că a noastră Cass pretinde că este Patience Bunbury, iar tu îți spui Lady Worthing? Cum îi vei explica asta lui Penelope? întrebă Jane.

– Nu va fi nevoie, îi replică Lucy.

– Ce spui? întrebă Cass.

Lucy dădu din umeri.

– Pur și simplu o să ne ascundem.

– Ne ascundem? se miră Cass frecându-se la ochi.

– Ne ascundem? spuse și Jane aproape împroșcând totul în jur cu brișă din gură. Acum chiar că ai înnebunit de-a binelea.

Cass clătină din cap.

– Ce vrei să spui cu „ne ascundem“?

– Păi, când sosește Pen, putem aranja să îl vadă pe Julian. Așa ei o să pună capăt lucrurilor dintre ei. După care Pen o să vină să ne caute, iar noi o să avem grijă să fim singure cu ea. Nu pot să îmi imaginez că va dori să rămână la o petrecere cu fostul ei pretendent, nu-i așa?

– De ce nu îi spui pur și simplu lui Pen că prietena noastră Cass se preface a fi Patience Bunbury? întrebă Jane, mijind ochii.

– Oh, mă îndoiesc că ea ar vrea să știe că i-am distrus identitatea celei mai apropiate prietene ale ei, îi răspunse Lucy.

– Lucy are dreptate în privința asta, fu de acord Cass. În plus, ea m-a rugat să îi spun căpitanului Swift că ea este cu Patience, nu să *devin* eu însămi Patience.

– Mă bucur că ești de acord cu mine, Cass, deoarece...

– Stai puțin! Am spus că ai dreptate în privința asta. Dar nu sunt de acord cu restul, spuse Cass clătinând din cap. Ideea să ne ascundem de Pen este ridicolă.

Lucy strâmbă din nas.

– De ce? Mie chiar îmi surăde ideea.

– Nu pot să cred că spun asta, însă de fapt și eu sunt de acord cu Lucy, adăugă Jane.

Cass își mușcă buza și-i aruncă o privire prietenei ei.

– Chiar ești, Janie?

– Da, chiar sunt de acord. Lui Penelope n-a părut să îi pese vreodată de căpitanul Swift. Nu aș fi deloc surprinsă să se simtă complet ușurată. Iar dacă te întâlnești de una singură cu ea, o să poți s-o împiedici să afle că tu te pretinzi a fi domnișoara Bunbury.

Cass își ținu respirația. Totul părea prea ușor.

– Bănuiesc că nu este nimic rău în a încerca asta. Însă trebuie să insist că dacă Pen o să fie supărată după ce va vorbi cu Julian, o să încheiem toată povestea asta. Nu o să stau să mă uit în timp ce verișoara mea suferă.

– De acord, spuse Lucy dând aprobator din cap.

Cass se întoarse spre Jane.

– O s-o întâmpini tu la ușă, Jane? Să te asiguri că este bine?

Jane încuviință din cap.

– Bineînțeles, și o să mă asigur că va fi condusă imediat într-o cameră unde să se întâlnească cu căpitanul Swift.

– Perfect! spuse Lucy încântată.

Cass înghiți în sec. Suna perfect, însă vechea Cass, Cass cea deloc îndrăzneată, deja își făcea griji în privința asta. Oh, ce se putea întâmpla dacă toată povestea asta avea să meargă prost, teribil și îngrozitor de prost?

Capitolul 23

După micul dejun, Julian se duse în seră. Trebuia să își găsească gazda ca să îi spună că pleacă. Numai Dumnezeu știa cât de mult avea să îi ia lui Penelope să ajungă aici. Nu putea să mai rămână după greșeala pe care aproape că o făcuse cu Patience seara trecută. Patience era superbă, corpul ei era perfect, fața ei, angelică. Felul în care arăta în rochia aceea decoltată! Julian se cutremură. Când îi ceruse să o însoțească în grădină, un clopoțel de avertizare îi sunase undeva în subconștient. Nu fusese o idee bună să rămână în apropierea ei. Momentele petrecute împreună în ultimele zile îi arătaseră că era neobișnuit de atras de ea. Că o dorea. Cu disperare. Însă numai un ticălos ar fi sărutat o lady în timp ce se presupunea că este logodit cu o alta. Nu, el nu avea să facă așa ceva... până când nu urma să o termine cu Penelope. Iar acest lucru nu era posibil să se întâmple dacă ea nu mai ajungea odată. Voia să se întoarcă la Londra. Penelope avea să apară în cele din urmă. Cu siguranță, el nu putea să o urmărească de-a lungul și de-a latul comitatului, aici în provincie. Nu fusese o idee bună să vină aici. Acum știa asta.

Își croi drum până dincolo de șirurile de palmieri verzi și de flori colorate, până în centrul serei. Una dintre servitoare îl informase că Lady Worthing fusese văzută venind încoace puțin mai devreme. La ureche îi ajunseră niște râsete. Făcu dreapta pe lângă un păr destul de mare și ajunse într-o zonă fără plante și arbuști de lângă banca din fier. Patience era din nou acolo cu setul de acuarele. Numai că de data aceasta îi picta pe domnișoara Wollstonecraft și pe Garrett Upton. Din fericire, Lady Worthing era cu ei.

– Ai grijă să-i pictezi și cartea, îi spuse Upton lui Patience.

– Mi-ar plăcea foarte mult să-ți bag cartea... începu domnișoara Wollstonecraft.

– Ah, ah, ah, îi replică Upton. Nu uita de învoiala noastră.

Ochii domnișoarei Wollstonecraft se îngustară, dar își ținuseră gura închisă.

Lady Worthing izbucni în râs.

– Atitudinea asta este nemaipomenit de plăcută!

– Ce mai citești de data aceasta, Jane? întrebă Upton. Cum de poți suporta toate cărțile astea cu final fericit?

– Cei buni au parte de un final fericit, iar cei răi, de unul nefericit. La asta se referă ficțiunea, Upton, îi răspunse ea iritată.

– Domnule Upton, îi replică el cu un zâmbet larg.

Julian îi urmări cu atenție. Se părea că într-adevăr cei patru erau prieteni apropiați. Domnișoara Wollstonecraft deschise gura ca să răspundă. Nedorind să tragă cu urechea la conversația lor, Julian păși în spațiul deschis din față și își dresă vocea.

Totți patru se întoarseră cu fața la el. Patience îi întâlni privirea și se uită imediat într-o parte, îndreptându-și apoi din nou atenția spre pictura ei.

– Ah, domnule căpitan Swift. Mă bucur să vă văd! Avem niște vești minunate pentru dumneavoastră, strigă Lady Worthing, făcându-i semn să vină mai aproape.

Julian se duse spre micul grup.

– Cum ar fi?

– Ei bine, viitoarea dumneavoastră mireasă va sosi în această după-amiază. Am primit o scrisoare de la Penelope în dimineața aceasta prin care mă anunța despre acest lucru, îi răspunse Lady Worthing.

Julian închise ochii, cuprins de ușurare. Lady Worthing avea dreptate. Nu ar fi putut să ceară niște vești mai bune de-atât.

– Mă bucur să aud asta, replică el.

El își aruncă rapid privirea spre Patience, spre ochii ca un cer albastru înnorat, dar ea încă nu se uita la el. Fir-ar să fie! Sperase că nu va fi nimic ciudat între ei, însă era. Bineînțeles că era. Ea își dorise ca el să o sărute ieri-seară, iar el o refuzase. Și la naiba dacă nu arăta minunat în frumoasa ei rochie galbenă pe care o purta în acea clipă, cu florile acelea brodate în partea de sus. Arăta exact ca una din florile de aici, din seră, ca și cum ar fi făcut parte din peisaj.

– Îmi permiteți? întrebă el, făcând semn spre pictura la care lucra ea.

Patience dădu aprobator din cap.

Upton se ridică în picioare și se scuză motivând nevoia de a vedea ce îi face calul, ceva legat de o copită. Lady Worthing și domnișoara Wollstonecraft se scuzară și ele la fel de repede și, în numai câteva momente, Julian se trezi complet singur cu Patience în seră. El se miră de plecarea bruscă și simultană a celorlalți. Oare le spusese domnișoara Bunbury ce se întâmplase între ei în seara trecută? Bineînțeles că nu. Cel puțin, el spera că nu. Își ținu respirația și se duse în spatele ei să se uite la pictură așa cum făcuse și deunăzi. Lucrarea în mod clar nu era terminată, însă Patience făcuse o treabă remarcabilă până atunci. Fața drăguță a domnișoarei Wollstonecraft era conturată cu bleu. Atât ochelarii, cât și cartea ei erau acolo. Patience reușise să redea o expresie anume pe fața femeii, aerul acela inteligent și ironic. Upton era și el acolo, lângă ea. Fusese redat aproape exact așa cum era în realitate, chiar și ușoara ondulare a părului său pe care Julian nu o observase până atunci.

– Asemănarea este izbitoare, spuse el pe o tonalitate joasă.

– Vă mulțumesc.

– Păreți cu toții a fi prieteni foarte buni. Chiar și cu Upton. Ea ezită.

– Eu sunt... Eu sunt prietenă foarte bună cu Lucy și Jane.

El încuviință din cap.

– Și eu sunt prieten bun cu Derek Hunt, ducele de Claringdon. Îl cunoașteți?

Patience își închise ochii pentru scurt timp.

– Cine nu a auzit de faimosul Duce al Victoriei Decisive? murmură ea.

Julian râse ușor la auzul acestei aprecieri.

– Da, el este acela. Momentan este plecat pe Continent. Îl caută pe fratele meu și pe bunul nostru prieten, căpitanul Cavendish.

De ce îi spunea ei toate astea? Domnișoarei Bunbury probabil că nu îi păsa de nimic, în afară de a păstra conversația cât mai departe de contextul ciudat din seara anterioară.

– Mi-e teamă că, din câte se pare, restul prietenilor mei au murit în război.

Ea se uită atent la fața lui, părând că voia să spună mai mult, dar închise gura, își puse pensulele deoparte și își strânse pânza de pictură.

– Sper că ducele îl va găsi pe fratele dumneavoastră. Sunteți apropiați? întrebă ea. Mă refer la fratele dumneavoastră.

– Nu atât de apropiați pe cât mi-aș dori eu, răspunse Julian cu simplitate.

Era adevărat.

– Îmi... îmi pare foarte rău să aud asta, spuse domnișoara Bunbury.

– Și mie, la fel. De îndată ce voi sta de vorbă cu Penelope, am de gând să plec în căutarea lui Donald și al lui Rafe.

Domnișoara Bunbury se albi la față. Își duse mâna la gât și apăsă cu putere.

– Vă întoarceți pe Continent?

– Da.

– Dar... dar aproape că ați murit acolo. Nu vă puteți pune din nou într-un asemenea pericol.

Ea se întinse spre el. Mâna ei îl apucă de mâneca hainei. Degetele îi tremurau.

Julian își duse mâinile ca să le acopere pe ale ei.

– Degetele dumneavoastră sunt reci.

– Știu.

Nu-și desprinse ochii din ochii lui.

Julian îi strânse ușor degetele în ale lui, dorind să readucă ceva căldură în mâna aceea înghețată. Apoi îi studie fața. Reacția ei fusese atât de sinceră, atât de intensă. Dacă nu s-ar fi gândit că e imposibil, i s-ar fi părut că are lacrimi în ochi. Se părea că domnișoara Bunbury era foarte sensibilă, că era sensibilă și iubitoare. Oare asta se putea datoră faptului că dezvoltase o asemenea *pasivitate* pentru el în numai câteva zile?

– Nu pot permite ca fratele și prietenul meu să rămână în continuare dați dispăruți. Singurul motiv pentru care nu m-am dus cu Hunt să încep căutarea a fost că ordinele primite nu îmi

permiteau asta și am simțit că îi sunt dator lui Penelope ca mai întâi să stau de vorbă cu ea. Însă trebuie să mă duc să îl caut pe fratele meu cât mai repede posibil.

Domnișoara Bunbury se uită într-o parte.

– Așadar, o să plecați de îndată ce stați de vorbă cu Penelope?

– Da.

Ea își întoarse privirea și se uită în ochii lui. Buza de jos îi tremura.

– Vă doresc numai bine, domnule căpitan. Penelope va fi aici în curând.

Capitolul 24

Cass, Lucy și Jane își petrecură următoarele două ore în salo-nul de la etaj așteptând cu înfrigurare sosirea lui Penelope. Cass se uita afară pe fereastra care dădea spre aleea de la intrare, sim-țind cum totul în interiorul ei se frământa și se agita ca o mare de nervi. Încă nu era deloc sigură că treaba asta cu Penelope era o idee bună sau un plan viabil. Oricum, sprijinul venit din par-tea lui Jane îi mai dăduse puțină speranță. Cu toate acestea, era încă îngrijorată.

Și la toate grijile ei se mai adăuga și vestea că Julian intenționa să plece spre Franța de îndată ce avea să stea de vorbă cu Pene-lope. O durea inima. Abia ajunsese aici, în siguranță, departe din calea răului, iar acum intenționa să se ducă înapoi? Era un adevă-rat coșmar. Julian era mult prea onorabil și loial ca să facă orice altceva, în afară de a porni în căutarea fratelui lui și a căpitanului Cavendish, însă ori de câte ori ea se gândea că el se va reîntoarce pe Continent, simțea o senzație de sufocare, ca și cum o persoană cât toate zilele ar fi stat pe pieptul ei. Poate că războiul se termi-nase, însă Franța nu prea era sigură pentru moment. Citise asta în ziare, erau încă o grămadă de grupuri de rebeli și de spioni care dădeau târcoale pe acolo. Parisul în sine era extrem de periculos

în timp ce se negocia tratatul de pace. Și ce anume făcea Donald acolo? El era un conte englez. Nu avea nici un fel de treabă în Franța. Asta dacă nu cumva...

– Gata, a ajuns! strigă Lucy, întrerupând gândurile lui Cass.

Cass își aruncă privirea afară pe geam. Lucy avea dreptate. Trăsura lui Penelope înainta de-a lungul aleii lungi din fața casei.

– Acum, spuse cu fermitate Lucy, dând din cap spre Jane.

Jane îi răspunse dând la rândul ei din cap și o porni spre ușă.

– Lăsați totul în seama mea, spuse ea, chiar înainte să iasă.

Cass își strângea mâinile plină de îngrijorare.

– Oh, Lucy, dar dacă...

– Nu. Nu. N-o să mai aud nici un fel de *dar dacă*, spuse Lucy. Unde este tânăra lady de aseară, cea pusă pe seducție? Aș vrea să o revăd, dacă ești amabilă!

– Dar dacă...

Lucy îi aruncă o privire cruntă, iar Cass închise brusc gura.

Așteptarea era interminabilă. Cass revenise la vechile ei obiceiuri, plimbându-se într-o parte și alta prin fața ferestrelor și trăgând în sus de mânuși. Lucy, aparent neafectată de tensiunea situației în sine, se așeză și începu să treacă în revistă o altă listă, de data aceasta una de la grădinar, referitoare la florile care urmau să fie plantate în grădină la primăvară. Trecu mai mult de o jumătate de oră până când Jane se întoarse, cu însăși Penelope pe urmele ei.

Cass se uită la verișoara ei. Nu părea tristă. Nu plângea. Nici măcar nu avea o expresie nefericită pe chip. De fapt, ea... zâmbea.

Jane, însă, arăta de parcă tocmai se întâlnise cu o fantomă. Fața îi era albă ca varul.

– Cass!

Penelope se repezi înainte și își trase verișoara într-o îmbrățișare strânsă.

– Pe-Pen. Mă bucur să te văd, reuși Cass să spună, uitându-se intrigată la Jane.

Jane clătină din cap și își lăsă privirea în jos la covor.

Pen o îmbrățișă și pe Lucy la fel de entuziast, iar după aceea se aruncă pe canapea. Celelalte trei lady se adunară în jurul ei.

— Ce? Ăă... când a-ai ajuns aici? reuși Cass să întrebe.

— Oh, aş spune că a trecut aproape o oră de-atunci, nu-i așa, Jane? întrebă pentru confirmare Pen.

— Da, a trecut ceva timp, încuviință Jane, aranjându-și cu nervozitate ochelarii.

Pen se uită prin încăpere.

— Ai niște ceai, Lucy? Sunt lihnită de foame.

Lucy dădu din cap. Cu o expresie care nu putea fi descrisă altfel decât una de confuzie totală, ea sună după ceai.

— Păi, și ce-ai făcut? întrebă Cass.

Asta era. Trebuia să fie directă. Nu putea să îndure incertitudinea.

— Ei bine, Jane m-a dus într-unul dintre saloane și am vorbit cu căpitanul Swift.

Jane își duse mâna la gât.

— Da, într-adevăr.

— Chiar am crezut că este normal să îl văd pe el mai întâi, nu ești de acord, Cass? continuă Pen.

— Oh, da. Da, desigur.

Cass se uita la verișoara ei cu groază, așteptând să îi iasă de pe buze următoarele cuvinte.

— Și... ăăă, cum a... mers?

Se schimbă la față. La fel și Lucy. La fel și Jane.

— Acesta este motivul pentru care am venit direct aici să vă spun. Nu-i așa, Jane? Am zis, „Trebuie să o văd pe Cass imediat și să îi spun.” Nu-i așa, Jane?

Jane încuviință din cap.

— Da. Da, exact așa ai spus.

Cass și Lucy făcură un schimb de priviri alarmate.

— Ce s-a întâmplat? izbucni Lucy, exact când majordomul intra în cameră cu o tavă cu ceai.

Trecură câteva minute dureros de tăcute în timp ce majordomul aranja serviciul de ceai, înainte ca Lucy să-i facă semn că poate pleca și că se ocupă ea însăși de tot. Își dresе vocea.

— Ce spuneai, Penelope?

— O, da. Am avut cea mai deșteaptă idee.

Fața lui Jane rămase albă ca varul. Refuză ceaiul pe care i-l oferi Lucy.

— Și care a fost ideea asta? reuși Cass să întrebe cu o voce calmă.

Cel puțin spera că este calmă. Sincer vorbind, se simțea de parcă era în pragul unei crize de isterie. Luă o gură mică de ceai.

Pen lăsă să-i cadă trei bucăți mari de zahăr în ceașcă și amestecă cu repeziciune.

— Ei bine, i-am spus căpitanului Swift că numele meu este Patience Bunbury.

Lui Cass îi trebui destul de mult din următoarele cinci minute ca să se poată opri din tușit. Acum era aproape sigură că unul sau chiar ambii ei plămâni nu aveau să mai fie vreodată la fel ca până atunci.

— Ești bine, Cass? întrebă Pen, apropiindu-se rapid de ea, cu îngrijorarea întipărită pe toate trăsăturile.

— Oh, eu... da, da. Foarte bine, reuși Cass să îngaime. Ai zis că i-ai spus căpitanului Swift că tu ești Patience Bunbury?

Pen aprobă din cap fericită.

— Exact așa i-am zis.

— Dar nu se presupunea că ești plecată la moșia ei unde are loc o petrecere? continuă Cass.

Totul era atât de neclar și de dificil de înțeles.

Pen flutură o mână prin aer.

— Bănuiesc că da, dar nu contează.

— Și el te-a...

Cass își dresă din nou vocea.

— Și el te-a întrebat unde este Penelope Monroe?

Zâmbetul de felină rămase pe fața rotundă a lui Pen.

— Nicidecum.

Cass își aruncă rapid privirea spre Jane, care dădu aprobator din cap:

— Are dreptate. N-a întrebat-o.

—Ascultați la mine, a fost o idee nemaipomenită, continuă Pen. Aș îndrăzni să spun că a fost cea mai deșteaptă idee de-a mea din toate timpurile.

Lucy își apăsă tâmpla cu degetul.

—Ia spune-mi, Penelope, deși sunt sigură că ar trebui să fie evident, de ce anume consideri că spunându-i căpitanului Swift că ești Patience Bunbury a fost — cum ai spus tu? — o idee deșteaptă?

Pen zâmbi larg.

—Ei bine, bineînțeles că este perfectă, nu înțelegi? A fost evident pentru mine din momentul în care m-a văzut că nu mă recunoaște. La urma urmei, au trecut șapte ani. Am hotărât că o să-i spun că sunt Patience și în felul acesta, probabil, vom fi în măsură să ajungem să ne cunoaștem unul pe celălalt puțin mai bine. Ca să fiu cinstită, intenționasem să o termin cu el până acum. Acestea erau veștile despre care vă vorbeam în scrisoare. Dar faptul că l-am revăzut m-a făcut să îmi pară puțin rău de el. În sensul că lui nu-i place să vâneze sau să pescuiască sau să facă vreunul dintre lucrurile care îi fac plăcere tatălui meu. Cred că este foarte cerebral și plictisitor ca să fiu sinceră.

Jane își acoperi gura cu o mână și își ridică privirea în tavan.

Pen continuă să vorbească.

—Însă a trebuit să recunosc când l-am revăzut că este extrem de chipeș, deși a fost aproape pe moarte. Și mi-ar displăcea profund să scap de el fără să îi acord o șansă. De îndată ce l-am văzut, mi-am dat seama că era perfect să pretind că sunt Patience. Pretinzând că sunt Patience în următoarele zile aici la moșie îmi va da șansa să ajung să îl cunosc și să îi mai pun unele întrebări, fără toată presiunea pe care-ar aduce-o cu ea faptul că am fi logodiți.

Cass și Lucy se uitară una la cealaltă. După care se uitară în sus la Jane.

—Și ce-a spus căpitanul Swift când Penelope s-a prezentat ca fiind Patience Bunbury?

Jane se trase din nou de materialul rochiei lângă gât.

— El... ăă... a spus că ar vrea foarte mult să o vadă pe Lady Worthing de îndată ce ea o să fie disponibilă pentru un moment sau două. Penelope luă o gură zdravănă din ceai și se uită întrebătoare la cele trei femei. Cine este Lady Worthing?

Capitolul 25

— Trebuie să merg cu tine, Lucy, spuse Cass plimbându-se de colo, colo prin fața ferestrelor de la dormitorul lui Lucy.

Într-un fel sau altul, cele trei prietene reușiseră să termine cu ceaiul băut în compania lui Penelope și să o trimită în camerele ei. Îi serviseră o scuză destul de șubredă cum că Lady Worthing era o altă invitată de la petrecere. După care se retrăseseră în grabă în dormitorul lui Lucy ca să-și pună la cale următoarea mișcare.

— Nu sunt sigură că aceasta este o idee bună, Cass, o avertiză Jane.

— Julian a părut supărat? întrebă Cass, mușcându-și buza de jos.

— Supărat? Nu. A fost mai degrabă puțin... confuz.

— Fără îndoială că este confuz, comentă Lucy bătându-și ușor cu degetul în obraz.

— Nu, Lucy. Încetează, spuse Cass.

— Ce să încetez?

— Încetează să te mai gândești indiferent la ce te gândești acum. O să pui la cale un plan și mai ridicol decât ultimul, iar eu, una, nu o să fac parte din el. Este timpul să spunem adevărul. O să merg cu tine să îl văd pe Julian. O să fiu sinceră cu el. Este timpul.

Lucy clătină din cap.

— Dacă îi vei spune adevărul, el va ști că tu ești Cass.

Cass își apăsă tâmpla cu degetul.

— Da. Știu. Asta e și ideea.

– Ai de gând să îi spui și că Penelope este în realitate Penelope? întrebă Lucy.

Cass își îndreptă umerii ca să-și arate hotărârea.

– Am de gând să îi spun totul. Merită să știe adevărul. Toată povestea asta a durat suficient de mult.

În cele din urmă, Lucy lăasă de la ea, poate numai pentru că nu se putea gândi la ceva și mai extravagant ce-ar fi putut face ca să le scape din situația jenantă în care se aflau. Sau poate pentru că și Jane fusese de partea lui Cass și recunoscuse că era timpul să spună adevărul. Sau poate și una, și alta, însă oricum ar fi fost, Lucy oftă și spuse:

– Foarte bine, haide să terminăm cu asta!

Coborâră pe scări spre salonul albastru și o trimiseseră pe Jane în căutarea lui Julian ca să îi spună că Lady Worthing îl aștepta acolo.

În timp ce așteptau, Cass și Lucy se uitară afară pe geam.

– Dar dacă noi... începu Lucy.

– Nu, răspunse Cass clătînând din cap.

– Însă eu aș putea... încercă Lucy.

– În nici un caz! sună și mai răspicat replica lui Cass.

Lucy deschise gura ca să încerce din nou, fără îndoială, însă ușa se deschise și Julian păși înăuntru. Cass inspiră adânc.

Lucy se ridică să îl întâmpine, cu un zâmbet șters pe buze.

– Domnule căpitan Swift.

– Vreau să știu un lucru, spuse Julian, uitându-se la amândouă cu o privire ce arăta un amestec de confuzie și suspiciune.

Lui Cass îi stătu inima. Iată că se ajunsese la asta. Julian putea foarte bine să o urască în numai câteva momente.

Lucy înghiți în sec suficient de tare încât să se audă.

– Da, domnule căpitan Swift?

Ea își plecă capul.

Julian dădu din cap spre Cass. Își încrucișă brațele la piept și bătu din piciorul încălțat cu cizmă în covor.

– De ce susține Penelope Monroe că este domnișoara Bunbury, adică dumneavoastră?

Cass trebui să ia loc. Gata, asta punea capac la toate. Niciodată, nici în cele mai nebunești scenarii în care își imaginase cum o să decurgă această conversație nu se gândise că se va întâmpla astfel. Căută pe nevăzute brațul fotoliului din spatele ei și își dădu drumul în el, aerul ieșindu-i din corp cu un șuierat în momentul în care ateriză pe el.

Lucy își reveni mult mai rapid.

– Ce vreți să spuneți, domnule căpitan Swift?

Sprâncenele lui Julian erau arcuite.

– Vreau să spun că m-am întâlnit cu Penelope acum nici o oră chiar în încăperea aceasta, iar ea mi-a spus că numele ei este Patience Bunbury.

Lucy clipi nevinovată spre el, prin minte trecându-i fără îndoială o mulțime de idei. Își duse o mână la gât.

– Așa a făcut?

– Da, așa.

Julian bătu iar din picior.

Lucy își drese vocea și își înclină capul.

– Și ați întrebat-o de ce a făcut asta?

Julian se opri din bătut din picior.

– Nu. De fapt, am fost atât de șocat, încât m-am prefăcut că nu știu cine este. Însă de ce ar spune un asemenea lucru?

Vocea lui Lucy era înaltă și subțire.

– Nu sunt sigură, domnule căpitan Swift. Sunteți foarte sigur că această lady în cauză era, de fapt, Penelope?

– Sunt foarte sigur că nu era Patience atâta timp cât am cunoscut-o deja pe Patience, continuă el făcând din nou semn spre Cass. Și arăta foarte mult așa cum îmi amintesc că arăta Penelope Monroe. Puțin mai matură, desigur, dar nu s-a schimbat prea mult.

Cass se luptă să nu dea din cap aprobator. Nu, Pen nu se schimbase prea mult. Însă Cass era complet mută. Nu putea să vorbească, putea doar să asculte cum Lucy răspundea rapid la întrebările lui Julian și îi pune la rândul său întrebări. Cum de se întâmplase asta? Era o nebunie totală.

Lucy își îndreptă umerii și își înălță bărbia.

– Eu încă nu m-am întâlnit cu domnișoara Monroe pe ziua de astăzi, domnule căpitan Swift.

Cass se crispă auzind noua minciună.

– Însă vă asigur că intenționez să mă duc imediat să o caut și să aflu adevărul în această istorie.

Lucy își adună poalele rochiei și se îndreptă spre ușă, în mod evident grăbită să iasă înainte să fie nevoită să producă o poveste și mai elaborată de-atât.

– Domnișoară Bunbury, puteți vă rog să îi țineți companie domnului căpitan Swift în timp ce eu o voi găsi pe domnișoara Monroe?

Cass deschise gura să protesteze, însă o închise la loc când văzu expresia de pe chipul lui Julian. Ca și cum el... dorea ca ea să rămână.

– Desigur, murmură ea cu tremur în glas.

Câteva momente mai târziu, ușa fu închisă cu putere în urma lui Lucy, iar lui Cass îi reveni curajul. Acum era momentul. În sfârșit sosise. Ea nu putea să mai îngăduie ca această farsă să mai continue, nici măcar un moment. Ulterior, Julian nu avea decât să o urască și mai tare când ar fi aflat. Ca să nu mai aducă în discuție faptul că numai adevărul putea explica toate acestea odată ce își făcuse apariția Pen.

– Domnule căpitan Swift, eu...

– Mă bucur că Lady Worthing ne-a lăsat singuri, spuse Julian, ducându-se spre canapea și așezându-se lângă Cass.

Cass clipi nedumerită.

– Chiar vă bucurați?

– Da. Foarte mult, spuse el zâmbindu-i. Nu sunt sigur ce pune la cale Penelope, dar faptul că m-a mințit nu a făcut decât să îmi întărească decizia de a încheia legătura cu ea. Nu mai este aceeași fată pe care am cunoscut-o în tinerețe.

Lui Cass aproape că îi veni să scâncească. Își aruncă privirea într-o parte.

– Bănuiesc că va avea o explicație pentru asta.

– Ce explicație ar putea să aibă pentru a pretinde că este o altă femeie? Nu are nici un fel de noimă. E nebunie curată!

Gata, asta era! Dramul de curaj care îi revenise lui Cass dispăru într-o fracțiune de secundă. Nu putea să îi spună. Nu acum. Oh, era o lașă oribilă!

– Nu ați...

Vocea ei își pierdu din intensitate.

– Nu ați avut șansa să puneți capăt lucrurilor cu ea?

Râsul lui răsună disprețuitor.

– Cum aș fi putut să o fac, când ea îmi spunea că este cu totul altcineva? A fost o situație ridicolă. El își îngustă ochii. Apoi se întoarse cu fața spre Cass: Sau credeți că mi-a descoperit intențiile? Că m-a mințit ca să împiedice să îi spun ce intenționez?

Lui Cass i se făcu brusc cald, apoi frig. Oh, Dumnezeule! El punea acum sub semnul întrebării dacă ea îi păstrase sau nu secretul.

– De la mine nu a aflat nimic, domnule căpitan.

Își înalță capul. Cel puțin exista un adevăr în mijlocul tuturor acelor minciuni.

El începu să se plimbe prin încăpere, cu mâinile la spate.

– Nu. Nu, bineînțeles că nu. Și chiar dacă s-ar fi așteptat cumva la asta, totuși este nebunie curată să pretinzi că ești altcineva ca să nu primești niște vești proaste.

Cass nu putu decât să dea aprobator din cap. Amestecul de vinovăție și regret o sufoca. Nu putea să rostească un cuvânt.

– De îndată ce Penelope se întoarce, am de gând să discut cu ea. Mai înainte m-a luat prin surprindere. N-am știut ce să spun. M-am gândit că probabil Lady Worthing ar putea să aibă idee de ce se comportă atât de ciudat.

O altă încuviințare din cap din partea lui Cass.

– Probabil că așa e cel mai bine.

– O să îi spun că logodna noastră s-a încheiat. Iar după aceea...

Cass se uită brusc în sus.

– Iar după aceea? Înghiți ea în sec. Franța?

– Ei bine, da... Dar mai întâi, mai întâi intenționez să vă găsesc pe dumneavoastră, domnișoară Bunbury, și să vă sărut aprig de tot.

Capitolul 26

Planul fu rapid pus în aplicare, așa cum se întâmpla cu majoritatea planurilor lui Lucy. Julian fu rugat să rămână în salonul albastru. Pen fu informată că pretendentul său o recunoscuse la urma urmei și că ar vrea să vorbească din nou cu ea. Ea se arătă ușor dezamăgită, însă căzu repede de acord să se mai întâlnească o dată cu el. Așa că o porni spre salonul albastru, însoțită de una dintre cameriste.

De îndată ce Pen o porni spre salon, Lucy le făcu semn lui Cass și Jane.

– Pe aici.

– De ce? replică scurt Cass, cu fruntea ușor încruntată. Unde ne ducem?

– Trebuie să ne ducem în salonul auriu. Este lipit de cel albastru. O să putem să le auzim conversația dacă ne lipim urechile de perete.

– Oh, Lucy, nu e frumos! Nu putem face așa ceva, ripostă Cass, încruntându-se la prietena ei.

– Poftim? spuse Lucy dând din umeri. Să nu crezi că îmi face plăcere să trag cu urechea. Sunt obligată să o fac. Trebuie să știm ce își spun unul altuia, astfel încât să putem să dăm o noimă propriilor noastre povești. Și, în plus, mi-ai spus tu însăși că încă nu i-ai mărturisit că ești Cass. Dacă ești atât de îngrijorată de acest aspect, de ce nu i-ai spus adevărul când eu am părăsit încăperea?

– Deoarece sunt o persoană detestabilă, gemu Cass. Sunt detestabilă și la fel este și trasul cu urechea.

– Nu te contrazic cu privire la trasul cu urechea, spuse Jane. Dar Lucy are din nou dreptate. Trebuie să știm dacă o să discute despre Patience și dacă bravul căpitan Swift îi va spune lui Penelope că deja a cunoscut-o.

– Suntem de-a dreptul îngrozitoare! răspunse Cass. O să ne ducem direct în iad pentru tot ce-am făcut săptămâna aceasta.

De data aceasta Jane fu cea care ridică din umeri.

— Eu sunt deja clientă sigură pentru locul acela fierbinte. O să vă văd pe amândouă acolo. O să bem brandy, o să vorbim urât și o să petrecem niște momente minunate.

Lucy râse. Cass clătină din cap.

Peste cinci minute, Cass stătea în salonul auriu cu urechea lipită de peretele decorat cu tapet, chiar lângă prietenele ei.

Vocea lui Julian răzbătu până la ele.

— Penelope?

— Căpitane Swift.

— Nu știu de ce te-ai dat drept domnișoara Bunbury și probabil nici nu contează. Ce contează este faptul că am venit aici să te găesc și să îți spun că nu este posibil ca noi doi să ne căsătorim.

Cass își ținu respirația. „Ce va spune Pen? Ce va spune?”

— Vrei să-mi spui că nu ne putem căsători?

Vocea lui Pen era surprinzător de neafectată.

— Da. Îmi pare rău! Vocea lui Julian era mai puțin aspră ca înainte. Din inimă.

Un hohot ușor de râs se auzi prin perete.

— Oh, căpitane Swift! Ești amuzant! De fapt, eu am venit încoace ca să îți spun că nu ne putem căsători.

Cass, Lucy și Jane se uitară una la cealaltă cu ochii măriți.

Cass își duse o mână la gură, după care își lipi imediat urechea și mai tare de perete ca să audă restul.

— Așa... ai făcut? răspunse Julian.

Pen oftă.

— Da.

— De ce? întrebă Julian.

— Mă ascundeam de dumneata, ca să fiu cinstită, îi răspunse Pen. În cele din urmă m-am decis că trebuie să te găesc și să îți spun adevărul.

Vocea lui Julian se auzi mai de departe. Probabil că mergea sau se plimba de colo, colo prin cameră.

— De-asta nu erai în Londra când am ajuns eu?

— Eram acolo, doar că mă ascundeam, recunosc Pen.

De data aceasta râseră amândoi.

– Atunci pot să presupun că nu ești supărată pe mine și că nu o să îi ceri tatălui dumitale să mă provoace la duel?

În vocea lui Julian se simțea un zâmbet.

Alt oftat din partea lui Pen.

– Nu pot spune că părinții mei nu o să fie dezamăgiți, însă am toată convingerea că pot să îl conving pe tata să nu te ucidă. Ai supraviețuit războiului, căpitane Swift, un glonț în piept este mai mult decât suficient. Nu ești de acord?

Vocea lui Pen suna la fel de dezinvoltă.

– Bineînțeles că intenționez să stau de vorbă cu părinții tăi și să le explic, spuse Julian. Oricum, am simțit că este foarte important să vorbesc mai întâi cu tine.

– Este complet de înțeles și foarte lăudabil din partea ta, replică Pen.

– Atunci putem să ne despărțim prieteni? întrebă Julian.

– Din câte știu, noi nici n-am fost altceva decât prieteni, îl liniști Pen.

Lucy, Jane și Cass expirară în același timp, scoțând aerul pe care îl ținuseră atâta timp în piept. Cass se propti cu o mână de perete. Îi venea să se topească și să se prelingă pe jos. Cum? Oh, cum oare de se rezolvaseră problemele astea atât de bine? Era cu adevărat un miracol.

– Îi aud cum pleacă, le anunță Lucy, cu urechea încă lipită strâns de perete.

– Da, în mod clar, se deschide ușa, încuviință și Jane cu urechea lipită de perete la locul ei.

Cass se trase de lângă perete.

– Trebuie să plec. Cum îmi arată părul?

Ea încercă să își aranjeze coafura bătându-și părul cu palma ușor.

– Poftim? De ce? interveni Lucy dezlipindu-se de perete și întorcându-se cu fața la Cass.

– Da. Ce spui acolo? întrebă Jane.

Cass o porni în grabă spre ușă.

– Acum că știu că Pen nu are absolut nimic, trebuie să plec. Julian a spus că o să mă caute, ei bine, adică pe Patience, și...

Se simți copleșită de timiditate pentru un moment. Se opri și își mușcă buza.

– Și? o încurajă Lucy, cu ochii măriți.

Cass zâmbi larg.

– Și o să mă sărute aprig de tot.

Lucy se apropie în grabă de ea și o împinse spre ușă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, atunci du-te, nu mai sta!

Capitolul 27

Julian ieșea cu pași hotărâți pe ușa salonului când se lovi de... Owen Monroe? Vechiul său prieten? Fratele Cassandrei? Aici, din toate locurile din lume?

– Monroe! strigă el, bătându-l amical pe spate pe viitorul duce.

– Mă bucur să te văd, bătrâne.

Owen fusese coleg cu el la Eton, dar cu un an mai mare. Se cunoșteau de-o viață.

Monroe făcu o față de parcă văzuse o fantomă, o expresie cu care Julian devenise din ce în ce mai obișnuit când îl recunoșteau oamenii.

– Swift? Pentru numele lui Dumnezeu, tu ești!

– Ce faci aici? întrebă Julian. Am trimis un bilet de-aici la moșia părinților tăi, însă când n-am primit nici un răspuns am bănuț că ești în Londra.

– Am fost. Am venit doar de vreo două zile. O caut pe gazda noastră, însă din câte se pare momentan este ocupată cu altceva, îi răspunse Owen.

Cotiră amândoi și o luară împreună spre birou.

– Ei bine, da, sunt sigur că Lady Worthing este pe-aici pe undeva. O să apară ea. Hai să bem ceva! Să-mi povestești ce-ai mai făcut.

Julian o luă înainte spre biroul unde se știa că bărbații invitați la moșie se relaxau și beau ceva în timpul după-amiezii.

Monroe se încruntă.

– Lady Worthing?

Julian împinse ușa biroului și îl lăsă pe Monroe să intre înaintea lui.

– Da, Lady Worth...

Upton sări brusc de pe canapea, direct în fața lor, întrerupându-i cuvintele lui Julian. Bărbatul arăta de parcă era cât pe ce să împrăște totul în jur cu brandy-ul din gură. Julian nu îl văzuse în viața lui pe Upton mișcându-se atât de rapid, și aici includea și momentul în care acesta fusese împușcat pe un câmp de luptă din Spania.

– Monroe! Ce mama naibii faci aici? întrebă Upton.

Prietenul lui, lordul Berkeley, rămase jos pe canapea citind o carte.

Monroe se uită la Upton cu ochii mijiți.

– Mama și tata m-au trimis încoace să văd ce se întâmplă.

– Ce se întâmplă? pufni Julian mirat. Ca și cum ar fi ceva în neregulă cu o petrecere la o moșie, Monroe.

– Ei bine, eu... abia apucă Monroe să spună înainte ca Upton să îl bată amical pe umăr.

– N-am avut nici cea mai vagă idee că ești în provincie, Monroe. Am crezut că preferi orașul.

– Mama m-a rugat să fac o vizită. E îngrijorată din cauza lui Cass.

Julian înghiți în sec.

– Cass este aici? La moșie?

– Asta speram să aflui și eu, replică Monroe. Tocmai o căutam pe Lu...

– Monroe. Monroe. Este timp mai târziu pentru prezentări și toate cele. Vino să iei loc! Bea ceva! La urma urmei suntem la o petrecere, nu-i așa?

Monroe îi aruncă o privire piezișă lui Upton, însă se așeză lângă Berkeley și așteptă în timp ce Upton traversă camera până la servanta și îi turnă ceva de băut. El luă paharul și trase o înghițitură zdravănă. Upton îi dădu și lui Julian un pahar de brandy.

O băutură suna bine după toată nebunia din după-amiaza asta cu presupusa lui viitoare mireasă încercând să îl mintă cu privire la identitatea ei – dintre toate ideile ridicole existente pe lumea asta – cine mama naibii s-ar fi gândit că asta era o soluție bună? Era mult mai mult decât prostie pură. Slavă Domnului că avusese bunul-simț să nu se încurce pentru toată viața cu o femeie fără minte. Oricum, în ciuda comportamentului său cel puțin ciudat, Penelope fusese calmă și rațională cu privire la logodna lor. Nu știa de ce el, unul, își făcuse atâtea griji din această cauză. În mod evident ei nu îi păsase niciodată de el, nu doar acum. Abia dacă îi scrisese de câteva ori și, cel mai probabil, abia dacă se gândise la el în ultimii șapte ani. Faptul că aflase că ea se ascunsese fusese o reală surpriză pentru el. Din câte se părea, ea nu era mai doritoare să se mărite cu el decât era el să se însoare cu ea. De fapt, aproape că îi venea să râdă, dacă nu i s-ar fi părut totul atât de ridicol. În schimb, se gândi că întreaga întâlnire era o mare dovadă de noroc. După ce aproape că murise pe Continent, bănuia că acum venise timpul să mai aibă și puțin noroc.

Era liber. În sfârșit liber. Liber să facă ceea ce avea chef să facă. Iar ceea ce avea chef să facă în momentul de față era să bea un pahar de tărie sau două sau trei cu Upton și Monroe, iar mai apoi să o găsească pe Patience Bunbury în seara aceasta și să termine ce începuseră. Patience Bunbury era uluitoare, iar din ce putea el să spună, dată fiind seara trecută, era și... foarte interesată de el. Nu mai conta că Monroe era aici și putea ști unde este Cassandra. Nu. El refuza să mai pună vreo altă întrebare despre ea. Cassandra era îndrăgostită de un alt bărbat. El avea să o sărute pe Patience Bunbury, după care avea să plece în Franța, exact în ordinea aceasta.

Julian își ridică paharul.

– Pentru prieteni vechi! anunță el.

Monroe, Upton și Berkeley își ridicară și ei paharele la unison.

– Pentru prieteni vechi! repetară ei ca un ecou.

Julian dădu pe gât o parte consistentă din băutura sa. Se așeză pe scaunul lui de piele și se uită la Monroe.

– Așadar, ia spune-mi, ce face sora ta?

Fir-ar să fie! Nu trecuseră nici cinci minute de când se hotărâse să îi facă curte lui Patience Bunbury și deja se gândea din nou la Cassandra. Foarte bine. Nu avea să pună decât o întrebare sau două. Probabil va afla de cine era îndrăgostită. Oare fratele ei știa asta?

– Nu sunt sigur, îi răspunse Monroe, sorbind din băutura sa. Mama mi-a scris cerându-mi să vin să văd ce face.

Julian se încruntă.

– Am crezut că ai spus că ea nu este la moșia părinților tăi.

– Nu este. Acesta este motivul pentru care mă aflu eu aici, explică Monroe întorcându-se spre Upton. Tu ai văzut-o?

Upton arăta de parcă tocmai înghițise cu noduri ceva foarte scârbos.

– Eu? Nu. Ei bine, vreau să spun că am văzut-o mai înainte, în mod evident, dar eu...

De ce oare era Upton atât de pierdut? Din cauză că era și el îndrăgostit de Cass? Julian se luptă cu dorința de a-i întreba pe amândoi verde în față. Erau Upton și Cassandra într-o relație amoroasă? Hunt nu îi pomenise despre așa ceva, însă unde era ea? Și ce făcea? Acum Julian era îngrijorat. Dispăruse Cassandra? Nici fratele ei și nici Upton nu păreau să știe unde se află.

– Sora ta nu a fost aici, spuse Julian. De asta pot să te asigur.

Owen se uită la Upton.

– Nu este aici? Însă mama mi-a spus că este cu Lucy, iar eu...

– Știi cum sunt Lucy și Cassandra. O să apară ele în cele din urmă, spuse Upton. Pentru faptul că ne-am reîntâlnit! Hai să bem!

Cei trei bărbați își ridicară din nou paharele.

– Lucy? întrebă Julian. Adică Lucy Hunt? Noua soție a lui Derek?

– Da, replică Monroe. Ea și Cass sunt prietene nedespărțite, spre marea mâhnire a părinților mei.

Julian își înălță ambele sprâncene.

– Chiar așa?

Upton, destul de palid, se ridică imediat în picioare.

– Monroe, bătrâne, crezi că aş putea vorbi cu tine pe hol un moment?

Monroe ridică din umeri.

– Bănuiesc că da.

Julian se lăsă pe spate în scaunul lui. Nu era treaba lui de ce voiau să aibă o discuție între patru ochi. El avea să rămână aici și să stea de vorbă cu Berkeley. Vicontele părea un tip de treabă. Julian își mai puse încă un pahar. Unde era Cassandra?

– O veche datorie de la jocul de cărți, îi șopti Upton în timp ce Monroe se ridica și el.

– Sper să o găsim pe Cass până dimineață, spuse Monroe în timp ce se îndreptau spre ușă. Mama și tata vor fi aici până atunci și nu vreau să trebuiască să dau explicații de ce ea nu este.

De data aceasta Upton făcu o față de parcă l-ar fi lovit fulgerul.

Capitolul 28

Garrett luă un pachet de cărți de pe tăblia unei mese de lângă ușă în timp ce se pregătea să iasă din birou. Îl lăsă pe Monroe să iasă înaintea lui și îl urmă. Slavă Domnului că Monroe fusese de acord să meargă cu el. Pentru o fracțiune de secundă, Garrett fusese convins că Monroe îl va întreba despre ce voia să stea de vorbă. Ceea ce n-ar fi fost de bine. N-ar fi fost de bine deloc. După care, el îi spusese despre părinții săi.

Garrett gemu. Exact acesta era motivul pentru care era mai bine să nu te implicii în planurile nebunești ale lui Lucy.

Însă era mai bine să se ocupe pe rând de fiecare problemă în parte.

Garrett știa trei lucruri despre Owen Monroe. Bărbatului îi plăcea să bea, adora femeile frumoase și îi plăceau jocurile de noroc. Juca și paria pe orice. De fapt, acum că Garrett se gândea la asta, Monroe era mai degrabă genul care putea fi numit cartofor fustangiu – apelativul cu care domnișoara Lowndes îl eticheta

pe Garrett de fiecare dată. Putea să îi sublinieze asta data viitoare când ea avea să mai aducă în discuție acest aspect. Dacă domnișoara Lowndes voia să vadă un cartofor fustangiu în acțiune, nu trebuia să se uite mai departe de Owen Monroe. Era un om bun, însă chiar ținea la viciile lui.

Oricum, domnișoara Lowndes avea dreptate într-o singură privință, și anume că și lui Garrett îi plăceau din când în când jocurile de noroc. Și în timp ce el nu era un jucător așa cum se zvonea că este Monroe, era unul mai bun decât el, dacă zvonurile acelea erau adevărate. Monroe juca pentru plăcerea de a juca, în timp ce Garrett juca întotdeauna ca să câștige. Iar în după-amiaza aceasta, Garrett era sigur că va trebui să parieze pe sume mari.

– Hai să mergem acolo, spuse Garrett, făcând un gest sugestiv spre o ușă aflată la câțiva pași mai încolo.

Aceasta dădea într-un salonaș, Slavă Domnului, un salonaș gol!

Monroe îi aruncă o privire întrebătoare, însă îl urmă binevoitor. Amândoi se duseră spre centrul încăperii, unde Garrett aruncă rapid cărțile pe masa dispusă chiar în mijloc.

– Pentru ce sunt acestea? întrebă Monroe, arcuindu-și o sprânceană.

– O să ajung la asta imediat, replică Garrett. Mai întâi trebuie să-ți spun ceva. Ceva ce s-ar putea să nu îți placă. Oricum ar fi, trebuie să îmi promiți că n-o să ieși din încăperea asta, înainte să asculți ce am de spus.

Monroe își îngustă privirea în timp ce se uita la el.

– Nu-mi place cum sună asta, Upton. Deloc.

– Iar eu nu pot spune că nu te înțeleg. Sincer. Îmi promiți?

– Bine. O să te ascult până la capăt, însă în funcție de ce o să spui, s-ar putea să fie tot ce sunt dispus să-ți promit.

– Mi se pare corect, spuse Garrett făcându-i semn spre un scaun. S-ar putea să vrei să stai jos.

– Cred că o să rămân în picioare.

– Foarte bine.

Garrett începu să se plimbe prin fața ușii, cu mâinile la spate, gândindu-se cu înfrigurare la cea mai bună modalitate

de a-i explica toată povestea. Dacă Monroe ar fi cunoscut-o pe verișoara lui mai bine, i-ar fi explicat totul cu un singur cuvânt: Lucy. Însă Monroe nu o cunoștea foarte bine pe Lucy, și asta era problema. Toată această aventură avea să necesite timp ca să poată fi explicată.

Hotărându-se că stilul expeditiv este cea mai bună abordare, el începu astfel:

– Cassandra este aici.

Ochii lui Monroe se măriră, iar el se întoarse cu fața la el.

– Poftim? Unde?

– A fost aici tot timpul. Însă...

– Atunci de ce Swift a spus că nu este?

O expresie plină de suspiciune se întipări pentru o secundă pe fața lui Monroe.

– Deoarece se întâmplă ceva extrem de neobișnuit aici la conac. Ceva despre care Swift nu are cunoștință.

– Cu tot respectul, Upton, despre ce mama naibii vorbești acolo?

Garrett oftă și își trecu mâinile prin păr. Nu avea să fie ușor, ba chiar dimpotrivă. Așa că își petrecu în bună parte următoarele zece minute explicându-i atât de mult despre această șaradă cât crezu de cuviință că trebuia să știe Monroe. Cum era și de așteptat, Monroe îl copleși cu o grămadă de întrebări, iar Garrett trebui să le răspundă pe rând.

Până în momentul în care se termină totul, Owen arăta ca un soldat șocat de explozia unei ghiulele, iar Garrett era extenuat din punct de vedere mental. Cu certitudine, Lucy putea să țeasă o plasă deasă ca de păianjen atunci când dorea să o facă. Talentul acesta nu i-l putea nega.

– Mai am doar o întrebare, spuse Monroe, holbându-se la Garrett de parcă și-ar fi pierdut complet mințile.

– Da?

– Ce anume, pentru numele lui Dumnezeu, te face să crezi că voi intra fie și un minut în jocul acesta?

Garrett inspiră adânc. El îi cunoștea bine pe pariori. Pariorii nu puteau spune nu unui pariu, cel puțin pe asta miza el în momentul de față, dispus să riște totul.

Făcu un gest sugestiv spre cărțile împrăștiate pe masa din apropiere.

– Punem rămășag pe cine trage cartea cea mai mare din pachet. Dacă o să câștig eu, intri în joc. Dacă o să câștigi tu, nu.

Monroe se uită pieziș la Garrett, iar după aceea se uită la cărțile de joc. Își puse mâinile în șolduri și expiră pufăind.

– E complet ridicol, Upton, îți dai seama, nu? Vorbim despre soră-mea aici.

Garrett încuviință din cap.

– Cu siguranță nu o să te contrazic în privința asta. Ridicol este un cuvânt cât se poate de potrivit.

Monroe se întoarse să se uite la cărțile de joc. Garrett putea să vadă lupta care se dădea în interiorul lui.

– Fir-ar să fie, Upton! Batem palma.

Capitolul 29

După ce ieși în grabă din salonul auriu, Cass nu reuși să îl găsească pe Julian. În schimb, se năpusti sus să o vadă pe Pen, care era ocupată să își facă bagajele, avându-le alături pe camerista sa și pe doamna care o însoțea.

– Îndrăznesc să spun că asta este cea mai rapidă călătorie în provincie pe care am făcut-o vreodată, spuse Pen râzând.

– Pleci? întrebă Cass, cu gura căscată de uimire.

Pen flutură o mână prin aer.

– Da. Vizitiul spune că, dacă ne punem în mișcare imediat, ar trebui să ajungem acasă înainte de cină. Mai e destul până să se întunece.

– Cum a fost discuția ta cu căpitanul Swift? întrebă Cass cu precauție.

Oh, ura că trebuia să se prefacă că nu știa ce se întâmplase.

– A mers mult mai bine decât mă așteptam, spuse Pen cu un zâmbet. Ne-am despărțit foarte ușor și chiar plăcut.

Cass își mușcă buza și se uită într-o parte.

– Iar tu ești... te simți bine?

Zâmbetul lui Pen era luminos și sincer.

– Mai mult decât bine. Sunt încântată.

– Nu e nevoie să pleci, spuse Cass.

– Știu. Eu vreau să plec.

– Fiindcă are nevoie de tine Patience Bunbury? întrebă Lucy intrând pe ușă, cu un zâmbet de felină pe față.

Pen se întoarse cu fața spre Lucy, zâmbind larg și ea.

– Cam așa ceva. Oh, Excelența Voastră, nu o să considerați că sunt îngrozitor de nepoliticoasă pentru că plec într-o așa mare grabă, nu-i așa? Doar că... nu m-am mai simțit atât de liberă de ani de zile. De-abia aștept să mă întorc la Londra.

– Și-o să le spui părinților tăi că nu te mai logodești? întrebă Cass, cu un nod în gât.

– Da, replică Pen. Căpitanul Swift spune că intenționează să o facă și el în mod oficial, dar eu de-abia aștept să spun la toată lumea că oficial sunt liberă.

Cass fu nevoită să îi zâmbească. Ea, una, nu avea să își înțeleagă niciodată verișoara, însă Pen și Julian nu se potriveau. Știuse asta dintotdeauna.

– Pot să presupun deci că discuția ta cu căpitanul Swift a decurs bine? întrebă Lucy.

Pen dădu aprobator din cap.

– Da. E ciudat că mi-a spus că a venit aici ca să mă găsească. Faptul că a fost împușcat probabil că i-a răpit judecata într-o anumită măsură. În sfârșit, nu mai contează. Mă întorc la Londra. Există acolo un anume gentleman pe care am pus ochii.

Lucy râse.

– Atunci, nu mai sta pe gânduri, du-te și succes!

– Ești sigură că ești bine? întrebă Cass.

Toată ziua nu putuse să se împiedice să-și tot muște buza de jos.

– Ar trebui să-l întrebi pe căpitanul Swift, nu pe mine. Eu sunt bine. De fapt mă simt ușurată.

– Și ce crezi că vor spune părinții tăi?

Buza de jos rămase prinsă strâns între dinții lui Cass.

– Nimeni nu a pățit nimic. Nu a existat niciodată o logodnă oficială. Nu trebuie să-și asume nimeni faptul că a anulat-o.

– Dar lumea știe că tu și Ju... căpitanul Swift trebuia să vă căsătoriți de îndată ce se întorcea el, spuse Cass.

Penelope ridică din umeri.

– Pur și simplu o să spun că m-am răzgândit. Inima este schimbătoare, draga mea, nu știi asta?

Cass înghiți în sec. Nu, nu știa. Nu știa deloc. Inima ei nu fusese niciodată schimbătoare.

În cele din urmă, Pen și anturajul ei se urcară în trăsură și plecară după-amiaza târziu, după ce stătuseră la conac numai câteva ore. Cass o urmări plecând, încadrată de Lucy și Jane.

– Acum, fie vorba între noi, chestia asta e a naibii de convenabilă, oftă Lucy. Nu știu ce alt cuvânt ar caracteriza-o mai bine.

– În toți acești ani am fost convinsă că Pen se va mărita cu Julian și pe urmă așa, pur și simplu, totul se termină ca și când nu ar fi existat niciodată, spuse Cass clătinând din cap. Nici nu-mi vine să cred.

– Să crezi, deoarece acum trebuie să îi explici căpitanului Swift ce s-a întâmplat. Nu poți să rămâi Patience Bunbury pentru totdeauna, spuse Lucy.

– Nu, nu pot, încuviință Cass.

Însă putea să mai rămână Patience Bunbury încă o noapte și asta era exact ceea ce intenționa să facă. Măine-dimineață, primul lucru va fi să îi spună lui Julian adevărul, indiferent de consecințe, însă astă-seară... Astă-seară ea voia să îl sărute.

Cina se dovedi o adevărată tortură. Cass stătea la trei scaune distanță de Julian, complet incapabilă să vorbească cu el, într-o poziție din care îi era aproape imposibil să îl vadă. Lucy îi spusese că va fi mai bine așa: „Cu cât ai mai puține șanse să vorbești cu el, cu atât mai bine, până când o să fii pregătită să îi spui.”

Cass fusese de acord, dar asta nu făcu să fie mai puțin chinătoare cele trei ore alocate mesei. Unde mai pui că trebuise să stea acolo și să îndure tot timpul privirea mânioasă a fratelui său. Owen, fratele ei mai mare, puternic, frumos și cu părul blond, se uita la ea ca și cum i-ar fi venit să o strângă de gât. Garrett le trimisese mai devreme un bilet lui Cass și Lucy spunându-le că sosise Owen. Garrett reușise să rămână singur cu el și să îi explice întreaga aventură, însă Owen, din câte se părea, fusese de acord doar de fațadă să intre în jocul lor, iar asta numai fiindcă Garrett îl făcuse să promită că își va ține gura dacă va trage cartea mai mică dintr-un pachet de cărți. Din câte se părea, Upton câștigase.

Owen nu-și dezlipi privirea cruntă de pe Cass. Ea putea să *simtă* părerea deloc favorabilă a fratelui său. Din fericire, bărbatul era la cel de-al treilea pahar de vin. Lucy făcea o treabă excelentă în a-l ține ocupat cu băutura și cu compania femeilor frumoase – ea și Jane – la care Owen nu putea rezista.

După ce se termină cina, urmă o perioadă interminabilă de așteptare în care bărbații își băură vinul de Porto, iar femeile făcuseră conversație în salon. Într-un final, *într-un final*, gentlemenii li se alăturară. Cass nu ezită. Se duse spre Julian și îi șopti în drum spre ușa amplasată în direcția opusă.

– Veniți să ne întâlnim în bibliotecă.

Garrett o opri chiar înainte ca ea să iasă pe ușă.

– Am ceva ce trebuie să îți spun. Ia-o pe Lucy și hai să ne întâlnim în...

– Îmi pare rău. Nu pot să stau de vorbă acum.

Ochii lui Garrett erau măriți.

– Este ceva important, Cass.

– Te caut mâine-dimineață la prima oră.

Ea se eliberă din strânsoarea lui și ieși pe hol înainte ca el să apuce să mai spună alt cuvânt.

Cass o porni în grabă de-a lungul holului și împinse cu grijă ușa bibliotecii, unde o găsi pe Jane. În mod evident, Jane se furișase din nou din salon ca să citească.

– Oh, Janie, o să trebuiască să pleci, spuse Cass. Julian va ajunge aici dintr-un moment în altul.

– Poftim? întrebă Jane ridicându-și privirea din carte. Am fost aici prima. În plus, mă ascund de Upton. Cu cât îl văd mai puțin, cu atât e mai bine pentru mine. N-am voie să fiu nepoliticoasă cu el, și în mod sigur asta mă va ucide.

Cass râse.

– Chiar și așa, am ales acest loc pentru întâlnirea mea secretă. Așa că trebuie să pleci. Te rog, poți să o faci de dragul meu?

Jane își dădu ochii peste cap, însă își strânse în grabă lucrurile și îi zâmbi prietenei sale în momentul în care trecu pe lângă ea în drum spre ușă.

– Îmi rămâi datoare.

– Bine. Bine. Mergi puțin mai repede, te rog. Dar nu prea repede, era Garrett pe coridor.

– Ai grijă, Cass!

Vorbele lui Jane sunară ca și cum prevesteau ceva rău.

Cass înghiți în sec și se întoarse. Se ciupi de obraji ca să le dea puțină culoare, se răsuci în rochia roz și își netezi materialul. Își dusă mâna la coafură. Oh, unde naiba erau oglinzile când aveai nevoie de ele?

Era ciudat cum nu mai simțea nici un fel de vinovăție. Știind că Pen pusese capăt logodnei cu Julian, fiind sigură că amândoi făcuseră asta cu inima împăcată, o făcea pe Cass să se simtă liberă într-un mod extrem de plăcut. Ei fuseseră amândoi de acord, și nici unul din ei nu era nefericit cu privire la felul cum se terminase totul. Cass nu ar fi putut să își dorească un deznodământ mai bun de-atât. Sau, mă rog, probabil că dacă Julian nu s-ar fi simțit atras de o altă lady, asta ar fi fost situația cea mai bună posibil, însă acum, fiindcă nu mai simțea nici o vină cu privire la destrămarea logodnei verișoarei sale, era liberă. Liberă să facă exact ce dorea. Iar în această seară era și mai liberă, căci putea să facă asta jucând rolul lui Patience Bunbury. De două ori în care Cass îi ceruse lui Julian să o sărute, el o refuzase. Astă-seară, nu va mai exista nici un motiv să o refuze. Urma în sfârșit să aibă parte de primul ei sărut. Avea să fie timp mâine-dimineață pentru acuzații, lamentări și confesiuni. Astă-seară... Astă-seară avea să fie numai plăcere.

Julian așteaptă un interval respectabil de douăzeci de minute înainte să iasă din salon și să se ducă spre bibliotecă. Deschise ușa și fu izbit în plin de imaginea lui Patience Bunbury. Era atât de frumoasă! Percepu frumusețea ei ca pe o baionetă în piept. Era frumoasă, atât de frumoasă și de dulce!

– Domnule căpitan Swift, spuse ea, întorcându-se cu fața la el, cu obraji de un roz intens.

– Domnișoară Bunbury.

El făcu o plecăciune spre ea.

– Doriți... doriți să luați loc?

Ea îi făcu semn spre canapeaua de piele.

Julian se duse spre canapea și se așeză lângă ea.

– Cina a fost... interesantă, începui el.

Ea își dădu un cârlionț blond după ureche. Ceea ce îi stătea foarte bine. Foarte.

– La ce vă referiți? întrebă ea.

– Să nu-mi spuneți că nu ați observat felul în care Owen Monroe v-a fixat cu privirea toată seara?

Ochii domnișoarei Bunbury se măriră.

– Poftim? Owen? Vreau să spun, Excelența Sa lordul?

– Da. N-a putut să își desprindă privirea de dumneavoastră. Mărturisesc că m-am gândit să îl provoc la duel.

– Oh, nu, nu, nu. Vă înșelați. El nu...

Julian se trase mai aproape.

– Știu ce am văzut. Și trebuie să admit că asta m-a făcut al naibii de gelos.

Un zâmbet ușor apărui pe buzele ei.

– Așa?

– Da. Și mai știți încă ceva?

– Ce?

– Am vorbit din nou cu Penelope mai devreme. Am pus capăt de comun acord înțelegerii noastre. Din câte s-ar părea, ea a plecat înainte de cină.

– A fost... supărată?

– Nu v-ați mai văzut?

Domnișoara Bunbury nu se uită la el.

– Nu, murmură ea.

– De îndată ce-am trecut amândoi peste modul în care s-a dat drept Domnia Voastră, nu a fost nici măcar puțin supărată. Mi-a spus că plănuise ea însăși să încheie lucrurile cu mine.

Julian râse.

Domnișoara Bunbury zâmbi din nou.

– Asta este surprinzător.

Ea părea timidă astă-seară, reticentă. De ce nu se uita la el?

El se trase și mai aproape de ea, pe canapea. Coapsele li se atinseră, numai materialul hainelor separându-i.

– Domnișoară Bunbury?

– D... da?

– Nu mai am nici un fel de înțelegere cu domnișoara Monroe.

– Nu mai aveți?

– Nu, nu mai am.

– V-a... dat vreo explicație de ce anume a pretins a fi... eu?

Vocea ei se stinse la ultimul cuvânt.

– A făcut-o, dar nu mai contează. În mod evident ea nu știa că eu vă cunoscusem deja. Deși de ce s-ar fi gândit că eu nu o făcusem în condițiile în care am fost toată săptămâna aici, cu dumneavoastră... trebuie să admit că pentru scurt timp am crezut că și-a pierdut complet mințile.

Domnișoara Bunbury închise ochii și dădu aprobator din cap.

– Aș vrea foarte mult să vă sărut acum, spuse Julian.

Ei îi scăpă un mic icnet printre buze.

– Pe mine?

– Patience, spuse el năvalnic.

Julian se uită fix la fața ei frumoasă. Chiar voia să o sărute. La urma urmei, Cassandra nu era aici, iar Cassandra era îndrăgostită de un alt bărbat. Patience era aici, era încântătoare și îl dorea. Putea să spună asta după felul în care se uita la el, după felul în care îl atingea, după felul în care își lăsa ușor capul pe spate și închidea ochii, așteptând sărutul lui.

Julian își apropie gura de a ei. Îi simți dulceața, buzele ei moi sub ale sale îl făcură să geamă așa cu gura lipită de a ei. Era mai bine decât se așteptase. Mult mai bine.

El o trase mai aproape, corsajul ei apăsând direct pe pieptul lui. Îi băgă limba în gură, dorința inundându-i parcă vinele și întărindu-i bărbăția.

Patience îl sărută la rândul ei cu o fervoare și o energie care îl învăluiră complet. Scoase niște mici icnete din gât și se lipi strâns de el.

Gura lui se potrivea perfect peste a ei, fierbinte, fermă, provocatoare. Nu se putea sătura, nu voia să se oprească. Era superbă.

Numai că nu era... Cassandra.

Realitatea îl lovi direct în plex. Își trase gura într-o parte și își lipi fruntea de a ei, respirând greu.

Nu. Nu. „Nu te mai gânde la Cassie! Nu e momentul acum. Iubește un alt bărbat.”

El își încleștă maxilarul. Ce mama naibii făcea, gândindu-se la Cassie într-un moment ca ăsta? O trase pe Patience, o lipi de el și o sărută din nou. Oare Cass ar mirosi așa? Ar arăta așa? Ar fi la fel de irezistibilă?

Își mai îndepărtă încă o dată gura de gura lui Patience, ținând-o de umeri. La naiba, nu putea să și-o scoată pe Cassie din minte. Clătină din cap ca și cum asta l-ar putea ajuta să o facă. Dar nu reuși.

Domnișoara Bunbury se uită în sus la el cu ochii ei albaștri măriti... ochi care din câte își amintea semănau foarte mult cu ochii Cassandrei. El se cutremură din nou. Acum chiar că înnebunea, dorind-o atât de tare, încât o vedea într-o femeie complet diferită. Nu era doar o greșeală. Era ceva bolnav și complet nedrept față de Patience.

Ea clipi des spre el, părând confuză. La naiba! Era vina lui! Se detestă pentru ce era pe cale să spună:

– Îmi pare rău, domnișoară Bunbury... Continuă: ... Patience. Am crezut că pot face asta, dar nu pot.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

– Înțeleg, căpitane, murmură ea.

Julian se simți ca un idiot desăvârșit. Era un idiot desăvârșit. Ce fel de bărbat sărută o tânără lady, precum Patience Bunbury, și se oprește așa? Ea nu merita asta. Fusese deja părăsită de pretendentul ei vara trecută. Acum, trebuia să îi îndure și comportamentul complet mitocănesc al lui Julian. N-ar fi putut să o învinovățească dacă ea avea să îl urască pentru totdeauna.

– Dumnezeule, Patience... domnișoară Bunbury. Sunt un ticălos. Nu a fost nici o clipă intenția mea să vă duc de nas sau să vă fac rău. Aveți vreun frate? Un tată? Sunt sigur că unul din ei va dori să mă provoace la duel.

Vocea ei era sună stins.

– Vă rog, domnule căpitan Swift, nu vă mai cereți scuze. Nu aveți pentru ce să faceți asta. Vă rog, plecați și gata!

Julian făcu o plecăciune spre ea, apoi dădu aprobator din cap.

Se uită din nou la ea și o mângâie ușor pe obraz, ștergându-i o lacrimă delicată.

– Să mă ia naiba! Sunteți cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată!

Iar asta era adevărat, însă nu conta.

El se ridică în picioare și o porni spre ușă, după care se întoarse din nou spre domnișoara Bunbury.

– Îmi pare rău!

Capitolul 30

Cass nu se grăbi cu îmbrăcatul în dimineața următoare. Trimi-se înapoi fiecare rochie pe care i-o aduse camerista. Rochiile nu contau, oricare dintre ele ar fi fost în regulă. Adevărul era că nu voia să dea ochii cu Julian. Iar fiecare lucru pe care îl făcea ca să se pregătească să se ducă jos și să îl vadă o aducea mult mai aproape de momentul în care avea să plătească. Un moment de care se temea îngrozitor.

Era timpul. Era timpul ca în cele din urmă să se confrunte cu adevărul și să suporte consecințele. Știa asta. Gata, se terminase!

Oricum, mai întâi, trebuia să îl găsească pe Garrett. Dorise să îi spună ceva aseară. Fusesse nepoliticoasă cu el, ieșind în grabă așa cum o făcuse. Dacă ar fi știut ce urma să se întâmple, nu s-ar fi grăbit așa de tare. De fapt, ar mai fi stat. Oh, fusese un dezastru! Încercase să îl găsească pe Garrett după eșecul din bibliotecă, însă nu era de găsit niciunde, și nici Lucy. Așa că se dusesse la culcare gândindu-se ce persoană detestabilă era. Cât de mult avea să o disprețuiască Julian când îi va spune adevărul. În cele din urmă, căzu pradă unui somn chinuit, cu intermitențe, și îl visă pe Julian cum îi reproșa plin de nervozitate că îl mințise și cum se căsătorea cu altă femeie. Cel mai cumplit coșmar al ei. Totul era pe cale să devină realitate, iar ea nu putea să facă nimic să împiedice asta. Putea doar să amâne inevitabilul.

Se uită lung la reflexia ei palidă din oglindă. Ieri-seară, Julian îi spusese că era cea mai frumoasă femeie din lume. Oare nu fusese doar un vis de-al ei? De fapt, nu îi spusese ei acele cuvinte. Nu, Patience Bunbury era cea mai frumoasă femeie din lume, Patience Bunbury, femeia care nu exista. Imaginea reflectată o dezgustă. Cum de putea o față atât de frumoasă să mascheze atâta urățenie și minciuni? Își frecă cu înfrigurare fața cu mâinile ca și cum ar fi putut astfel să-și schimbe chipul, să îl înlocuiască cu masca de urățenie pe care știa că o merită după tot ce făcuse. Julian era o persoană onorabilă și nobilă până la capăt. El fusese cel care se oprise, nu ea. Oh, nu. Ea ar fi putut să continue să îl sărute toată noaptea, mincinoasă desfrânată cum era.

Seara trecută ea plânsese în fața lui. Nici asta nu fusese în regulă. Însă nu plânsese pentru motivul pentru care credea el. Probabil că el credea că ea este tristă pentru că Patience făcuse o *pasiune* pentru el. Însă adevărul era că plânsese pentru că-și dăduse seama că el nu o putuse săruta pe Patience fiindcă iubea încă pe altcineva, cineva care nu era nici Patience, nici Cass, pe altcineva, o persoană căreia ea, una, voia să îi scoată ochii.

Indiferent cum stătea situația, trebuia să înceteze să mai fie o lașă. Trebuia să dea ochii cu Julian astăzi. Mai întâi, avea să îl găsească pe Garrett și să vadă ce era atât de urgent. După aceea voia să îl găsească pe Julian. Avea să îl găsească și să îi spună în sfârșit

adevărul. Era momentul să o facă. Indiferent de consecințe. Gata cu ascunzișurile! Gata cu minciunile!

Camerista ei se întoarse cu încă o rochie, una albă simplă.

– Această, domnișoară?

Albul, simbolul purității, luminii, inocenței, în nici un caz nu putea fi culoarea pe care ar fi trebuit să o poarte astăzi, așa păcătoasă cum era. Însă, dacă intenționa să îl înfrunte pe acel diavol mic căruia îi plăcea să tot apară la ea pe umăr, avea nevoie de toate întăririle pe care le putea primi.

– Da, cea albă e bună, Maria. Îmi pare rău că am fost o asemenea pacoste în dimineața asta!

Se uită iarăși lung la propria reflexie din oglindă. Patience? Cass? Indiferent cine era, în cele din urmă era timpul să se confrunte cu adevărul.

Cass dădu să coboare scările când îi atrase atenția zarva din holul de la intrare. Se părea că era un mare număr de oameni acolo, și cu toții ridicaseră vocea.

Coborî în grabă, suficient de rapid ca să îi vadă pe cei ce ocupau spațiul de pe hol. Se prinse cu o mână de balustradă să își recapete echilibrul. Acolo, în holul de la intrare, împreună cu Lucy, Jane, Garrett și șase servitori, erau părinții ei. Owen nu era acolo. Și nici Julian, slavă Domnului! Dar... Se aplecă să vadă mai bine.

Penelope era cu ei.

Inima lui Cass îi bătu gata să îi sară din piept. Pericol! Cuvântul acesta descria pe deplin situația. *Pericol, pericol, pericol!* Fiecare nerv din corpul ei îi strigă parcă să o ia la fugă. Dar rămase nemișcată acolo, pe scări, cu mâna tremurândă, înghețată pe balustradă.

– Cer să îmi văd fiica imediat, spuse mama ei, Lady Moreland.

– Da, unde este Cassandra? Aduceți-o aici, imediat, adăugă tatăl ei.

Lucy se uita în jur cu nervozitate.

– Dacă ați binevoi să mergem în salon, o să fiu mai mult decât bucuroasă să vă ajut, o s-o aduc pe Cass și vom putea cu toții să stăm de vorbă ca niște adulți civilizați și...

— Cassandra? Cassandra este aici?

Cass închise încet ochii și înghiți în sec. Nu putea să vadă persoana care tocmai rostise acele cuvinte, însă știa bine cine este.

Julian.

Julian se duse hotărât spre ei. Din câte se părea, ajunsese mai înainte și fusese martor la scena din holul de la intrare exact ca și ea.

— Cine ești *dumneata*? îl întrebă cu hotărâre mama lui Cass pe Julian.

— Ei, mătușă, nu ți-l amintești? Este domnul căpitan Swift, se oferi să îi răspundă Penelope.

Ochii mamei lui Cass se măriră de uimire.

— Domnul căpitan Swift?

— Domnul căpitan Swift? repetă și tatăl ei ca un ecou.

— La dispoziția dumneavoastră, spuse Julian, făcând o plecăciune spre ei. Nu v-am mai văzut pe nici unul din dumneavoastră de atât de mult timp. Nu vă învinovățesc că nu v-ați mai amintit cine sunt, Lord Moreland, Lady Moreland.

Mama lui Cass continuă să îl măsoare din cap până în picioare până când se întoarse înapoi spre Lucy.

— O vreau pe Cass aici în momentul acesta, ceru ea cu hotărâre.

Jane și Garrett încercau în mod evident să o ajute pe Lucy să ducă micul grup în salonul din apropiere. Din păcate, cu tot atâta spor ca și Lucy.

— V-am spus, Lady Moreland. O să fiu foarte bucuroasă să vă pot fi de ajutor și să mă duc să o aduc pe Cass de îndată ce dumneavoastră...

Mama lui Cass se uită chiorâș la Lucy și întinse un deget amenințător spre ea.

— Nu-mi pasă că acum ești ducesă, *Excelența Voastră*, spuse ea pe un ton complet neprietenos, care denota o lipsă totală de respect când rosti titlul nobiliar. Nu o să te las să îmi conduci fica pe calea pierzaniei împreună cu *dumneata*. În tot acest răstimp am avut impresia că voi sunteți împreună la o moșie, la o petrecere, asta până când nepoata mea aici de față a venit ieri la mine acasă

după ce trăsura i s-a stricat undeva în apropiere și m-a informat că vă aflați amândouă aici, la numai câțiva kilometri distanță.

Capul lui Julian se întoarse rapid spre Lucy.

– Excelența Voastră?

Jane și Garrett gemură surd.

Penelope arăta așa cum arăta când erau mici și încerca să rezolve o ecuație extrem de dificilă la matematică: un amestec de confuzie pură și puțină greață. Părinții lui Cass se holbau amândoi la Julian ca și cum își pierduse mințile.

– Doar o recunoașteți pe gazda dumneavoastră, ducesa de Claringdon, nu-i așa? Deși îndrăznesc să spun că dumneaei a cam dus în derizoriu acest titlu, spuse Lady Moreland.

Lucy se schimbă imediat la față și își întoarse brusc capul într-o parte, de parcă fusese palmuită.

Gata, asta era! Cass începu să coboare scările cu pași apăsăți. Fusese lașă mult prea mult timp. Nu putea permite ca Lucy să fie tratată cu atâta lipsă de respect de către părinții ei, indiferent de consecințe.

– Mamă!

Toate perechile de ochi se întoarseră și se uitară în sus la ea.

– Mamă? repetă Julian cuvântul ca un ecou, mutându-și în mod repetat privirea de la Cass la mama ei.

Cass coborî scările și se duse spre centrul grupului.

– Nu o să vă dau voie să îi vorbiți atât de urât în propria casă, spuse Cass punându-și mâinile în șolduri și uitându-se cu o privire intensă la mama sa.

– Nu-i nici o problemă, totul este în regulă, Cass... începu Lucy, întinzându-și mâna ca și cum ar fi vrut să o facă să se calmeze.

Cass îi dădu mâna într-o parte.

– Nu. Nu este totul în regulă. Au avut nevoie de câteva săptămâni bune să se obișnuiască cu gândul că tu te-ai măritat cu Derek, și nu eu, iar acum este momentul cel mai potrivit să începă să te trateze cu respectul cuvenit titlului tău.

Ea știa bine că, la fiecare cuvânt în parte, se deconspira în fața lui Julian. Și încă era lașă, deoarece în felul acesta poate

că smulgea rapid un bandaj de pe rană, însă totul avea să fie scos la lumină. Totul urma să fie cât se poate de limpede.

Nu se putea uita la Julian, însă putea să îi simtă privirea ațintită asupra ei, uitându-se atent, punând toate piesele laolaltă.

– Îmi ceri să o tratez pe fâța asta cu respect? spuse mama ei cu o voce care indica în mod clar cât de șocată era că o înfrunta Cass.

– Da, iar dacă ducele ar fi fost aici, te-ar fi dat afară pentru că ești atât de impertinentă cu soția lui.

– Da, și eu sunt la fel de în măsură să vă dau afară pe toți, adăugă Garrett.

Mama lui Cass deschise gura să vorbească din nou, însă interveni Julian. Se întoarse spre Lucy.

– Așteptați un moment! Am înțeles bine din această scurtă conversație că dumneavoastră sunteți, de fapt, Lucy Hunt, ducesa de Claringdon? Soția lui Derek?

Jane și Garrett se crispară.

De data asta, Penelope fu cea care rupse tăcerea.

– Bineînțeles, căpitane Swift. Cine ai crezut că este? Stai în casa dumneaei de o săptămână.

Julian se holbă la Lucy, care avu bunul-simț să pară că își cere scuze.

– Am crezut că se numește Lady Worthing.

El continuă să se uite la Lucy, însă remarcile sale erau adresate celorlalți.

– Am cam... inventat acea titulatură, răspunse Lucy, mușcându-și buza.

Oh, nu era de bine. Lucy nu își mușca niciodată buza.

Julian își întoarse rapid capul într-o parte ca să dea ochii cu Cass.

– Iar dumneata? Dumneata nu ești Patience Bunbury, nu-i așa?

Penelope rămase cu gura deschisă.

– Ce prostii îndrugi acolo? Ea este verișoara mea Cass. Îți scrie de ani întregi. Nu ți-o mai amintești?

Lacrimile îi ardeau ochii lui Cass, însă nu le lăsă să curgă. Nu avea dreptul să plângă. Nu avea dreptul să facă nimic, nimic

altceva decât să stea aici și să îl lase pe Julian să își dea seama care era adevărul. Și să o urască pentru asta.

El îi cercetă fața cu atenție. Ochii lui o scrutară din cap până în picioare. Pentru o clipă care îi frânse inima, ea îi simți durerea, șocul și... furia.

– Cassandra? șopti el cu suferință în glas. Tu ești Cassandra?

– Stai puțin, ea ți-a spus că este Patience? întrebă Penelope.

Julian nu își dezlipi privirea de pe Cass.

– Da.

Singurul cuvânt rostit răsună de-a lungul foaiierului lovind-o pe Cass peste față ca o palmă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, cine este Patience Bunbury? întrebă și mama lui Cass.

Penelope își înfipse mâinile în șolduri.

– Este prietena mea cea bună care nu există.

După care urmă un haos total, complet neplăcut auzului. Toți cei prezenți în foaiier începură simultan să pună întrebări răstite, să explice, să pună alte întrebări. Totul se precipită și zgomotul de fond atinse intensitatea unui tunet, în timp ce Cass și Julian nu făcură altceva decât să se uite fix unul în ochii celuilalt, în tăcere. Pe Cass o durea pieptul. Nu putea să respire și se lupta cu disperare cu lacrimile din ochi. Julian se uita la ea cu o privire care nu putea fi descrisă decât ca... dezgust.

Iar ea nu putea să îl învinovățească pentru asta.

Capitolul 31

Două ore mai târziu, Julian stătea în picioare pe terasă, cu mâinile în buzunare și cu un umăr proptit într-o coloană masivă de marmură, uitându-se lung la grădina care se întindea în față.

Mai degrabă o simți decât o văzu pe Cass apropiindu-se. După care se uită cu coada ochiului cum pășea. Venea spre el agale, în tăcere, hotărâtă.

În cele din urmă se întoarse cu fața spre ea. Era atât de frumoasă, atât de sfâșietor de frumoasă. Cassandra. Cassie. Femeia despre care se tot întrebasese ce face, femeia la care visase. Ea și ireala Patience Bunbury erau una și aceeași persoană? Fusesse singurul lucru pe care și-l tot repetase în ultimele două ore și, cu toate astea, în continuare nu-i venea să creadă.

Își miji ochii și se uită la fața ei. Era un prost. Cum de putuse să nu o recunoască? Să nu bănuiască? Avea același păr blond ca și Cassie. Aceiași ochi albaștri ca floarea-de-nu-mă-uita, ca ai lui Cassie. O vedea pe Cass și în zâmbetul ei, în gropița pe care o făcea când zâmbea. Cum mama naibii de nu observase asta? Foarte bine. Era adevărat că ea, Cassandra, semăna prea puțin cu cea de acum șapte ani, dar totuși ea era acolo, înăuntrul acestei frumuseți ca de lebedă. Ea era acolo. I se strânse stomacul. Ea fusese acolo și tot ea îl mințise în tot acest timp.

Fata se opri la câțiva pași de el. Își lipi buzele și înghiți în sec.

– Știu că nu pot să îți dau vreo explicație care să îndrepte ceea ce am făcut, începu ea. Însă am vrut să... dau ochii cu tine. Și să îți spun – își lăsă capul în jos – că îmi pare rău.

Julian se uită în sus, o privi pieziș, iar după aceea privi din nou lung la grădina din față.

– Am o singură întrebare.

Ea se lupta să-și rețină lacrimile. Își dădea seama după modul în care clipea prea repede din ochi, după modul în care înghițea în sec prea des. El nu voia să îi pese. Iar dacă nu se uita la ea, probabil că-i și putea reuși.

– Da, murmură ea.

– De ce? întrebă el printre dinții încleștați.

Ea întinse mâna spre el, dar el se trase brusc într-o parte. Foarte bine. Nu voia să o lase să îl atingă. Așa că ea își încrucișă brațele la piept și spuse pe o voce joasă:

– Of, Julian! Aș putea să încerc să îți explic toată povestea asta. Dar este pur și simplu de neexplicat, iar tu, sunt sigură, ai intuit motivul. Dacă ți-aș spune de ce, n-ar părea decât că încerc să dau vina pe Pen, iar ea nu merită să fie acuzată de ceva.

El strânse din buze. Cassie nici măcar nu avea să îi facă onoarea de a-i explica de ce îl mințise.

— Nu pot să înțeleg de ce m-ai minți cu privire la cine ești.

Cassandra se uită în sus la cerul albastru. Clipi des, dar lacrimile i se prelinseseră pe obraji. În mod evident pierdea lupta în încercarea de a nu plânge.

— Îmi pare rău, Julian! Atât de rău! Am vrut doar să... petrec niște timp cu tine.

— Și nu puteai face asta fiind Cassandra? Întrebă el cu o expresie neîncrezătoare pe chip.

Ea înghiți din nou în sec.

— Nu, șopti sfâșiată.

El își trecu mâinile prin păr.

— Și cum rămâne cu toate scrisorile, cu prietenia dintre noi? Toate astea nu au însemnat nimic pentru tine, de ai putut să mă minți în felul acesta?

Ea își șterse lacrimile cu dosul palmei.

— Nu pot să-mi explic nici eu. Știu doar că la început mi s-a părut că ideea are puțină noimă, așa că... Oh, Julian, aș face orice ca să dau timpul înapoi, să fac astfel încât să...

El ridică o mână.

— Nu. Te rog, nu!

— Tu nu m-ai recunoscut când ne-am întâlnit prima oară.

El închise puțin ochii.

— Deci este vina mea?

— Nu. Nu. Deloc.

Ea făcu câțiva pași, după care se întoarse cu fața la el. Acum lacrimile îi curgeau șuvoi.

Julian își scoase batista din buzunar și i-o dădu. Ea o luă zâmbind stângaci și trăgându-și nasul recunoscătoare.

— Întotdeauna un gentleman, murmură ea. Gentlemanul perfect.

— Ceea ce n-am fost și aseară. Când te-am sărutat... sau pe Patience... sau, mă rog, pe cine erai. Dar te-am întrerupt. Ce spuneai?

Cassie inspiră adânc.

– Pur și simplu nu mi-a venit să cred că nu mă recunoști, iar atunci Lucy ți-a spus că sunt Patience și... Trebuie să o cunoști pe Lucy. Ea este... eu sunt o mare proastă. Îmi pare rău! N-am vrut niciodată să te fac să suferi.

– M-ai lăsat să te sărut, crezând că ești altă femeie. Ceea ce e complet...

– Greșit?

El oftă lung și își trecu din nou mâinile prin păr.

– Printre multe alte lucruri.

– Julian, știu că pare nebunesc și inexplicabil, însă trebuie să mă crezi că nu am intenționat să ți fac rău în vreun fel. N-am vrut să se ajungă atât de departe cu asta. Am vrut să ți spun de nenumărate ori. Tot ce am scris în acele scrisori, totul, a fost adevărat. Eu sunt aceea. Sunt eu, prietena ta Cassandra. Nu-ți mai aduci aminte de mine?

Ea îi luă mâna și i-o duse la inimă. El închise ochii. Degetele ei erau reci, însă pieptul îi era cald. Senzația pielii ei îl copleși. Dar îi rezistă. Își reprimă în minte reacția fizică față de ea.

– Am cunoscut-o pe Cassandra din scrisorile ei, spuse el eliberându-și mâna din strânsoarea ei. Tu nu ești Cassandra. Nu știu cine ești tu.

Se răsuci pe călcâie și se îndepărtă.

Capitolul 32

– Chiar nu o să mănânci nimic? întrebă Jane, mângâind-o pe Cass pe spate.

Îi făcu semn spre bolul de supă cu capac pe care camerista îl adusese în camera lui Cass pe o tavă de argint pentru servit masa în pat.

– Nu mi-e foame, băigui Cas.

Zăcea în pat, îmbrăcată în cămașa ei de noapte lungă, din in, uitându-se fix, cu stoicism, la peretele din fața ei. Nu voia să plângă. Gata, nu mai era dispusă să plângă. În schimb, rămăsese

tăcută. Tăcută și resemnată, și probabil că acest lucru o speria pe Jane mai tare decât dacă ar fi plâns până i-ar fi ieșit ochii din orbite.

– Ești așa de zile întregi, spuse Jane, îngrijorarea răzbătându-i în voce. Trebuie să mănânci ceva.

Cass își tamponă ochii cu batista. Da. Era așa de patru zile. Tăcută și de neconsolat. Petrecerea de la conac luase sfârșit imediat după incidentul din foaier. După ce Julian o lăsase acolo, pe terasă, ea se dusese în camera ei și o rugase pe Maria să îi împacheteze în grabă bagajele. Apoi plecase la reședința părinților ei și o luase și pe Jane cu ea. Nici măcar nu își luase rămas-bun de la Lucy.

Lucy. Cass se umplea de nervi ori de câte ori se gândea la Lucy. Nu putea nici măcar să îi audă numele fără să-și strângă pumnii. Potrivit spuselor lui Jane, Lucy îi scrisese zilnic scrisori, sperând că i se va permite să vină să stea de vorbă cu ea, însă Cass refuzase cu obstinație. De asemenea, refuzase și insistența mamei sale de a-i explica totul. Din câte se părea, în după-amiaza în care Pen plecase să se întoarcă la Londra, un ax de la o roată a trăsurii ei se ruptese, iar ea fusese mai aproape de reședința părinților lui Cass, decât de cea a lui Lucy când se întâmplase. Ghinion curat! După toate aranjamentele făcute în secret, întreaga istorie fusese distrusă de un simplu ax de trăsură.

După turnura nefericită pe care o luaseră lucrurile în foaier, Garrett se înapoiase în grabă acasă. Julian plecase imediat la Londra, iar Owen se întorsese la rândul său în oraș, în mod evident satisfăcut că pusese capăt planurilor nebunești ale surorii sale. O luase pe Penelope cu el. Verișoara lor fusese extrem de fericită să aibă cu ce să plece. Lordul Berkeley, dragul de el, îi pusese lui Cass o mână pe umăr și îi spusese cât de rău îi pare că această șaradă nu se terminase prea bine, însă că va fi onorat să fie invitat la următoarea.

Acel blestemat de ax de la roata trăsurii! Cass nu se putea împiedica să nu se gândească la asta. Nu că ar fi contat prea tare. Și nici nu era vina lui Pen. Dar ce bine ar fi fost dacă acel ax nu s-ar fi rupt, dacă Pen nu s-ar fi dus la reședința părinților

lui Cass în noaptea aceea, dacă Pen nu le-ar fi spus părinților lui Cass că ea, Cass, se afla într-adevăr la reședința Upbridge și dacă cei trei nu ar fi venit împreună a două zi dimineată... poate că ea, Cass, ar fi ieșit basma curată din toată povestea asta. Sau bine, poate că n-ar fi scăpat chiar basma curată, dar cel puțin ar fi avut șansa să încerce să îi explice ea singură lui Julian, fără ca el să afle într-un mod atât de cumplit. Atunci el ar fi știut că ea nu intenționase să îl mintă la nesfârșit, că nu este persoana aceea îngrozitoare care credea el că este. Oh, pe cine mai păcălea acum? *Era* îngrozitoare. De fapt, de-a dreptul detestabilă. Singura persoană împotriva căreia putea să-și îndrepte cu adevărat întreaga furie era ea însăși.

Și Lucy.

Lucy pe care nu o va ierta niciodată.

— Mai zi-mi o dată ce-a spus Julian când a plecat, o rugă Cass pe Jane cu vocea tremurândă.

Jane inspiră adânc.

— I-a spus lui Upton că intenționează să se întoarcă la Londra și că spera că va primi ordine care să îi permită să se ducă din nou pe Continent.

— Se va duce în Franța, spuse Cass cu vocea joasă.

— Upton nu era sigur unde anume o să se ducă, însă crede că are de-a face cu Derek.

— Are. Mi-a spus Julian. Sau, mă rog, i-a spus lui Patience. A spus că fratele său și căpitanul Cavendish sunt dați dispăruți în Franța. Derek îi caută chiar acum.

— Sper din tot sufletul că au cu toții mare grijă ce fac, îi răspunse Jane.

— Ce altceva a mai spus Garrett? întrebă Cass.

Jane se crispă.

— A spus că a încercat să te avertizeze seara trecută la petrecere că o să vină părinții tăi. A spus că nu l-ai ascultat. E-adevărat?

Cass încuviință din cap.

— Da.

Iarăși lacrimile acelea blestemate care îi ardeau partea interioară a pupilelor. Și le reprimă a mia oară, cu multă hotărâre. Nu,

nu putea să plângă din acest motiv. Fusese numai și numai decizia ei să acționeze astfel.

– A mai spus Garrett și altceva?

– Da, a spus: „Te rog să te porți din nou așa cum o făceai până acum, domnișoară Lowndes. Nu știu cum să mă comport în compania dumitale fără canonada dumitale constantă de insulte. Sincer vorbind, mi se pare extrem de neinteresant. Ca să nu mai spun că mă și face să mă simt neliniștit“.

Asta chiar îi aduse pentru moment un mic zâmbet pe față lui Cass.

– Ah, ia te uită! Te-am făcut să zâmbești, spuse Jane cu emfază. Ar fi trebuit să vezi când am fost obligată să recunosc în fața căpitanului Swift nu numai că *nu* mă cheamă domnișoara Wollstonecraft, ci și că, de fapt, nu sunt nici un fel de rudă cu familia aceasta, spuse Jane oftând.

Cass se întinse și o bătu ușor pe Jane pe mână.

– Ești o prietenă foarte bună, Janie. Sunt atât de norocoasă să te am!

– Da, ei bine, cealaltă prietenă foarte bună a noastră așteaptă cu nerăbdare răspunsul la ultima ei scrisoare. I-ar plăcea foarte mult să vorbească cu tine.

Cass își țuguie buzele.

– Nu. Refuz să o văd pe Lucy. Ea a provocat toate astea. Dacă noi am fi spus pur și simplu adevărul și i-am fi permis lui Pen și lui Julian să se vadă în acea primă zi, ei ar fi rupt logodna, iar în momentul de față Julian nu m-ar urî așa cum o face.

– Știu că ți-e greu, spuse Jane. Însă Lucy chiar a crezut că face ceva bun. E bună la inimă și te iubește. Întotdeauna te-a iubit. Știi și tu foarte bine asta.

Cass își încleștă maxilarul.

– Nici măcar nu mai pot să mă uit la ea.

– Bine. Bine. O să-i spun.

Cass își trase nasul.

– Mulțumesc, Janie.

– Pentru cât mai contează, eu chiar cred că îi pare teribil de rău, îi răspunse Jane.

Cass suspină și se rostogoli în pat, strângându-și perna la piept.

– Oh, Janie, nu știu ce-o să mă fac!

Jane îi mângâie părul.

– Hai să începem prin a-mi spune unde anume ai vrea să fii. Putem să mergem la Brighton sau la Bath. O să te însoțesc. O să transformăm perioada asta într-o mică vacanță.

Cass inspiră adânc.

– Vreau să mă întorc la Londra.

Capitolul 33

Julian își termină de scris scrisoarea adresată lui Wellington. O împături, îi puse nisip fin care să absoarbă cerneala și apoi o sigilă. După care împinse scrisoarea de partea cealaltă a mesei de scris și se lăsă pe spate în scaun. Stătea din nou în casa din oraș a lui Donald, și iarăși simțea că locul lui nu este acolo. Se uită rapid în jur, prin cameră, biroul de lucru al fratelui său. Fără decorațiuni, curat și funcțional, exact ca și Donald.

Donald fusese fiul cel mare și perfect. Singurul fiu pe care tatăl lor și-l dorise vreodată. Iar acum Donald era dat dispărut.

Julian se ridică, se duse până la servanță și își turnă ceva de băut. Dădu paharul pe gât dintr-o înghițitură lungă și își mai turnă unul.

Căldura începu să i se răspândească prin membre, însă nici o cantitate de alcool nu avea să îi șteargă vreodată amintirea urletelor de durere de pe câmpul de luptă, unele dintre ele chiar ale lui însuși.

Luă cel de-al doilea pahar, se duse înapoi la masa de lucru și se așeză la loc. Îi curse puțin pe mână. Scoase o înjurătură.

Când se întorsese la Londra de la moșie, prioritatea lui fusese să îi găsească pe părinții lui Penelope și să le spună că nu intenționează să se însoare cu fiica lor. Domnul Monroe fusese, de fapt, chiar foarte rezonabil. Din câte se părea, Penelope le explicase deja întreaga situație. Ei nu voiau ca fiica lor să fie nefericită,

la fel cum nu voiau nici ca Julian să fie nefericit. Ambii părinți ai lui Penelope îi uraseră numai bine și îi spusese cât de mult se bucură că se întorsese din război. Îl întrebaseră despre sănătatea mamei lui și a lui Daphne. Întreaga experiență, per ansamblu, nu fusese neplăcută. Măcar era ceva care mersese bine după dezas-trul din Surrey.

Cel de-al doilea punct de pe lista lui de priorități a lui Julian ar fi trebuit să fie găsierea lui Cassie, însă bineînțeles că planurile lui se schimbaseră drastic. Nu putea nici măcar să se gândească la ea. Nu, având în vedere ce făcuse. Tot ceea ce îl interesa acum era să-i găsească pe Donald și pe Rafe.

Luă o scrisoare deschisă de pe masă. O primise astăzi de la Derek. Ochii lui Julian parcurseră în grabă pagina pentru a zecea oară. Din conținut reieșea că frații Hunt o luaseră pe pista pe care o găsiseră când ajunseseră inițial în Franța și că mai aveau două zile bune de mers până la locul în care fuseseră văzuți ultima oară Donald și Rafe. Asta dacă Donald și Rafe erau, de fapt, cei doi englezi pe care îi văzuseră informatorii lor. Totul era ca un joc de ruletă, însă era singura speranță pe care o aveau.

Julian își mai turnă un pahar. Dacă Donald și Rafe erau acolo, Derek îi va găsi. Nu putea exista cineva mai bun să îi caute, nici măcar el însuși, deși ura să recunoască asta. Îi scri-sese acea scrisoare lui Wellington, cerându-i să i se permită să li se alăture, nu fiindcă nu avea încredere că prietenii săi își vor face treaba, ci fiindcă, al naibii să fie, dacă putea să stea aici la Londra, într-o casă de oraș, și să nu facă nimic, în timp ce fra-tele și prietenul lui erau dați dispăruți, iar alți prieteni de-ai săi erau pe urmele lor. Iar adevărul era că intenționa să se ducă după ei cu sau fără aprobarea lui Wellington. Ar fi preferat pri-ma variantă, însă de îndată ce primea răspunsul, avea să plece, într-un fel sau altul, dacă nu cumva Derek se va fi întors deja cu vești.

Da, Julian voia să se ducă să îi găsească, însă dacă era cu-adevă-rat sincer cu el însuși – iar brandy-ul îl făcea al naibii de sincer –, ar fi recunoscut că nu voia să stea în Londra, căci ar fi fost tentat

să se ducă să o vadă pe Cassie. Cu cât se ducea mai departe de ea, cu atât avea să fie mai sigur pentru el.

Când ea își ceruse iertare acolo pe terasă, fusese tentat, atât de al naibii de tentat, să îi ceară ca ea să îi spună de cine este îndrăgostită. Păruse atât de afectată de remușcări ultima oară când o văzuse cu lacrimi în ochi. Dar scuzele ei nu aveau nici o noimă. Motivul pentru care plecase se datorase în parte faptului că nu putea să stea și să se uite la ea, la frumusețea ei angelică, la perfecțiunea aceea, și să știe că nu va putea niciodată să o aibă, nu în felul în care o dorea el.

Oare de ce îi permisesese să o sărute? Era atât de rea, încât i se păruse amuzant să o facă? „Sunt eu, prietena ta, Cassandra“, îi spusese ea. Ce mai prietenă, o mincinoasă! Cassandra pe care o cunoștea el nu era o mincinoasă.

Și într-un moment, unul îngrozitor, perfect, minunat, un moment hidos în care stătuse în acel foaier cu toți acei oameni, ascultându-le cuvintele ce le ieșeau din gură, el își dăduse seama că femeia pe care o dorise din nefericire atât de tare și femeia la care ținea cu-adevărat de atât de mult timp erau de fapt una și aceeași persoană. Totul fusese o tortură extrem de intensă, una care îi smulsese inima din piept, căci își dăduse seama că nu o poate avea niciodată. Poate că Patience îl dorise, însă, potrivit spuselor lui Hunt, Cass voia pe altcineva. Și chiar dacă nu era așa, nu mai conta, de vreme ce era o mincinoasă, o actriță, o persoană în care nu puteai avea încredere.

Fir-ar să fie! Cine era bărbatul de care era îndrăgostită? Lui Julian nu ar fi trebuit să îi pese, însă îi păsa. Își luă altă băutură. Pentru numele lui Dumnezeu, avea să îi rupă picioarele când îi va afla identitatea! Ba nu, n-o va face. Dar și-ar fi dorit atât de mult! Dumnezeu, cât de mult! Oare era Upton? Upton intrase în jocul lor meschin, nu-i așa? Oare râseseră pe la spate de Julian pe toată durata petrecerii? Cu toții? Upton, Jane Lowndes și Lucy? Și nici măcar lui Owen nu i se păruse deloc potrivit să îi spună că sora lui zburda încolo și înapoi pe moșie susținând că este altcineva. Ce Dumnezeu se întâmplase cu toți oamenii aceștia?

Julian dădu pe gât conținutul paharului și se duse din nou direct la servanță, ca să-și mai toarne unul.

Când ducesa de Claringdon fu condusă în biroul de lucru al fratelui său, peste câteva ore, Julian nu era complet sigur că mai știa ce zi era. Brandy-ul își atinsese scopul.

– Vă mulțumesc că mă primiți, domnule căpitan Swift, rosti ducesa.

Julian făcu o plecăciune spre ea și aproape că se rostogoli în față.

– Plăcerea e de partea mea, Excelența Voastră, nu se întâmplă în fiecare zi să fiu vizitat de o ducesă adevărată.

Lucy Hunt zâmbi ușor. Ochii ei colorați într-un mod atât de neobișnuit scăpărară.

– Pot să vă ofer ceva de băut, Excelența Voastră? continuă el, făcând un gest larg și generos spre servanță.

– Nu, mulțumesc, domnule căpitan.

– Atunci rămâne mai multă pentru mine, spuse el. La naiba! Cumva, tocmai se auzise sughițând? Halal maniere! Ia spuneți-mi, cărui fapt îi datorez această plăcere?

Poate că plăcere sunase puțin cam ca „blăcere“, dar nu conta. Ea știa ce voia el să spună. Se clătină în drum spre servanță și își turnă și ultima gură de brandy în pahar. La naiba! Sticla era goală. O întoarse cu fundul în sus și o scutură, după care aruncă sticla goală în aer. Încercă să o prindă, însă rată. Sticla căzu pe covor și se rostogoli sub servanță. Julian îi trase un șut spre colț și apoi se duse spre canapea, acolo unde se așezase ducesa.

– Am venit să îmi cer iertare, spuse ea cu voce joasă. Și să vă dau asta.

Scoase o scrisoare din săculețul ei.

– Iertare pentru ce?

Julian încercă să își concentreze privirea asupra ducesei. Un moment i se păru că sunt două femei acolo, ale căror contururi se împleteau și se tot mișcau într-o parte într-o imagine încrețosată, precum niște mici ducese gemene.

– Eu sunt cel care trebuie să vă ceară iertare, Excelența Voastră, pentru că sunt cam băut.

Un mic zâmbet încolți pe buzele ei.

– Nu trebuie să vă faceți griji, domnule căpitan. Vă înțeleg pe deplin. Ar fi trebuit să vă înștiințez că vin, dar am ținut morțiș să îmi cer scuze pentru rolul jucat de mine în farsa a cărei țintă ați fost la petrecerea de la conac. Nu eram sigură că veți vrea să mă primiți.

– Nu i-aș întoarce spatele soției celui mai bun prieten al meu.

– Văd că mi-am făcut griji degeaba. Ea își aruncă privirea la scrisoarea din mână sa. Însă am venit să vă spun ceva.

El își încleștă maxilarul.

– Dacă este ceva care să o scuze pe Cassie, aș prefera să nu o aud.

Ducesa se aplecă în față de pe canapea și vorbește iute, serios și sincer.

– Trebuie să mă ascultați. Sincer vorbind, toată povestea a fost în întregime ideea mea. Deși Cass a insistat că nu o să mă credeți dacă vă spun asta, este adevărat. Vă jur!

El ridică un deget ușor tremurând în aer.

– Cu tot respectul, Excelența Voastră, pronunțat *boastră*, chiar dacă este adevărat și a fost în întregime ideea dumneavoastră, dumneavoastră nu sunteți prietena mea, o persoană pe care o cunosc de ani întregi și cu care am schimbat nenumărate scrisori. Faptul că m-ați mințit dumneavoastră este de departe cu totul și cu totul altceva decât faptul că m-a mințit Cassandra.

– Vă înțeleg pe deplin, domnule căpitan, răspunse ducesa. Cu toate acestea, eu chiar sper că o să înțelegeți că totul a fost ideea mea. Sunt cunoscută pentru farsele și planurile mele secrete și sunt sigură că soțul meu o să vă confirme asta data viitoare când o să vă întâlniți. Oricum, fie ce-o fi, nu pot decât să sper că o să vă reconsiderați sentimentele dumneavoastră pentru Cass și că veți...

– Că voi ce?

El dădu să mai ia încă o înghițitură din pahar și aproape că nu își nimeri gura.

– Că veți citi asta, încheie ea, întinzându-i scrisoarea.

El îi smuci scrisoarea din mână.

– Ce mai e și asta?

– E de la Cass.

Julian aruncă scrisoarea pe canapea, unde alunecă printre perne.

– Bleah! Am vorbit deja cu ea. Nu am nevoie de alte scuze din partea ei.

– Nu. Este vorba de altceva, de cu totul și cu totul altceva de data aceasta, domnule căpitan Swift. Cass a scris-o în urmă cu câteva luni, când credea că sunteți pe moarte.

El își închise un ochi, în acest fel cele două ducesă părând mai mult ca fiind una singură.

– Și v-a cerut să mi-o aduceți acum?

– Nu. Din contră. M-ar omori dacă ar ști că v-am adus-o.

– Dacă nu v-a cerut să mi-o aduceți, cum de ați ajuns în posesia ei?

Ducesa inspiră adânc.

– A avut-o cu ea la conac. A adus toate scrisorile primite de la dumneavoastră. Era în aceeași cutie. M-am dus pe furiș la ea în cameră. Știu că n-ar fi trebuit să o fac, însă chiar am crezut că... Citiți scrisoarea, domnule căpitan! Vă rog!

El se uită chiorâș la ea.

– Dacă credeți că ea, Cassandra, se va supăra că mi-ați adus-o, atunci de ce ați făcut-o?

– Deoarece cred că va conta, că vă va schimba punctul de vedere. Și fiindcă cred că este importantă. Și – oftă ea – adevărul este că deja Cass e îngrozitor de supărată pe mine, așa că nu risc prea mult prin venirea mea aici, spuse ea cu un zâmbet care nu i se reflecta și în ochi. Ducesa se ridică și își netezi rochia cu mâinile. Acum voi pleca, domnule căpitan. Sper că veți citi scrisoarea.

Julian se ridică la rândul lui și se uită cum pleacă ducesa printr-un fel de ceață.

– Citește scrisoarea, mormăi el. Nu mai căuta alte scuze.

Și căzu drept pe canapea cu fața în jos.

Capitolul 34

Când Julian se trezi a doua zi dimineată, era în patul său din casa lui Donald, iar capul îl durea atât de tare de parcă avea un drăcușor acolo care bătea în niște tobe. Se ridică încet și se întinse cu grijă după clopoțel.

Majordomul sosi în câteva momente.

– Te implor, Pengree, adu-mi ceva pentru cap, spuse Julian.

– Imediat, milord, răspunse Pengree, răsucindu-se pe călcâie și ieșind din încăpere.

Julian își duse mâinile la tâmpile și strânse. Dumnezeu, de ce băuse atât de mult brandy? Ultima oară când scăpase complet situația de sub control în privința băuturii fusese pe vremea când era un tânăr necopt. Halal! Halal maniere!

În creier i se formă un mic sâmbure al memoriei. Aseară. În birou. Sticla de brandy. Ducesa. Dumnezeu, mica ducesă a lui Derek, cu părul ei negru, trecuse pe aici să îi facă o vizită și, la naiba dacă el putea să își amintească un cuvânt din ce spusese ea. Desigur, existase un motiv pentru care venise. Își amintea vag cum încercase să îi distingă fața în fundalul încețoșat format de cele două femei tinere, cu ochi sclipitori, care stăteau pe canapeaua lui și se tot mișcau în toate părțile.

La naiba! Simplul fapt că încerca să își amintească îi provoca dureri. Fără îndoială, ea venise cu alte scuze și minciuni. Sau să încerce să îi spună că nu Cassandra era cea care trebuia învinovățită. Toate astea, niște mizerii! Pentru numele lui Dumnezeu, el, unul... Gemu groaznic. Își mișcase capul mult prea repede.

Își amintea puțin din ce făcuse aseară și că în cea mai mare parte din timp se gândise la Cassie și la predispoziția ei pentru minciună. Și oare nu își jucase ea rolul acela nenorocit până la perfecțiune? Mergând chiar atât de departe încât să pretindă că nu știe că el are un frate sau o soră. Întrebând dacă sunt

apropiați. Era revoltător. Cassie știa al naibii de bine că el și Donald nu fuseseră niciodată apropiați.

Pengree se întoarse în grabă în cameră cu un amestec făcut din diferite chestii pe care prietenul lui Julian, Devon Morgan, marchizul de Colton, îl inventase în urmă cu câțiva ani când erau tineri și umblau de nebuni prin oraș. Era ceva verde, absolut dezgustător și funcționa ca o blestemată de licoare magică. Donald o folosisese la rândul său cu anumite ocazii, iar majordomul său cunoștea în mod evident rețeta. Julian luă paharul de pe tava de argint și se uită lung la lichidul oribil din față. După care îl dădu pe gât dintr-o înghițitură ce i se păru îngrozitoare.

Luă și o gură zdravănă de aer, încercând să nu se înece.

– Pengree? spuse el în cele din urmă.

Majordomul se opri și se întoarse complet.

– Da, milord.

– Ducesa de Claringdon m-a vizitat aseară?

– Da, milord. A fost în biroul dumneavoastră timp de aproape un sfert de oră. Când a plecat, mi-a spus să verific ce faceți.

Julian își frecă tâmpilele.

– Și ce-ai descoperit când ai verificat ce fac?

Pengree își dresе vocea.

– Erați, hmm-hmm, adormit pe canapea, milord.

– Adormit?

– E un fel de a spune, milord.

În traducere, pierdut cunoștința.

– Ți-a spus ceva, Pengree? A lăsat ceva?

– Nu, milord. Nu din câte știu eu.

Julian clătină din cap, iar după aceea gemu din nou. Chestia aia verde nu își făcea efectul atât de rapid. Însă el nu putea să scape de senzația că uitase ceva, probabil ceva ce îi spusese ducesa.

– Foarte bine, Pengree. Mulțumesc.

Majordomul ieși din încăpere fără să mai spună vreun cuvânt.

Capitolul 35

– Te rog, Julian, te rog, du-mă la teatru! A trecut o viață de om de când n-am mai mers și eu însoțită.

Daphne era teribil de convingătoare când dorea să fie, și, din păcate, lui Julian i se păruse întotdeauna dificil să îi spună nu surorii lui mai mici.

El îi aruncă o privire. Daphne avea acum aproape nouăsprezece ani și era o femeie în toată firea. Deja supraviețuise primului sezon în care fusese prezentată în societate. Schimbarea din înfățișarea ei îl șocase. Nu chiar atât de mult ca schimbarea Cassandrei Monroe, însă... Nu. Modul acesta de a gândi nu îi era de absolut nici un ajutor.

– Mă bucur să aud că familia Monroe nu s-a supărat pe tine pentru că ai rupt logodna cu Penelope, spuse mama lui de pe scaunul din lemn de trandafir, aflat la numai câțiva centimetri distanță de el.

Julian râse ușor.

– Se pare că Penelope era la fel de nerăbdătoare să scape de mine cum eram și eu să scap de ea.

– Totul e bine când se termină cu bine, spuse Daphne cu un zâmbet strălucitor. Acum despre piesa de teatru de diseară...

În cele din urmă, Julian fu de acord să meargă. Daphne părea un pic deprimată, nu era în starea ei de spirit obișnuită. Era tristă din pricina lui Donald și a lui Rafe. Julian voia să o facă să uite de grijile pe care și le făcea din pricina lor.

– Foarte bine, mergem la teatru.

Daphne râse și bătu din palme.

Câteva ore mai târziu, în timp ce intrau în loja lui Donald de la teatru, Julian își dădu seama ce greșeală monumentală făcuse când fusese de acord să își însoțească sora.

Cum de fusese posibil să uite că teatrul chiar se întâmpla să fie unul dintre locurile favorite ale Cassandrei? De câte ori în scrisorile ei îl delectase cu poveștile despre teatru, despre cum

văzuse piesa aceasta sau cealaltă cu prietenii ei? N-ar fi trebuit să fie o surpriză când o văzu, stând pe partea opusă într-o lojă cu mama ei... și nimeni altul decât Garrett Upton. Însă fu o mare surpriză.

Garrett Upton!

O gelozie arzătoare îi străpunse pieptul lui Julian. Upton. El era. Totul era atât de clar acum. Julian avusese suspiciunile lui. Însă acum, văzându-i împreună, nu mai avu nici un fel de îndoială. Upton fusese acolo, la petrecerea de la conac, probabil râzând în sinea lui de Julian tot timpul în care verișoara lui și prietena ei își jucau mica farsă cu el în centru. Trebuia să fie Upton. El era singurul bărbat, în afară de tatăl ei, pe care Cass îl menționase vreodată în scrisorile sale. Upton era întotdeauna acolo cu ele. Vara trecută ea chiar stătuse în casa lui din Bath. O altă amintire îi veni lui Julian în minte. Upton fusese singur cu Cassie în bibliotecă în seara aceea, la petrecerea de la conac, înainte să sosească Julian. O întrebase despre asta la momentul respectiv, iar ea se scuza-se spunând că Upton căuta o carte înainte să se ducă la culcare. Se prefăcuse că nici măcar nu îl cunoștea.

Da, Upton era cel în cauză. Julian era sigur de asta. Iar Upton era moștenitorul unui titlu de conte. Nu asta îi spusese oare Cassandra întotdeauna, că maică-sa insistă să o mărite cu un conte? Cu un titlu. Un titlu exact ca acela pe care Julian nu îl avea?

El se uită cu atenție pe partea opusă a sălii la cei doi. În momentul în care ochii lui îi întâlnește pe ai Cassandrei, ea își lăsă privirea în jos, își duse batista la gură și ieși rapid din lojă. Mama Cassandrei păru să nu observe, însă Upton se ridică în picioare și o privi cum pleacă. După care își întoarse privirea în direcția lui Julian. Julian îi întoarse privirea cu un rânjet. Era un lucru bun că Upton era în partea cealaltă a sălii de teatru, căci altfel i-ar fi stâlcit în pumni fața aceea nenorocită.

– Scuză-mă un moment, îi spuse Julian lui Daphne.

Se ridică și ieși din propria lojă fără să se gândească la asta, ca și cum picioarele lui mergeau de capul lor. Cu niște pași uriași

ce parcă mâncau pământul, își croi drum de-a lungul coridorului și apoi afară în foaier.

Cassie stătea acolo, tremurând, cu lacrimi în ochi. Pentru un moment scurt, Julian se simți de parcă fusese lovit cu putere în stomac. El o făcuse să se simtă așa? Dar chiar atunci realitatea crudă și răzbunătoare reveni sub forma amintirilor. De ce îi păsa lui? Nu putea să aibă încredere în ea. Cătuși de puțin. Ea îl mințise întruna. Îi spusese adevărul numai când fusese obligată să o facă. Tot ce făcea era probabil pentru spectacol. Era o actriță talentată. Oare intuise că el se va duce după ea? Ar fi fost bine să se întoarcă, să se ducă înapoi la sora lui și să o ignore pe Cassie. Ea nu merita nimic mai mult.

După care își reaminti cât de speriată părăsise când auzise că Donald este dispărut în Franța. Acea nu fusese o reacție teatrală. Chiar îi păsase cu adevărat.

– Cassandra.

Numele ei îi scăpă de pe buze fără să vrea. La naiba! Era prea târziu.

Ea se întoarse. Ochii i se măriră brusc.

– Julian? Ce... Ce faci aici?

El își miji ochii spre ea.

– Aș fi putut să jur că m-ai văzut în sala de teatru.

Ea încuviință, dând ușor din cap.

– Te-am văzut. Am vrut să spun, ce faci aici, afară?

Ea făcu un gest larg spre holul teatrului. Încerca să îl întrebe de ce o urmărise și nu reușea deloc să fie explicită.

– De ce plângi? se auzi el întrebând.

Ea își aruncă rapid privirea într-o parte.

– Nu plâng.

– Nu plângi?

– Te rog, Julian.

El se apropie de ea și o apucă strâns de încheietura mâinii. O trase în spatele lui câțiva pași până când ajunseră la o nișă mai ferită din colț. După care o întoarse, o îndepărtă de el și se întoarse cu fața la ea.

– De ce plângi?

– Știu. Nu am dreptul să plâng din cauza asta, spuse ea, chiar în timp ce o lacrimă i se scurgea în jos de-a lungul nasului și căzu scoțând un sunet sec.

Își tamponă rapid fața cu batista.

– Și-atunci de ce o faci? o întrebă el răspicat.

– Nu pot să mă abțin.

– Fir-ar să fie, Cassandra! Tu ești cea care...

O flacăra scăpără în ochii ei, o flacăra pe care el nu o mai văzuse până atunci.

– Știu. Știu. Eu sunt cea care te-a indus în eroare. Eu sunt cea care a mințit. Știu bine ce-am făcut, Julian. Nu am pe cine să dau vina, în afară de mine. Însă nu mint când spun că îmi pare rău și că aș da timpul înapoi dacă aș putea.

El dădu să spună: „Tu ești cea care iubește pe altcineva“. Slavă Domnului că ea îl oprise. Ar fi însemnat în mod clar să se dea de gol, fir-ar să fie! Tot ce-și dorea acum să facă era să tragă un blestemat de pumn în cel mai apropiat perete. Ea stătea acolo plângând din cauză că pierduse prietenia dintre ei. Dar în ceea ce-l privea, pierduseră mult mai mult de-atât.

– În seara aceasta ai venit aici cu Upton? se aventură el.

Un alt încuviințat ușor din cap.

– Da.

El își strânse pumnul.

– Ai de gând să te măriți cu el?

Ea se uită într-o parte, lacrimile curgându-i în jos, pe ambii obraji.

– Mama vrea să o fac.

El își trecu mâna prin păr.

– Și tu? Asta-i ceea ce îți dorești?

– Cassandra!

Amândoi se întoarseră și îl văzură pe Upton stând la câțiva pași distanță, cu mâinile în șolduri, uitându-se la ei precum un mire gelos.

– Ești bine?

Cass dădu aprobator din cap.

– Da, Garrett. Sunt bine.

– Nu-i nevoie să vii să vezi ce face, Upton. Se simte bine, spuse Julian pășind în față, dorind să îi tragă un pumn în față lui Upton.

– Mie nu mi se pare că se simte bine, replică Upton, uitându-se atent la Cass. Ai nevoie de mine, Cassandra?

Julian mai făcu un pas amenințător spre Upton. Nu trebuia decât ca bărbatul să spună un cuvânt și gata. Julian avea suficientă furie în el cât să îl bată măr. Cassandra trecu pe lângă Julian atingându-l ușor cu hainele și se puse direct în fața lui Upton, blocându-i vederea lui Julian și împiedicându-l să îl mai vadă. Tocmai îl salvase.

– Sunt bine, Garrett. Sincer. Lasă-mă doar un moment!

Garrett. Ea deja îi spunea pe numele de botez. Îi scrisese și lui scrisori când fusese plecat la război în Spania? Oare cui nu îi scria ea scrisori?

– Bine. O să te aștept acolo, spuse Upton, ducându-se spre cadrul ușii care dădea spre rândul unde era situată loja lor. Julian își relaxă pumnul, privind cum se retrage bărbatul. Era mai bine pentru el să nu facă nimic.

Cass se întoarse cu fața spre Julian, ștergându-și lacrimile de la ochi cu ambele mâini.

– Mă vei ierta vreodată, Julian? întrebă ea cu o voce care lui îi înmuie genunchii.

„Mă vei iubi vreodată, Cassandra?”

El se uită într-o parte, spre coridorul întunecat.

– Nu cred că pot.

Capitolul 36

Afurisita de Daphne și afurisitele ei pretenții de a dori să fie în mijlocul blestematei de societăți, în mijlocul acțiunii. Indiferent ce anume însemna asta. Iar astă-seară, din câte se părea, era vorba despre balul marchizului de Hillborough. Jumătate din Londra era plecată în provincie pe timpul toamnei, însă singurul

eveniment pentru care toată lumea părea că se întoarce era blestemăția asta de bal.

– Toată lumea va fi acolo, Julian, încercase Daphne să-l convingă, iar cum Julian încă nu primise nici un fel de răspuns, favorabil sau nu, din partea lui Wellington, cedă rugăminții surorii sale și o însoți la bal.

Singura veste bună era că Julian îl aștepta de-acum pe Derek să se întoarcă din zi în zi. Nu mai primise nici o scrisoare de la el, însă lui Derek i se acordaseră numai două săptămâni în care să îi găsească pe cei doi. Termenul-limită se apropia rapid, iar Julian stătea ca pe ghimpi ca să audă vești de la el. Probabil, dacă misiunea era lipsită de succes, Wellington va aproba ca ei doi să se întoarcă împreună. Julian putea doar să spere.

– De ce ești atât de prost dispus? îl întrebă Daphne, clipind și fluturându-și genele negre și lungi spre el.

Sora lui arăta surprinzător de bine așa cum stătea în fața lui în trăsură. Purta o rochie verde-deschis. Părul ei blond era ridicat într-un coc cu bucle, ochii ei cenușii – cei în care îi vedea ca în oglindă pe ai săi – clipeau spre el cercetători. Era aproape la fel de înaltă ca unul din băieții care duceau steagurile pe câmpul de luptă, însă în ciuda staturii ei mici, avea o personalitate mai mare decât oricine altcineva. Daphne fusese întotdeauna, hmm-hmm, sălbatică, asta în lipsa unui termen mai bun. O, cunoștea bine toate regulile de comportare și cum să fie fiica adecvată a unui conte. Numai că de regulă încălca în mod deliberat toate acele reguli cu mult aplomb.

Odată, fugise de acasă și fusese găsită peste două săptămâni în zona docurilor purtând pantaloni bărbătești și pretinzând că este băiat. Donald nu reușise niciodată să scoată de la ea ce pusese la cale, iar ca familie reușiseră să mușamalizeze scandalul, însă drept rezultat mama lor era mai mult decât fericită să îl aibă pe unul din fiii săi întors acasă ca să o ajute, să o țină sub observație pe fată. Tot ce o mamă putea să facă, spusese ea, era să o împiedice pe Daphne să iasă pe furiș pe geamul de la dormitor noaptea.

Julian avea în cele din urmă șansa să o întrebe pe sora sa ce știa despre călătoria lui Donald în Franța.

– Oh, haide, dragă frate, poate că sunt eu femeie, dar nu sunt deloc stupidă.

Julian zâmbise la replica ei. Sora sa mai mică era chiar mai inteligentă decât crezuse el.

– Am senzația că Donald avea ceva clar în minte când a menționat că va călători cu căpitanul Cavendish.

– Rafe?

– Da. Rafe lucrează pentru Ministerul de Război de ani întregi, îi replică Daphne.

– Cum de-ai știut...?

– Nu ți-am spus că nu sunt proastă?

Julian reținu să nu o subestimeze pe sora sa.

Rafe Cavendish era foarte mândru de discreția sa, iar dacă Daphne ghicise cu ce se ocupa, atunci probabil că era într-adevăr foarte abilă în a face aprecieri și a emite judecăți de valoare.

Daphne își strânse brațele la piept.

– Aș putea fi un spion la fel de eficient pe cât ar fi Donald, știi bine. Unul chiar mai bun, aș îndrăzni să spun.

– Dacă tu crezi, fie și pentru o clipă doar, că eu ți-aș permite să...

Ea ridică o mână în aer.

– Știu. Știu. Sunt o lady și încă una prea tânără pentru așa ceva. Cum aș putea vreodată să mă descurc să fac ceva atât de periculos precum a lucra pentru Ministerul de Război? continuă ea dându-și ochii peste cap.

Julian se uită chiorăș la sora lui. Fata era cam prea inteligentă.

– Să nu ne facem griji, continuă Daphne. Secretul lui Donald este în perfectă siguranță în ceea ce mă privește, așa cum este și al căpitanului Cavendish, desigur. Mama crede că ei duceau la îndeplinire nu știu ce chestiuni parlamentare nevinovate. Nimic periculos, bineînțeles, iar asta este exact ce vreau și eu să creadă. Până când primim vești.

Cei doi frați făcură un schimb rapid de priviri. Știau amândoi cât de grave puteau fi veștile, cât de serioasă era de fapt situația. Julian dădu aprobator din cap. Indiferent de ce defecte ari fi avut ea, Daphne știa să țină un secret. De asemenea, știa

cu exactitate cum să obțină ceea ce voia. Două trăsături extraordinare, trebui Julian să admită. Se întrebasese adesea ce fel de bărbat ar fi fost în măsură să o facă pe năvalnica lui soră mai mică să se hotărască să se mărite și să aibă copii. Deja îi ura noroc bietului viitor pretendent.

– Acum, încetează să mai fii atât de prost dispus și hai să ne bucurăm de bal în seara asta, adăugă Daphne.

– Nu sunt prost dispus, insistă Julian.

– Ba chiar ești, spuse Daphne răspicat, ridicându-și năsul ei drăguț în aer. Ești prost dispus de când te-ai întors de pe Continent.

– Da, ei bine, după ce a fost pe moarte, unui bărbat i se poate întâmpla asta.

Daphne își țuguie buzele.

– Ba nu. Nu mă păcălești tu pe mine. Știu că ești prost dispus dintr-un motiv care nu are absolut nimic de-a face cu ce ți s-a întâmplat acolo.

Julian îi servi ceea ce speră că era o expresie plictisită.

– Și care-i motivul ăsta?

– E din cauză că ți-ai încheiat relația cu Penelope Monroe, spuse Daphne cu emfază. Deși nu pot să spun că te învinovățesc. Ea fost întotdeauna extrem de drăguță cu mine, desigur, însă eu niciodată n-am...

Se uită pieziș ca și cum ar fi încercat să se gândească la cuvântul corect pe care să îl folosească.

– Pur și simplu nu mi-am închipuit niciodată cum v-ar sta împreună. Nu mi se părea că vă potriviți, știi?

– Nu, nu știu.

– Ba știi. Ești doar prost dispus, din nou.

– Te asigur că starea mea de spirit nu are nimic de-a face cu încheierea logodnei mele cu Penelope.

– Sincer vorbind, eu sunt foarte mulțumită. Mama a fost obligată să îmi dea cinci lire din cauza asta.

Daphne râse cu acel râset al ei care, după cum el deja observase, îi făcea pe bărbați să întoarcă imediat capul când erau în oraș.

– Nu mai râde așa! O să-mi fie greu să-i țin pe toți acei gentlemen departe de tine în seara asta.

– Oh, te rog!

Daphne își dădu încă o dată ochii peste cap.

Julian își puse mânușile.

– Știi că o să regret că te întreb asta, dar de ce ți-a dat mama cinci lire?

– Deoarece am câștigat pariul, prostuțule!

El ridică o sprânceană întrebător.

– Pariul?

– Am făcut pariul cu mama că, atunci când o să vii acasă, o s-o termini imediat cu Penelope. Mama a spus că o să planifici nunta pentru la primăvară.

Sprânceana lui rămase arcuită.

– Mama are atât de multă încredere în mine, nu-i așa?

– Nu-i vorba că ea voia ca tu să te căsătorești cu Penelope. Chiar nu cred că voia asta. Deși nu a spus-o. E vorba doar de faptul că era convinsă că *o vei face*.

– Înțeleg. Iar tu n-ai crezut că o să rămân atât de neclintit și de loial?

Daphne clătină din cap. Cârliionții ei blonzi i se lovira de obraji.

– Absolut deloc.

– Ce te-a făcut să fii atât de sigură?

– Faptul că eu am fost aici ca să o văd pe verișoara ei Cassandra crescând, dragă frate.

Îi aruncă un zâmbet de felină, cu capul ușor întors într-o parte.

– Ai văzut-o pe Cassandra de când te-ai întors, nu-i așa?

– Da, am văzut-o, mârâi el.

– Probabil că la petrecerea de la conac?

Julian se uită fix la fața surorii sale.

– Cum de ai...

– Ai vorbit despre ochii lui Lady Worthing, ceea ce m-a făcut să cred că Lady Worthing este de fapt ducesa de Claringdon și apoi

că domnișoara Bunbury ar fi putut foarte bine să fie Lady Cassandra. Am dreptate?

Julian își încleștă fălcile.

– Se pare că întreaga petrecere de la conac a fost o farsă elaborată, menită să mă păcălească pe mine.

– Am știut eu! Am implorat-o pe Penelope să mă ia cu ea când s-a oprit să ne facă o vizită înainte să plece spre Surrey.

– Ai știut de planul ăsta nebunesc și nu te-ai gândit că este absurd?

– Oh, absurd a fost, cu siguranță. Deși cred că ar trebui să o cunoști pe ducesa de Claringdon ca să înțelegi totul. Ea e o femeie puțin cam... imprevizibilă.

– Și n-ai găsit de cuviință să îi spui lui Penelope că verișoara și prietena ei jucau niște personaje imaginare acolo în provincie?

Daphne își propti mâinile în șolduri.

– Și să stric toată distracția? Nu m-aș fi gândit la așa ceva.

– Și tu ești la fel de nebună, declară Julian, clătînând din cap.

– Deci chestia este că, de fapt, ai văzut-o pe Lady Cassandra.

– Da.

– Așadar, nu mai trebuie să îți explic motivul pentru care am făcut pariu cu mama că o să rupi relația cu Penelope, spuse Daphne, zâmbindu-i dulce. Și îi mulțumesc din inimă lui Lady Cassandra pentru cele cinci lire ale mele.

Julian clătină din cap. Da, Daphne nu mai era o fetiță drăguță predispusă să pună mult prea multe întrebări. Crescuse și devenise o tânără inteligentă care gândea mult mai mult decât părea la prima vedere. Slavă Domnului, Julian fu scutit de și mai multe întrebări din partea vorbăreței sale surori când trăsura lor se opri în fața casei din oraș a lui Hillborough. Julian coborî primul și apoi o ajută și pe Daphne să se dea jos din trăsură.

De îndată ce picioarele lui Daphne, încălțate în pantofi de bal, atinseră pământul, cei doi frați o porniră spre ușa de la intrare.

Direct în calea lui... Lady Moreland, Garrett Upton și Cassandra Monroe.

Julian scrâșni din dinți. Se uită într-o parte, dar nu înainte să o surprindă rapid cu privirea. Cassandra arăta de vis într-o rochie de culoare violet, cu niște diamante scânteietoare la gât.

– Acum chiar că această seară va fi una interesantă, spuse Daphne, cu un zâmbet larg pe fața ei micuță și ghidușă. Într-adevăr, o seară interesantă.

Capitolul 37

Cass dădu din cap în semn de salut spre Daphne Swift și își întoarse privirea într-o parte. Slavă Domnului, Garrett era acolo ținând-o de braț ca să o ducă spre casă. Mama ei vorbea repede și necontrolat, aparent fără să fie conștientă de prezența celor doi. Nu era nimic de făcut în afară de a se așeza la rând pentru a fi primiți la bal, alături de Julian și Daphne. Putea să îi simtă privirea lui Julian ațintită în ceafă. Sau poate că totul era doar în mintea ei, fiindcă își dorea asta? Probabil că el nu se uita deloc la ea, probabil că o ignora complet. Însă ea nu putea să îl ignore. Închise ochii. Și iată că simți apa lui de colonie, acel amestec delicios care îi stârnea simțurile.

Slavă Domnului că măcar șirul de oameni înainta rapid. Din păcate, Daphne Swift nu intenționa să le permită să păstreze o tăcere solemnă.

– Ce plăcere să vă revăd, Lady Cassandra! spuse Daphne.

Cass fu obligată să se întoarcă. Cu toții făcură un schimb ciudat de saluturi. Mama ei fu rece și mai mult decât rezervată, ca de obicei.

– Și pentru mine la fel, îngăimă Cass, dând din cap spre Daphne. Ați primit vreo veste cu privire la fratele dumneavoastră și căpitanul Cavendish?

O umbră trecu rapid peste fața frumoasă a lui Daphne.

– Nu. Mi-e teamă că nimic. N-am dreptate, Julian?

Fața lui Julian era ca o mască de piatră.

– Nimic. Încă.

– Sper din inimă că o să aveți vești în curând și că acestea vor fi favorabile, adăugă Cass.

– Într-adevăr, reuși mama lui Cass să completeze.

Garrett și Julian se uitară pieziș unul la celălalt.

– Vă mulțumesc foarte mult, Lady Moreland, Lady Cassandra, le răspunse Daphne.

Julian rămase tăcut.

– Eu și fratele meu tocmai vorbeam despre dumneavoastră, adăugă Daphne, urmărind reacția de pe fața lui Cass.

Expresia de pe chipul mamei lui Cass era înțepată, ca și cum tocmai ar fi mirosit ceva dezgustător. Ochii lui Julian scăpărară puțin, însă altminteri figura nu i se schimbă deloc. Cass nu putea decât să își imagineze că el ar fi vrut s-o calce pe picior pe sora lui chiar atunci.

– Oh? se auzi doar replica din partea lui Cass.

– Da. Tocmai îi spuneam lui Julian că, de când a plecat, ați crescut și ați devenit o femeie atât de frumoasă, Lady Cassandra.

Julian închise o clipă ochii; dacă nu s-ar fi uitat atât de atent la el, Cass probabil că nici n-ar fi băgat de seamă.

– Chiar așa este, nu-i așa? fu de acord și Garrett cu un zâmbet chinuit.

– Oh, da. Și eram pe cale să îi spun că este de mirare că a rămas nemăritată, adăugă Daphne. Nu este de mirare, Julian?

– Este? i-o tăie Julian, un mușchi tresărindu-i pe maxilar.

Cass refuză să îl lase să vadă că vorbele lui ar afecta-o.

– Nu e nimic de mirare, murmură ea.

– Da, ei bine, în privința asta, noi chiar ne așteptăm să se facă un anunț cât de curând, spuse Lady Moreland, cu un zâmbet seducător pe față.

Ea se uită surâzătoare la Garrett, ca o pisică la oala cu smântână. Cass își dori să se facă mică, mică de tot, de rușine.

Slavă Domnului, șirul de oaspeți înaintă chiar atunci, iar ea, Garrett și mama ei își salutară gazdele și intrară în sala de bal fără nici un alt comentariu. Apoi făcură turul încăperii imense, salutându-și prietenii și stând câte puțin de vorbă, înainte ca Garrett

să o invite la dans. O lăsară pe mama ei împreună cu un grup de prieteni.

Cass dansă, chiar dacă se simțea ca și cum ceva în interiorul ei avea să explodeze. Se presupunea că Jane va fi aici în seara aceasta ca să se întâlnească cu ei, împreună cu noua ei însoțitoare inexistentă, domnișoara Bunbury. Lucy se presupunea că avea să vină și ea. Cass încă nu o iertase pe Lucy, însă nu putea să o împiedice pe Jane să încerce să le facă să se afle în aceeași încăpere, la fiecare ocazie care se iveau. Ce altceva ar face-o pe Jane să iasă și să vină la un bal, asta dintre toate lucrurile odioase posibile?

Cass încercă să nu se uite la Julian, încercă, însă nu se putu abține. Se părea că de fiecare dată când auzea un bărbat râzând cu o voce profundă, fără voia ei întorcea capul și îl găsea cu privirea, în partea opusă a încăperii, înalt, chipeș, cu părul lui auriu strălucitor și umerii lui lați pe care se mula perfect haina costumului său negru, care arăta atât de bine. Era o tortură să știe că Julian se întorsese în viață și, ei bine, fără să mai aibă vreun fel de obligație față de Pen, dar să fie în continuare atât de departe de Cass. Și cine era femeia la care se presupunea că ține el? Cea care iubea un alt bărbat? Oare se răzgândise? Îi mai acordase încă o șansă lui Julian? Oare aveau să își anunțe logodna în curând? Avea Cass să fie în stare să suporte așa ceva dacă se va întâmpla?

Însă partea cea mai rea, cea mai rea posibilă, era că îl pierduse ca prieten. Gata cu scrisorile drăgălașe, gata cu discuțiile în care își foloseau ustensilele de scris, gata cu orice fel de comunicare. Iar asta durea. Se părea că Penelope deja o iertase. Verișoara ei nu era o persoană care să își bată prea mult capul cu genul acesta de lucruri. Ea râsese de explicația lui Cass privind modul în care Lucy o transformase în Patience și îi spusese ceva de genul: „O, ce mi-aș fi dorit să fiu și eu acolo să văd asta”. După care revenise la vorbăria despre domnul Sedgewick pentru care, din câte se părea, dezvoltase niște sentimente puternice pe timpul verii și al toamnei. Era prima oară când Cass auzise de domnul Sedgewick și se întreba în secret dacă nu cumva el, la fel ca Patience Bunbury, de fapt nici nu exista.

Mama lui Cass fusese supărată pe ea. Aproape că încetase să mai vorbească cu ea. Însă lucrul care o determinase să se mai înmoaie fusese timpul petrecut din belșug de Cass cu Garrett. Lady Moreland fu încântată să meargă împreună cu ei, jucând rolul unei însoțitoare extrem de competente, însă, de altfel, făcând-o pe Cass să înțeleagă ori de câte ori avea ocazia că, până când nu reușea să obțină o cerere în căsătorie din partea lui Garrett, nu va reintra în totalitate în grațiile mamei ei.

Slavă Domnului că exista Garrett! Era absolut încântător, făcându-și apariția de fiecare dată când avea nevoie de el, însoțind-o la evenimente, fiind un umăr de nădejde pe care să te rezemi. Era un bărbat bun, extrem de bun. Pentru a suta oară își dori să se fi putut îndrăgosti de el. Se simțea puțin vinovată că îl amăgea și îl făcea să creadă că îl iubește, dacă, de fapt, el chiar nutrea sentimente pentru ea, așa cum părea Lucy să creadă. Însă cel puțin ea știa că el era foarte bine informat despre unde anume se îndrepta afecțiunea ei. Întotdeauna când îl vedea pe Julian, Cass era complet dată peste cap, iar Garrett era acolo să o facă să își revină. Oh, scumpul, dragul de Garrett! În mod sigur el avea să fie soțul nemaipomenit al *cuiva* într-o bună zi. Și, spre deosebire de Julian, Garrett era un dansator minunat.

– Mulțumesc, spuse ea în timp ce Garrett o învățea pe podeaua sălii de bal.

– Mulțumesc? Pentru ce? întrebă Garrett încruntat.

– Pentru că ești aici, îi replică ea cu un zâmbet. Ori de câte ori am nevoie de tine.

– Pentru ce altceva sunt prietenii?

Zâmbetul lui era larg și generos.

– Garrett, eu...

Cassandra își mușcă buza. Se simțea ciudat.

– Mama în mod evident se așteaptă ca tu să mă ceri în căsătorie, iar eu vreau doar să spun că...

El clătină din cap.

– Nu este nevoie. Înțeleg.

– Ce înțelegi?

– Că ai nevoie de mine în momentul de față, iar eu nu te-aș lăsa vreodată baltă. Consider că este obligația mea să ajut la diminuarea efectelor dezastrului total de care este responsabilă verișoara mea.

La auzul numelui lui Lucy, Cass deveni rigidă.

– Dar nu interpreta greșit ajutorul meu, ca fiind altceva decât e de fapt, continuă Garrett. Ca și mama ta, și eu aștept să îți anunți logodna în curând.

Cass îi întâlnește privirea.

– Dar eu...

– Logodna ta cu Swift, încheie Garrett cu un zâmbet.

Cass se simți ca și cum ar fi rămas brusc fără aer în piept.

– Logodna mea cu... Oh, mi-e teamă că asta este imposibil.

– Sunt perfect conștient că verișoara mea trăiește cu impresia greșită că sunt îndrăgostit de tine și, cu riscul de a te insulta, mi-e teamă că Lucy se înșală amarnic. Cu toate că ea nu ar admite niciodată că există o asemenea posibilitate. Nu că tu n-ai fi încântătoare și că nu ai merita, desigur.

Îi făcu semn cu ochiul.

Cass nu se putu abține să nu izbucnească în râs.

– Ar fi greșit din partea mea să îți spun că mă simt ușurată?

– Nu mai greșit decât a fost din partea mea să îți spun ce ți-am spus. Acum, cu privire la logodna ta cu Swift, nu este ceva imposibil, spuse Garrett. Improbabil pentru moment, se poate spune, dar nu imposibil.

Cass îi zâmbi prietenului ei.

– Oh, Garrett! Ar fi trebuit să îți urmez sfatul în seara aceea în bibliotecă. Ar fi trebuit să îi spun lui Julian adevărul chiar atunci.

– Cu toții facem greșeli, Cassandra. Doar că unii dintre noi suntem obligați să plătim mai mult pentru ele decât alții.

Dansul se încheie cu această replică profundă a lui Garrett. Cass și-ar fi dorit să îl poată îmbrățișa. Dacă n-ar fi fost complet necuviincios, ar fi făcut-o. El o însoțea ca să o ajute, nu pentru că avea vreo intenție să o ceară de soție, ceea ce o făcu să se simtă mult mai sigură. Nu trebuia să își facă griji că i-ar răni sentimentele. Pe de altă parte, avea să o dezamăgească pe mama ei...

– Acum, cel mai bine ar fi să nu ne mai petrecem timpul împreună, spuse Garrett, însoțind-o în afara locului unde se dansa. Nu trebuie să o mai lăsăm pe mama ta să își facă speranțe peste măsură.

– De acord, răspunse Cass cu un alt zâmbet pe față.

– O să mă duc să îți aduc o limonadă, iar tu te poți preface că te distrezi foarte bine de una singură.

Garrett îi făcu din nou cu ochiul.

El plecă în căutarea băuturii răcoritoare, iar Cass se uită în jur. După dans, sala de bal devenise puțin cam aglomerată. Își scoase evantaiul din săculeț și își făcu vânt. O pată de culoare verde îi atrase atenția. Își întoarse capul și o văzu pe Daphne Swift aruncând o privire rapidă înainte să iasă în grabă pe una din ușile care dădeau spre un coridor. Unde se ducea Daphne? Ceva o făcu pe Cass să o urmărească pe mai tânăra femeie.

Cass o luă pe urmele lui Daphne afară din încăpere, de-a lungul coridorului, apoi mai departe printr-un alt coridor lung și într-un salon din partea din față a casei. O urmări pe Daphne cum se strecoară înăuntru, închizând ușa cu grijă după ea. Cass ezită afară. Probabil că Daphne făcea ceva cu-adevărat privat. Ceva ce Cass nu avea nici o treabă să intrerupă. Oare Daphne avea vreo întâlnire cu un gentleman aici sau...?

Cass se duse rapid spre ușă și o crăpă ușor, fără zgomot. Aproape că se frecă la ochi de uimire. Dacă nu greșea, Daphne Swift era pe cale să... să sară afară pe fereastră. Fata deschisese geamul care dădea spre stradă și trăsese un taburet chiar în fața lui ca să se ajute să se ridice. Tocmai își ridicase poalele rochiei și își pusese un picior peste pervaz.

– Daphne Swift!

Cass deschise cu putere ușa și intră cu pași mari în încăpere.

Daphne îngheță. Micul ei fund acoperit de materialul verde își croi cu grijă drumul înapoi în cameră, mișcându-se în stânga și în dreapta, iar ea sări pe podea. După care se întoarse cu fața spre Cass.

– Lady Cassandra, mă gândeam eu că asta este vocea ta.

Daphne părea complet calmă după ce fusese prinsă.

– Ce faci?

Cass nu intenționase să sune atât de aspru sau de răstit, însă vederea unei tinere lady, precum Daphne, încercând să iasă afară pe fereastră chiar o șocase.

– Vă rog să nu spuneți nimic despre asta, Lady Cassandra. Eu încercam doar să plec.

Cass nu se putu abține să nu zâmbească.

– Pot să văd asta. De ce încercai să pleci?

– Este o poveste foarte lungă cu care nu doresc să vă plictisesc, însă este suficient să spun că am un motiv foarte bun.

Cass clătină din cap.

– De ce n-ai ieșit pur și simplu pe ușa de la intrare?

– Majordomul este acolo întâmpinându-i pe invitați. N-am vrut să fiu văzută.

Cass o privi cu atenție. Nu dorea să se amestece în ceva ce nu o privea, dar nu voia nici ca Daphne să riște să își distrugă reputația, ceva ce cu siguranță ar fi pățit tânăra dacă altcineva ar fi găsit-o încercând să scape printr-o fereastră din salon.

– Ar trebui să te întorci. Cred că fratele dumitale te caută. L-am văzut uitându-se în jur chiar înainte să ies din sala de bal.

Un mic zâmbet apărui brusc pe buzele lui Daphne.

– Vă mulțumesc pentru informație, Lady Cassandra, însă cred că, dacă am fi foarte sincere una cu cealaltă, probabil că este mult mai probabil ca fratele meu să se fi uitat după *tine*.

Cass icni ușor și își închise gura.

– Oh, nu trebuie să pari atât de surprinsă, continuă Daphne, cu un zâmbet ghiduș. Știi că este adevărat.

Cass căută în minte ceva de spus.

– Eu... eu cred că ar trebui să te întorci în sala de bal înainte ca...

– Fratele tău să vină să te caute, se auzi o voce bărbătească profundă. Sunt absolut de acord cu asta.

Ambele tinere se răsuciră pe călcăie. Julian stătea în pragul ușii, sprijinindu-se de toc. Era atât de chipeș încât Cass își dori să cadă în genunchi. Părul îi era pieptănat frumos, într-o parte,

iar ochii cenușii străluceau pe fondul închis al hainelor lui negre de seară.

Daphne își dresе vocea.

– Cred că aveți amândoi absolută dreptate. O să mă întorc în sala de bal. I-am promis un dans lordului Cartwright.

Daphne dispăru într-o secundă, iar Cass se trezi înghițind în sec și uitându-se lung la Julian.

Inspiră adânc, iar după aceea o luă din loc, intenționând să treacă pe lângă el.

– Ar trebui să mă întorc.

Mâna lui se întinse și o apucă de braț.

– Așteaptă!

Cass închise ochii și își întoarse fața într-o parte.

– Ce este?

– Nu... Nu știu.

Cass clipi des ca să își înlătore lacrimile și își trecu limba peste dinți:

– N-am știut că vei fi aici în seara asta. Să nu crezi că te urmăresc.

– Știu asta. Nu ar trebui să încerci să mă eviți.

– Trebuie să o fac, șopti ea.

– De ce?

„Pentru propria mea sănătate mintală.”

– Deoarece mă... simt vinovată.

Vocea lui era lipsită de orice fel de emoție.

– Deja ți-ai cerut scuze.

– Tu nu ești dispus să mi le accepți.

– Nu este vorba că nu le accept, Cassie, e vorba doar că...

Cass clipi și mai des ca să-și înlătore lacrimile din ochi. El îi spusese Cassie, numele special pe care îl folosea în scrisorile sale, numele cu care nimeni altcineva din lume nu o mai alintase.

– Nu, șopti ea.

Voise să îi zică să nu-i mai spună Cassie, însă el îi eliberă brațul.

– Scuzele mele, spuse el.

Ea se întoarse cu fața la el, încrucișându-și brațele în jurul mijlocului.

– Julian, eu...

– Poftim?

– Nu știu. Nu știu ce să îți mai spun. Știu doar că mă doare.

Mă simt de parcă mi-am pierdut cel mai bun prieten.

– Cel mai bun prieten? Asta sunt eu pentru tine?

– Așa am crezut.

Ea îi studie cu atenție fața.

– Ar trebui să pleci.

Un mușchi al maxilarului lui tresări.

– Upton probabil că te caută.

Ea trecu din nou pe lângă el. Trebuia să iasă de aici.

De data aceasta, mâna lui se întinse, o apucă de umăr și o învârti în loc.

Ea icni.

– Fir-ar să fie, Cassie. Nu pot să îmi țin mâinile departe de tine.

O trase în brațele sale, iar gura lui se lăsă țințită în jos căutând-o pe a ei.

Capul lui Cass se lăsă ușor pe spate, iar ea își încolăci brațele în jurul gâtului lui. *Da. Da. Da.*

El închise ușa cu o cizmă. Limba lui îndrăzneată se insinuă în gura ei și se încolăci cu a ei. Cassandra gemu. El o împinse și o lipi de perete și o sărută încă o dată, apoi iar și iar.

Cass uită să mai gândească, uită să respire, uită orice altceva, uită totul. Tot ceea ce știa era că Julian o săruta chiar atunci. Julian. Și acesta nu era un vis, nu era o prefăcătorie, nu era ceva fals sau care exista numai în imaginația ei. Era ceva real. Bărbatul în carne și oase, sexy, înalt, tare și plin de dorință stătea în fața ei, lipind-o de perete și sărutând-o de parcă nu mai voia să se oprească niciodată.

El îi cuprinse fața cu ambele mâini. Limba lui, băgată în gura ei, puse stăpânire pe ea, o posedă. Ea simțea că se topește.

– De ce mă săruți? Șopti ea cu gura lipită de buzele lui.

— Nu știu, mârâi el, exact înainte ca gura să i-o acopere cu insistență pe a ei.

El o luă pe sus cu ușurință și o duse spre canapea. O puse jos și o acoperi cu trupul lui fierbinte și tare. Cass își scoase pantofii din două mișcări bruște ale tălpilor. Își încolăci picioarele în jurul coapselor lui, trăgându-și poalele rochiei în sus ca să elibereze calea. Blestematele alea de jupe.

Julian presa în mod inconștient locul ei cel mai intim. Încă o dată. Din nou. Încă o dată. Ea oftă prelungă. Coapsele lui mențineau un ritm continuu despre care Cass nici măcar nu știa dacă el este conștient. Unul care o înnebunea. Singura barieră dintre ei erau pantalonii lui. La rândul său, ea-și ridica și cobora bazinul și se agăța strâns de el, dorindu-l.

Ea știa atât de puțin despre asta. Nu sărutase niciodată un bărbat, ca să nu mai spunem că nu o făcuse niciodată în felul acesta, însă visase la asta. Singură în pat în toți acești ani, ea visase la trupul lui Julian deasupra trupului ei, la buzele lui mulate pe buzele ei, la șoldurile lui impunând un ritm blând. Da. Visase la asta. Însă nici unul dintre visele ei nu corespundea realității de a-l avea aici, cu pielea lui caldă sub buricele degetelor sale, cu gura lui insistentă lipită strâns de a ei, cu șoldurile lui împingându-se în mod inconștient în ea într-o mișcare care o făcea să dorească să îi strige cu putere numele.

Oricine putea să intre peste ei și să îi surprindă în orice moment. Daphne putea să se întoarcă sau putea să intre gazda lor, chiar și o servitoare. Ceea ce făceau aici era mai mult decât periculos, însă lui Cass nu îi păsa. Ea l-ar fi sărutat pentru totdeauna, l-ar fi lăsat să o atingă pentru vecie sau mai mult de atât. Nimic nu mai conta în afară de mâinile lui Julian pe șoldurile ei, frământându-i carnea dezgolită, încolăcindu-i și mai strâns picioarele în jurul taliei lui, gemând și sărutând-o. Ereția lui o împungea prin materialul subțire al pantalonilor lui. Ea nu voia decât mai mult, mai mult și mai mult.

Julian își desprinsese gura de a ei cu respirația întretăiată, greoaie. Își lipi fruntea de a ei, iar Cass rezistă impulsului de a țipa.

Măinile lui îi cuprinseseră șoldurile, înnebunind-o. Ea își închise ochii și își lipi și mai tare fruntea de a lui.

Gura lui se mută și îi urmări linia pometului, a tâmpiei, a urechii ei.

– Fir-ar să fie, Cassie! Știam că ești frumoșică însă nu m-am așteptat niciodată să fii *atât* de afurisit de frumoasă când o să crești.

Cass nu putu să își reprime zâmbetul care îi apărui pe buze.

– Crezi că sunt frumoșică?

– Cred că ești răpitoare.

Gura lui era din nou lipită de a ei. Ea îl trase și mai aproape de data aceasta, mâna ei ducându-se în jos de una singură ca să urmărească excrescența tare și fierbinte care se contura pe sub pantalonii lui.

El gemu și se împinse cu putere în ea. Ea frecă în susul și în josul conturului. Un alt geamăt.

Gura lui era lipită de gâtul ei, lingând, sărutând, sugând. Ea își lăsă capul pe spate și închise ochii. Nimic nu mai conta, nimic în afară de senzația produsă de gura lui fierbinte pe pielea ei. Voia să îl simtă, să îl atingă, să îl guste.

El își duse încet mâna și o băgă între picioarele ei, atingându-i carnea umedă și extrem de fierbinte. Cass gemu de plăcere.

– Julian.

Gura lui reveni la a ei ca și cum ar fi vrut să o facă să tacă. O sărută întruna, prelung, cu putere și apăsător. După care își scufundă degetul în fierbințeala ei umedă, iar ea uită să mai respire.

Degetul fierbinte și tare al lui Julian se mișcă în interiorul ei, iar Cass își înfășură și mai strâns brațele în jurul gâtului lui.

– Oh, Julian, spuse ea respirând greu aproape lipită de gura lui.

El își plimbă degetul încet, înainte și înapoi, înainte și înapoi în interiorul ei în timp ce ea trăia experiența unei multitudini de emoții și sentimente pe care nu la mai simțise până atunci. Își lipi cu putere gura de mâna lui.

– Nu pot...

– Ba da, îi șopti el cu buzele lipite de ale ei. Poți. Lasă-mă doar să te ating, Cassie. Vreau să fac asta de atâta timp.

Ea nu percepușe exact ce însemnau de fapt aceste cuvinte. Acum era plină de senzații, plutind într-o mare de emoții și de nervi, de cea mai puternică dorință sexuală pe care o simțise vreodată. El își retrase degetul, iar ea țipă.

– Șșșt, îi șopti el printre buzele lipite de ale ei.

Degetul lui mare găsi apoi cel mai delicat punct al corpului ei, dintre picioarele ei. Cu niște mișcări abia perceptibile, el își plimbă degetul în cerc în jurul lui, ceea ce o făcu să își arunce capul pe spate și să se sprijine de pernele canapelei.

– Julian.

Presiunea dintre picioarele ei creștea întruna, o senzație pe care nu o mai cunoscuse până atunci. Gura lui continuă să o poșede pe a ei, iar degetul lui mare își continuă ritmul gentil asupra celui mai intim punct al trupului ei, apăsând cu grijă, constant, în cel mai potrivit loc posibil. Ea-și încheștă dinții. Fruntea i se încreți. Trase cu putere de gâtul lui, sărutându-l feroce.

– Julian! strigă ea în timp ce un val de tremurături delicioase îi puseră stăpânire pe întregul corp.

Cass reveni încetul cu încetul la realitate, încă plutind. Julian se trase brusc de pe ea și înjură printre dinți. Odată cu dispariția căldurii și a fierbințelii corpului lui, ea se simți tristă și singură. El se așează pe canapea alături în timp ce ea-și aranja jupa și hainele de pe ea.

Cass se ridică de acolo de lângă el și își atinse gura umflată cu degetele. După care degetele i se duseră în sus la coafură. Părul îi era în dezordine totală; la fel îi erau și gândurile. L-ar fi lăsat să facă dragoste cu ea aici, în mijlocul salonului, dacă el ar fi vrut. L-ar fi lăsat. Nu avea nici un fel de îndoieli în privința asta. Chiar și acum era puțin dezamăgită că nu...

– Pleacă. Acum, spuse el mârâind printre dinții încheștați.

Ea întinse mâna spre el, tânjind să își treacă degetele prin părul lui strălucitor.

– Julian, eu...

El îi blocă mâna cu a lui.

– Du-te! Nu știu ce mama naibii am avut în cap.

Cass trase tremurând aer în piept. Stătea nesigură pe picioare și își netezea rochia cu mâinile.

– Du-te! stărui el pentru ultima oară.
Ea se întoarse și fugi din cameră.

Capitolul 38

La naiba! Upton era aici. Julian străbătu încăperea principală a clubului străduindu-se din răspuțuri să îl ignore pe viitorul conte. Corect. Upton era un membru al Brooks's. Cum de putuse Julian să uite?

Clubul era așa cum și-l amintea Julian. Cu aerul stătut. Plin de fum. Plin de o mulțime de gentlemen supraponderali cu mult prea mulți bani și cu mult prea mult timp la îndemână vorbind despre subiecte despre care știau foarte puțin. Războiul, de exemplu.

Din momentul în care Julian intrase pe ușă în urmă cu o oră, tot fusese oprit când de un individ când de altul, cu toții dorind să afle despre experiențele lui de pe câmpul de luptă. Fiecărui îi sclipiseră ochii când Julian le povestise despre rănilor lui. Vulturii. Tot ceea ce îi interesa cu adevărat era ce simți când ești pe moarte. El le-ar fi spus... Că era exact ceva despre care nu erai dispus să vorbești așa, la infinit, sau chiar niciodată!

Julian luă loc la o masă de joc din centrul următoarei încăperi și începu o partidă de cărți cu câțiva gentlemen. Nu avu mult de așteptat înainte ca Upton să intre în încăperea fără o direcție anume. Viitorul conte se apropie de masa lui Julian și se așează lângă el.

– Ce vrei, Upton? întrebă Julian pe un ton deloc prietenos, uitându-se la el pieziș.

Upton stătea lângă Julian și își aprinse în tihnă un trabuc.

– Nu cred că m-ai văzut când ai trecut pe lângă mine în cealaltă cameră, Swift. Am încercat să îți spun ceva.

– Iartă-mă! În momentul de față nu mă simt în stare să fiu în compania ta.

Zâmbetul lui Julian era unul reținut.

Upton își arcui o sprânceană spre el.

– Așadar, *chiar* m-ai văzut?

– Până la urmă ai ceva de spus, Upton?

Julian se trase de manșeta cămășii. Ultimul lucru pe care voia al naibii de mult să îl facă astăzi era să schimbe niște remarci stupide cu Upton. După întâlnirea lui cu Cassie de seara trecută, Julian era în cea mai proastă stare de spirit din viața sa. Așa îi spusese Daphne. Îi subliniasse asta ca să îl informeze pe drumul de întoarcere spre casă că nu îl văzuse niciodată mai dezagreabil de atât. Iar el, unul, începea să fie de acord cu ea cel puțin cu privire la acest ultim aspect.

La naiba! N-ar fi trebuit să o atingă nici măcar cu un deget pe Cassandra seara trecută, ca să nu mai spunem de toate zece laolaltă. Intenționase să îi spună că nu trebuiau să se poarte urât unul cu celălalt, și în loc de asta se comportase ca un animal în toată regula. Atingând-o, fusese propria sa formă de tortură extrem de dureroasă, o tortură mult mai rea decât orice ar fi putut inventa francezii în acest domeniu. Avusese nevoie de tot autocontrolul ca să se abțină să nu-și smulgă pantalonii de pe el și să o posede atunci și acolo pe blestemata aceea de canapea, în mijlocul petrecerii altcuiva. La ce mama naibii se gândise?

De fapt nu mai gândise. Măcar atâta lucru era evident. Durerea sufletească și răul resimțit, oglindite în ochii ei, din momentul în care ea întinsese mâna spre el, iar el ridicase vocea la ea fuseseră suficient să îl determine să se urască de moarte pentru următoarele luni care aveau să vină. Însă cel puțin făcuse ce trebuia să facă, o lăsase să plece. Cassandra credea că el este perfect sau cel puțin *crezuse* asta. El era atât de-al naibii de departe de a fi perfect, încât chiar nu mai putea vedea nici ce însemna perfecțiunea. Sărutând-o pe Cassie seara trecută, rănind-o după aceea cu vorbele lui dovedise exact asta, și-ncă din plin. Făcuse o greșală, iar acum trebuia să trăiască cu ea. Nu avea chef de dojenile lui Upton pentru ceea ce se întâmplase. Avea destul parte de propriile dojeni.

Upton suflă un cerc din fum de trabuc în aer.

– O să trec direct la subiect.

– Fă-o, te rog!

– Nu o răni, Swift!

Julian strânse din dinți. Îi venea să îl pocnească pe Upton. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi făcut-o? Avea să fie dat afară cu forța din Brooks. Probabil că ar fi meritat să o facă, însă nu voia ca toată povestea asta să ajungă la urechile lui Wellington. În loc de asta, inspiră adânc.

– Nu o răni? Asta este o acuzație gratuită. Îndeosebi venind din partea ta.

Upton îl privi cu atenție.

– Nu știi ce putere ai ca să o rănești.

„Ea nu știe ce putere are ca să mă rănească pe mine.“ Julian își coborî vocea ca să nu poată fi auzit de ceilalți.

– Ar fi trebuit să știu că este ceva între voi doi când te-am văzut ieșind din bibliotecă în seara aceea la petrecerea de la conac.

Seara trecută, el aproape că făcuse dragoste cu Cassie pe canapeaua de la petrecerea familiei Hillsborough, deși ea aproape că era logodită cu acest bărbat. Despre ce mama naibii era vorba?

Upton se uită pieziș la el.

– Ce anume vrei să sugerezi?

– Nu o însoțești tu acum peste tot prin oraș? Mă aștept să vă anunțați logodna în orice zi.

Upton se lăsă pe spate în scaunul lui, pufăi din trabuc și mai scoase un cerc din fum.

– Dacă nu te-aș cunoaște, Swift, aș crede că ești gelos.

Julian bătu cu palma în tăblia mesei.

– Nu trebuia să vii până aici să mă avertizezi, Upton! Nu intenționez să mai vorbesc vreodată cu ea.

Capitolul 39

Scrisoarea ajunsese exact la ora zece în acea dimineață. Major-domul i-o livră lui Cass în salonul de servire a micului dejun unde

ea își făcea de lucru fără prea mare tragere de inimă încercând să picteze o crizantemă într-o vază. Pictura ei semăna mai mult cu o păpădie decât cu încântătoarea floare de toamnă, așa că ea fu fericită să își îndrepte atenția în altă parte. Pictatul nu prea reușea să o împiedice să își deruleze întruna în minte timpul petrecut cu Julian în urmă cu două seri. Luă misiva de pe tava de argint și se uită lung la ea pentru un moment scurt înainte să o deschidă. În fața ochilor îi apărură scrisul de mână frumos și ușor ciudat al lui Daphne Swift.

Lady Cassandra,

Trebuie să vă explic comportamentul meu din ultima seară.

Vă rog să vă întâlniți cu mine în parc la ora cinci la capătul aleii de lângă tufele cu trandafiri. Trebuie neapărat să stau de vorbă cu dumneavoastră.

L. Daphne Swift

Cass își încreți fruntea. După care reciti scrisoarea de încă două ori. Oare ce putea să vrea Daphne de la ea în parc? Fusesse extrem de ciudat că tânăra încercase să iasă pe furiș pe geam la petrecerea familiei Hillsborough, însă nu își imaginase niciodată că era din cauza a ceva serios. Avea Daphne vreun fel de problemă? Indiferent de cum stătea situația de fapt, Cass nu putea să ignore o asemenea scrisoare. Ei îi plăcuse întotdeauna de Daphne. Erau prietene. Cass avea să meargă să se întâlnească cu ea.

Cass ajunsese în parc la ora cinci. Purtând rochia sa lungă de călărie de culoare gălbuie ca untul, venise călare pe propriul cal, pe o șa specială pentru doamne care îi permitea să își țină ambele picioare în lateral, și nu în poziția standard de încălecat, însoțită numai de un valet. În cazul în care Daphne dorea să păstreze secrete detaliile întâlnirii lor, se gândise că era mai bine să nu-și aducă mama sau o cameristă pe post de însoțitoare. De fapt, mama ei credea că ea doarme.

Cass se opri la capătul aleii cu tufele de trandafiri. Ea și Daphne mai călăriseră aici împreună și altă dată. Ambele remarcaseră cât

de frumoase erau tufele. Drumul se continua de-a lungul unei poteci retrase și liniștite care se încheia la un mic lac. Locul era foarte frumos. Frunzele de toamnă cădeau din copaci și foșneau sub copitele calului. Ploaia de noaptea trecută înmuiase pământul și acum mirosea a frunze și a iarna ce nu era prea departe.

Cass nu avu mult de așteptat. Trecură numai câteva minute înainte ca pe alee să răsunе galopul unui cal apropiindu-se.

Când călărețul apărui în câmpul ei vizual, lui Cass i se tăie respirația. Nu era Daphne. Nu. Era Julian. Simți că stomacul i se ridică în gât, face o tumbă, după care revine la poziția inițială cu o durere îngrozitoare. Își duse mâna la stomac și apăsă cu putere. Nu fusese în stare să nu se mai gândească la – hmm – *sărutul* lor. De fapt, fusese obsedată de amintirea lui toată ziua. Abia dacă fusese în stare să se gândească la orice altceva. Însă ce făcea Julian aici? Se exprimase foarte clar că nu voia să mai aibă de-a face cu ea.

Îndată ce o văzu pe Cass, Julian trase hățurile și își opri armăsarul. Purta pantaloni din piele de căprioară și cizme negre de călărie, o vestă bleumarin și o haină lungă din lână, cu cămașă albă, lavalieră și pălărie neagră. Ea vru să se uite într-o parte, însă nu putu. Roși. Amintirea gurii lui și a mâinilor lui atingându-i trupul parcă îi ardea creierul.

Se uitară amândoi unul la altul fix, fără să clipească.

– Unde este Daphne? întrebă Julian, aruncându-și privirea în jur, cu ochii îngustați, plini de suspiciune.

– Asta este o întrebare foarte bună, răspunse Cass, apucând cu putere hățurile calului său ca și cum ar fi fost lăsate libere, degetele durând-o de la efort.

– Și tu te întâlnești cu ea aici?

El își întoarse fața ușor într-o parte ca și cum s-ar fi uitat de-a lungul aleii după sora lui.

– Mi-a trimis un bilet acum nici cincisprezece minute. Mi-a spus că trebuie să ne întâlnim urgent în parc. Acum.

Cass închise ochii. Fusese păcălită, păcălită de mica Daphne Swift dintre toți oamenii pe care îi cunoștea.

– Mie mi-a scris o scrisoare azi-dimineață, cerându-mi să mă întâlnesc cu ea aici la ora cinci.

Julian întoarse brusc capul ca să se uite la ea. Trăsăturile lui erau precum o mască de piatră.

– Tu ai pus la cale asta cu Daphne?

Cass rămase cu gura căscată.

– Vorbești serios? Tu crezi sincer că aş încerca să te păcălesc şi să te fac să...

Faţa lui se mai relaxă puţin. Ridică o mână în semn de recunoaştere.

– Îmi cer scuze. Din câte se pare, sora mea crede că este amuzant să facă glume. Scuzele mele în numele ei.

Îşi întoarse calul în loc şi dădu să plece.

– Stai!

Cuvântul îi scăpă lui Cass de pe buze înainte ca măcar să intenţioneze să se gândească la el. Se blestemă de una singură. De ce spusese asta? Pentru ce voia ca el să mai stea? Ce îşi mai puteau spune unul celuilalt după ce se întâmplase în acea seară?

El se opri şi se întoarse din nou cu faţa la ea.

– Da?

– Eu... începuse ea cu vocea tremurândă. Se blestemă de una singură pentru asta. Ai... vrea să... mergem la o plimbare călare?

Pe faţa lui se citi confuzia. Se uită din nou pieziş la ea.

– Cu tine?

– Da.

Ea se uită rapid în jos la mânuşile de pe mâinile care strângeau cu putere hăţurile din piele. Oh, la naiba dacă îi păsa dacă el credea că ea este responsabilă pentru asta. Daphne îi păcălise pe amândoi, însă acum el era aici... şi ea nu voia să îl lase să plece.

El îşi manevră bidiviul la loc înspre ea şi îşi înălţă capul într-o parte.

– Încotro?

Cass îi zâmbi.

Câteva minute mai târziu, mergeau la galop de-a lungul potecii retrase lăsând în urmă tufe de trandafiri. Îl lăsară pe valetul lui Cass în spate ca să îi aştepte.

– Mama m-ar renega dacă ar şti că m-am îndepărtat de băiatul de la grajduri, spuse Cass pe un ton mai calm.

– Ca să nu mai menționăm faptul că ești cu mine.

Julian deschise calea, iar Cass îl urmă îndeaproape.

– Nu i-ar plăcea nici treaba asta.

– Da, însă asta numai fiindcă tu nu ai...

Ea se opri și se uită în jos în poală.

– Ce?

Julian își întoarse capul ca să se uite peste umăr la ea.

– Nu contează.

Cassandra clătină din cap.

El se întoarse cu fața spre sensul de mers, însă vocea lui ajunse până la ea.

– Voiai să spui că nu am *titlu nobiliar*, nu-i așa?

Cass trase de mânuși și își rearanjă poziția în șaua ei specială.

– Mama a insistat întotdeauna să mă mărit cu un bărbat cu titlu.

Vocea lui rămase puternică și clară.

– Ca Derek?

– Da. A fost dată peste cap când l-am refuzat.

– Ca Upton?

Cassandra încuviință din cap, deși el nu putea să o vadă.

Julian se opri și așteptă până când calul ei ajunse lângă al lui.

– Ai avut și încă mai ai o grămadă de oferte, Cassie. Știu din scrisorile tale. De ce i-ai refuzat pe toți?

Cassie. Iată că îi spusese din nou așa, numele pe care îl folosea doar pentru ea. Simți că o doare inima.

– I-am refuzat pentru că nu îi iubeam.

Sprâncenele lui se înălțară brusc.

– Ce este? întrebă ea. Te surprinde asta?

– Sincer, da.

– Nu ți-am mai spus niciodată asta? întrebă ea, încercând să se concentreze pe manevrarea calului în jurul unui copac căzut.

– Nu cu aceste cuvinte.

El trase de hățuri.

Calul ei trecu de copac și Cass răsuflă ușurată.

– De ce ai crezut că mi-am refuzat toți pețitorii?

Julian îi zâmbi cu capul ușor într-o parte.

– Am bănuیت că nici unul dintre ei nu este suficient de bun pentru tine.

Cassandra râse:

– Nici măcar Derek? Ducele?

– N-ai fost nici măcar tentată? îi răspunse Julian cu un chicotit.

Cass deveni serioasă.

– Dacă ai fi putut să îl vezi pe el și pe Lucy împreună, ai fi știut imediat că sunt făcuți unul pentru celălalt. Eu și Jane am știut asta numaidecât.

Julian dădu aprobator din cap.

– Nu mă îndoiesc în privința asta. Ce face Excelența Sa zilele astea?

Cass își ridică privirea.

– Nu știu. Nu vorbesc cu Lucy.

O altă sprânceană arcuită din partea lui.

– Nu vorbești cu cea mai bună prietenă a ta?

Ea se uită rapid într-o parte.

– Ea... ea m-a sfătuit foarte rău.

– Lucy a fost cea care a spus că ești Patience, spuse el cu o voce solemnă.

– Da.

– Însă ai fi putut foarte ușor să o corectezi în ziua aceea.

– Știu.

– Însă, cu toate astea, dai vina pe ea?

Atunci ajunseră la micul lac. Julian se opri, descălecă și își legă calul de un copac din apropiere. Se duse spre calul lui Cass și își puse mâinile pe talia lui Cass ca să o ajute să coboare. Faptul că îi simți mâinile pe corp o făcu să se înfioare.

El o ridică ușor. De îndată ce Cass fu pe picioarele ei pe pământul plin de frunze, își luă mâinile din jurul taliei ei. Ea se uită rapid într-o parte. Julian își dresă vocea. O porniră împreună pe jos spre marginea apei.

Cass se scutură ca să-și revină. Despre ce vorbeau înainte ca el să o atingă? Oh, da. Despre Lucy.

– Trebuie să o cunoști pe Lucy. Asta nu este prima dată când mi-a creat necazuri. „Fii îndrăzneată“, spune ea întotdeauna. Uite unde m-a dus faptul că am fost îndrăzneată.

El schiță un zâmbet.

– La ieșitul în aer liber cu un al doilea fiu complet inutil.

Cass se opri și se uită în sus în ochii lui.

– Julian, te rog, spune-mi că nu crezi cu-adevărat asta, că ești inutil.

El se aplecă și luă o piatră. Își duse brațul în spate și aruncă piatra pe luciul apei.

– Dar chiar așa sunt.

Cass își duse o mână la gât. O durea.

– Nu mi-ai spus niciodată asta.

El mai aruncă o altă piatră, încă uitându-se în față, la luciul apei.

– Bănuiesc că nu este ceva pe care să-l scrii într-o scrisoare, nici chiar unei prietene.

Ea îi studie profilul.

– Ce anume?

Privirea lui cercetă orizontul.

– Faptul că într-o zi, când aveai doar paisprezece ani, tatăl tău ți-a spus că ești inutil.

Lui Cass i se tăie respirația.

– Nu se poate să fi făcut asta!

– Nu mai contează.

Cass îi atinse brațul. El nu se uita la ea.

– Contează. Foarte mult. Pentru mine, spuse ea. Te rog, spune-mi că n-a zis asta!

Julian ridică o altă piatră în mână.

– De fapt a folosit exact acest cuvânt, *inutil*. Când eu am împlinit paisprezece ani, Donald deja era major. El supraviețuise copilăriei. Era pregătit să preia titlul într-o bună zi. Gata, de mine nu mai era nevoie.

Cass își lipi o mână în dreptul inimii care îi bătea cu putere.

– Ce fel de monstru i-ar spune asta unui băiat?

Julian se întoarse cu fața la ea.

– Ce fel de monstru i-ar spune unei fete că este bună doar dacă se mărită cu un bărbat bun?

– Mama mi-a spus cândva ceva de genul acesta, murmură ea. Ca să fiu mai exactă, mi-a spus că: „Nu contează ce simte un bărbat pentru tine, Cassandra, tot ce contează este dacă se va însura cu tine”. Iar eu m-am străduit să devin o viitoare soție perfectă, totul într-un efort de a câștiga aprobarea și iubirea părinților mei.

Ea oftă.

– Dar părinții mei nu mă iubesc. Nu cu adevărat. Nu sunt nimic mai mult decât un bun de valoare care poate fi scos la vânzare pentru ei.

Vocea lui Julian fu blândă.

– Știu. Mi-ai spus asta într-una din scrisorile tale. Îmi pare rău, Cassie!

– Ți-am spus?

Ea cercetă solul ca să găsească o piatră, gândindu-se cu disperare la o modalitate de a devia subiectul de la propria persoană.

– Da.

– Ciudat. Am memorat tot ce mi-ai scris tu mie, spuse ea cu vocea joasă, dar nu și ce ți-am scris eu ție.

Julian își lăsa capul brusc într-o parte, cu o privire ciudată pe față.

– Mi-ai memorat scrisorile?

Ea roși și se aplecă pentru a se uita mai bine la pietre. Dădu niște frunze ude la o parte.

– Știu că ai o cicatrice chiar sub bărbie deoarece primul tău cal te-a aruncat când aveai șase ani.

El își frecă bărbia.

– Asta chiar a durut. Mi s-a despicat într-o piatră de pe jos.

Cassandra luă o piatră și o porni șovăind spre marginea apei.

– Mai știu că ai fost o dată bătut de un grup de băieți de la Eton, fiindcă ai fost singurul care i-a luat apărarea unui student nou și înspăimântat care tocmai venise.

Julian se uită dezaprobat la ea.

– N-am spus niciodată că eu am fost singurul.

Ea zâmbi.

– Nici n-a trebuit s-o faci. Aș putea să jur că așa a fost. Tu ai fost singurul, nu?

El își împreună mâinile la spate, se uită în jos la vârfurile cizmelor și dădu aprobator din cap.

– Bietul băiat, șopti el.

– Și mai știi că i-ai dat cândva lui Daphne toate economiile tale deoarece a vrut să cumpere un cățeluș care nu era tratat ca lumea de propriii stăpâni.

El schiță un zâmbet.

– Daphne poate fi foarte convingătoare.

– Tu chiar ești un frate drăguț, spuse Cass.

Ea încercă să își arunce piatra exact ca el. Însă căzu în apă fără succes.

– Owen n-ar face asta pentru tine? întrebă el.

– Oh, Owen a fost întotdeauna extrem de drăguț cu mine, însă el este interesat mai mult de călărit, mers la vânătoare și alte hobby-uri bărbătești. N-a prea fost niciodată foarte interesat de sora lui mai mică. Deși, când Lucy obișnuia să ne viziteze, ea întotdeauna încerca să îl facă să se joace cu ea. El nu voia să aibă deloc de-a face cu asta, desigur.

– Așa că în schimb ea se juca cu tine?

– Mi-e teamă că eram singura ei alegere.

Cass aruncă altă piatră în lac, într-o încercare chiar mai nefericită decât ultima de a o face să sară pe suprafața apei.

Julian se duse spre ea și îi dădu o altă piatră, căldura transferându-se din mâna lui în a ei.

– Dă-mi voie să îți arăt, spuse el, întorcând-o și poziționând-o între brațele lui.

Cass închise ochii. Se simțea atât de bine având brațele lui în jurul ei, căldura și parfumul lui învăluind-o. El luă mânăța ei rece și o puse în mâna lui mare.

– Uite cum trebuie să faci. Mai întâi, trebuie să începi cu piatra potrivită. Vezi cât este de plată aceasta?

Ea se uită în jos la piatra din mâna ei. Era într-adevăr plată. Într-un fel sau altul, reuși să încuviințeze din cap.

El îi împinse degetul până în partea de sus a pietrei și îi mișcă degetul mare în lateral.

– Trebuie să îți miști rapid încheietura, așa. Încearcă să menții unghiul acela.

Îi arată care era mișcarea corectă din încheietura mâinii.

Cass încercă și ea, aruncând piatra spre lac. Piatra atinse luciul apei o dată, de două, de trei ori înainte să se scufunde sub suprafața netedă.

– Am reușit!

Ea se întoarse în brațele lui, cu un zâmbet larg pe față, după care se trase brusc de lângă el când își dădu seama cât de aproape erau unul de celălalt. Apoi se retrase rapid, creând o distanță de câțiva pași între ei.

El clătină din cap și părea că studiază solul în căutarea altor pietre potrivite pentru aruncare.

– Știi ceva, și eu îmi amintesc scrisorile tale, spuse el încet. Hai să vedem dacă pot să îți împrăpățez memoria cu privire la ce mi-ai scris.

Cass roși și își coborî repede privirea. Își trecu pantoful printr-o mică grămjăoară de frunze.

Julian își prinse iarăși mâinile la spate.

– Știu că ți-ai pus în gând să fii prietenă cu oricine pe care nu-l vrea nimeni de prieten. Tu nu ești apropiată de Lucy și de Jane așa, fără motiv.

– Le iubesc pe amândouă, recunosc eu. Adică chiar și pe Lucy, atunci când nu-mi vine s-o omor.

El dădu aprobator din cap.

– Știu. De asemenea, mai știu că ești extrem de pricepută la cusut, la cântat, la pian și la pictat. Îndeosebi la pictat.

– Nu sunt mândră de nici una dintre cele enumerate. Mama a insistat. După care zâmbi ușor. Sau, bine, probabil că de pictat.

– Ești foarte bună la pictat.

Ea privi într-o parte.

– Mulțumesc.

– Încă mai am toate picturile pe care mi le-ai trimis. Le păstrez în bagaj.

Ea întoarse capul să se uite la el.

– Le-ai păstrat? În toți acești ani?

– Da. N-am putut păstra toate scrisorile, însă am păstrat toate picturile. Obişnuiam să mă uit la ele când cerul era mohorât şi încărcat cu fum şi duhoare.

Lacrimile îi ardeau ochii lui Cass. Se întoarse spre lac ca el să nu le vadă.

– Ştiu că îţi iubeşti mama şi tatăl, în ciuda faptului că n-au fost niciodată buni cu tine, spuse el apoi.

Cass îşi strânse braţele în faţă, în jurul corpului.

– Am scris eu asta?

– Nu cu atât de multe cuvinte. Aş putea să jur asta.

Ea zâmbi la faptul că el repetase ca un ecou cuvintele ei de mai devreme. Se uită lung fără să vadă malul opus al apei.

– Întotdeauna am vrut ca ei să mă iubească. Se părea că îl iubesc pe Owen doar pentru că era băiat, un moştenitor al titlului.

– Ah, ştiu totul despre asta.

Cass se opri şi îşi puse mâna pe mâneca lui.

– Julian... am vorbit serios cu privire la ce ţi-am scris în scrisoare. Dacă Donald n-o să se întoarcă. Ea înghiţi în sec. Tu poţi face asta. Poţi fi contele. Eşti suficient de puternic. Eşti suficient de bun.

Julian îşi încleştă maxilarul.

– Ca şi Upton?

Cuvintele lui parcă o înjunghiară în inimă pe Cass. Se întoarse spre cai, încă luptându-se cu lacrimile pe cale să îi umple ochii.

– Ar trebui să ne întoarcem.

Julian doar dădu aprobator din cap. Merseră agale până la cai, iar Julian o ajută să încalece din nou. Folosind un copac căzut, se urcă şi el, singur, în şaua calului său.

Înainte să plece, Cass îşi aruncă rapid privirea spre el.

– Julian, crezi că ai mai putea să fii vreodată prietenul meu?

El îşi frecă bărbia şi se uită lung spre partea opusă a apei.

– Nu, Cassie. Nu asta vreau.

Capitolul 40

Cass nu se putea concentra. Ar fi trebuit să îi scrie mătușii sale mai în vârstă, Meredith. În schimb, privea fix la colțul camerei, cu pana de scris uitată în mână. Avea atât de multe de clarificat și rezolvat în minte. Ieșirea ei în aer liber cu Julian de ieri o lăsase și mai confuză decât înainte. Ce voia ea de fapt? Ce voia ea cu-adevărat? Nu voia să se mărite cu Garrett sau cu un alt bărbat pe care nu îl iubea. Îl voia pe Julian. Îl dorise dintotdeauna și avea să îl dorească întotdeauna. Însă, în mod evident, asta nu avea să se întâmple. Aproape că își adunase curajul să îl întrebe către cine se îndreptau sentimentele lui, însă la final nu putuse să o facă.

Julian încă era supărat pe ea. Știa asta. Și ce conta cu-adevărat? O sărutase în noaptea aceea fiindcă fusese atras de ea. El nu se putuse abține, însă asta nu schimba faptul că o ura pentru minciunile ei. Nu simțea că poate avea încredere în ea. Ea nu mai putea crede că este ceva posibil ținând cont de acest lucru. Julian nu o putea ierta, iar ea trebuia să accepte asta. Trebuia să renunțe la vechiul ei vis. Acesta dispărea încetul cu încetul din fața ochilor ei. Poate că Pen nu se mărita cu Julian, însă nici ea nu avea să o facă. Fusese o speranță la care nutrise atât de mult timp. Extrem de mult timp.

Cass clătină din cap ca să revină la realitate de pe tărâmul amintirilor și își întoarse din nou atenția la chestiunea aflată la îndemâna sa. Indiferent de ce se întâmplase între ei, știa că ea și Julian nu aveau un viitor împreună, nu ca soț și soție. Ea fusese doar o copilă când își făcuse acel vis. Acum era o femeie în toată regula, pe deplin matură. Cel mai bine era ca fanteziile copilărești să rămână în trecut.

Trebuia să își asume responsabilitatea pentru viața ei, să ia propriile decizii. Asta însemna că trebuia să scape de dominația mamei ei. Aceasta era prima pe lista ei de priorități. Atâta timp cât mama ei continua să o controleze, nu avea să înceteze să o îndrepte către cel mai mare titlu nobiliar din orice încăpere în care

se afla. Cass nu putea să îndure asta. Nu își putea trăi tot restul vieții târâtă pe la diferite evenimente sociale în timp ce înainta în vârstă din ce în ce mai tare. Nu avea să se mărite niciodată. Acum știa acest lucru.

Se lăsă pe speteaza scaunului și își trecu degetele prin păr. Ce voia ea de fapt? Pace. Voia pace și liniște. Îi veni o idee.

Își îndreptă poziția corpului. Nu putea să facă asta, nu-i așa? Oh, amenințase ea o dată sau de două ori până acum, însă totul nu fusese decât o simplă glumă. Nu-i așa?

Bătu ușor cu vârful degetului în masă. Dar nu trebuia să fie așa, nu? Tot felul de tinere doamne făceau asta tot timpul. Nu era ceva de neconceput.

Cassandra pocni din degete. Da. Putea să o facă! Avea să o facă. Iar mama ei nu va mai avea nici un fel de control asupra ei. Însă, mai întâi, avea nevoie de ajutor. Întinse mâna și înmuie pana de scris în călimara de cerneală din fața ei.

Trebuia să scrie două scrisori. Imediat.

Capitolul 41

Daphne Swift și Jane Lowndes sosiră acasă la Cass aproape în același timp. Primiseră amândouă scrisorile lui Cass și porniră rapid spre reședința familiei Monroe. Cass le aștepta cu ceai. Slavă Domnului, mama ei era ieșită în oraș ca să își facă vizitele de după-amiază, așa că cele trei tinere lady erau singure.

Daphne purta o frumoasă rochie de culoare roz, iar părul ei blond era prins în jurul capului, cu câțiva cârlionți lungi atârându-i pe lângă obraji. Jane purta obișnuita ei culoare albastră, având pe post de accesoriu obișnuita ei carte. Daphne avu bu-nul-simț să se arate ușor vinovată cu privire la duplicitatea de care dăduse dovadă în legătură cu întâlnirea ei cu Cassandra din parc. Cass fu nevoită să o admire că venise să discute cu ea față în față.

– Ești supărată pe mine? întrebă Daphne. Pentru că te-am pă-călit ca să te întâlnești cu Julian în parc?

– Nu, răspunse Cass. Nu sunt supărată. Însă de ce ai făcut-o, Daphne?

Daphne strânse din umeri.

– Am crezut că, dacă o să vă petreceți ceva timp împreună, o să vă dați seama ce simțiți unul pentru celălalt. Asta spunea scrisoarea Excelenței Sale să fac.

Cass își înălță brusc capul.

– Scrisoarea Excelenței Sale?

Daphne încuviință din cap, cărlionții ei blonzi pendulând dintr-o parte în alta.

– Da. Ducesa de Claringdon mi-a scris în urmă cu câteva zile și mi-a spus să dau o mână de ajutor să mă asigur că dumneavoastră și Julian o să vă vedeți ori de câte ori este posibil cât timp sunteți la Londra.

– Lucy ți-a scris?

Cass se întoarse spre Jane.

– Tu ai știut despre asta?

Jane clătină din cap atât de tare, încât ochelarii îi săriră de pe nas. Îi prinse cu ambele mâini și îi puse imediat la loc.

– N-am avut nici cea mai vagă idee.

– Excelența Sa a spus că ar trebui să țin asta în secret, adăugă Daphne. Îndeosebi față de tine – dădu din cap spre Cass – și de Julian.

– Bineînțeles că a făcut-o, spuse Cass inspirând adânc. De ce nu sunt surprinsă că Lucy continuă să-și bage nasul în treburile mele chiar și după am încetat să mai vorbesc cu ea din cauza asta?

Turnă ceai în cești.

– Mi-e teamă că așa este Lucy a noastră, spuse Jane luând ceașca de ceai pe care i-o dădu Cass.

Daphne oftă.

– Cu toate astea, strategia asta nu a funcționat, nu-i așa?

Cass clătină din cap.

– Nu. Mi-e teamă că nu. De fapt, fratele tău a spus foarte clar că nu dorește nici măcar să îmi mai fie prieten.

Lui Daphne îi căzu fața.

– A spus el asta?

– Da, confirmă Cass dând din cap.

– Nu pot să-l înțeleg, replică Daphne, acceptând și ea o ceașcă de ceai. De ce se comportă astfel?

Cass își înalță bărbia. Își trase și ea ceașca de ceai mai aproape.

– Nu mai contează. El nu mă poate ierta, iar eu înțeleg de ce. Am fost o proastă să fac ceea ce am făcut.

Jane sorbi din ceaiul ei.

– Nu fi atât de dură cu tine, Cass.

Cass îi răspunse cu un zâmbet palid.

– Nu-l mai înțeleg pe Julian zilele acestea, spuse Daphne, luând și ea o gură de ceai. Cum poate să se poarte așa cu tine?

– Am făcut destule lucruri care sunt greu de iertat, răspunse Cass. Nu îl învinovățesc deloc.

– Ba eu da, spuse Daphne. Este atât de critic și de dur. Din când în când cu toții facem lucruri pe care n-ar trebui să le facem. De exemplu, eu v-am păcălit să vă întâlniți cu el în parc. Nu mă urăști pentru asta, nu-i așa?

Cass îi zâmbi tinerei fete.

– Nu, nu te urăsc, însă chiar trebuie să insist că îmi ești datorare cu o favoare ca să compensezi ce ai făcut. De fapt, acesta este motivul pentru care te-am rugat să vii.

Jane își lăsa ușor capul în jos ca să se uite la Cass pe deasupra ochelarilor. Îi aruncă o privire îngrijorată.

– O favoare? Acesta este motivul pentru care mă aflu și eu aici?

Cass clătină din cap.

– Nu. Tu nu îmi datorezi nimic, Janie. Am vrut doar să te rog să mă ajuti.

– O să fac tot ce pot, spuse Daphne, însă dacă chestiunea asta are legătură cu Julian, cred că trebuie să...

– Nu, spuse Cass îndreptându-și umerii. Nu este vorba de frațele tău. Este vorba de mine și despre ce vreau să fac. Trebuie să preiau controlul asupra propriei vieți. Am luat deja o decizie în privința asta.

Fața lui Jane se schimonosi, încruntându-se brusc.

– Pari diferită astăzi, Cass.

Cass își netezi mânecile rochiei cu mâinile.

– Vrei să spui că nu mai par îngrijorată?

Jane se întinse și o bătu amical pe braț.

– Ești bine?

Cass inspiră adânc.

– De fapt, mă simt minunat. În cele din urmă am decis că nu o să-mi mai trăiesc nici măcar un moment viața sub papucul mamei. Ea nu se va opri niciodată până când nu voi accepta să mă mărit împotriva voinței mele cu un bărbat pe care nu îl iubesc. Știu asta și refuz să-mi trăiesc viața după regulile ei.

– Nu înțeleg. Ce vrei să faci, Lady Cassandra? întrebă Daphne, cu fruntea încruntată.

Cass se uită la sora lui Julian.

– Mai întâi, trebuie să îmi spui Cass.

– Bine, Cass, răspunse Daphne cu un zâmbet.

Cass dădu aprobator din cap.

– Daphne, sper din tot sufletul să nu mă înțelegi greșit, însă pari ca și cum ai fi genul acela de tânără lady care știe să facă lucruri pe care nu ar trebui să le facă.

Daphne roși puțin, însă după aceea izbucni în râs.

– Oh, te înțeleg, Cass. Și ai perfectă dreptate. De fapt, iau asta ca pe un compliment.

Cass îi zâmbi la rândul ei.

– Așa ar și trebui. Te-am rugat să vii aici deoarece este vorba de ceva ce vreau să fac care o să necesite ceva din abilitățile voastre și hotărârea de a o face. Am nevoie de ajutorul vostru.

Ochii lui Daphne străluciră. Ea se aplecă în față.

– Da?

– Nu-mi place cum sună asta, spuse Jane, clătinând din cap spre Cass.

– Fii îndrăzneță, spuse Cass. M-am tot gândit la aceste două cuvinte. Am făcut greșeli, o mulțime aș putea spune. Am permis aproape tuturor să îmi spună ce să fac, mamei, lui tata, lui Owen, până și lui Lucy. Mi-este ușor să dau vina pe ei toți, să nu îmi asum nici o responsabilitate pentru rolul pe care l-am jucat în toată

povestea asta. Își ridică bărbia în sus. Însă nu este adevărat. Este timpul să iau poziție, să iau propriile decizii și să îmi trăiesc viața așa cum vreau. Am învățat ceva când am fost Patience Bunbury. Am învățat că nu trebuia să fiu micuța Miss Perfecțiune a Societății. Nu ar fi fost un capăt de lume dacă aș fi încălcat o regulă.

Daphne flutură o mână prin aer.

– Oh, dragă, aș fi putut să-ți spun și eu asta.

Cass își încrucișă brațele în față și le puse pe tăblia mesei.

– Am de gând să schimb lucrurile. Să nu mai fiu controlată de dorințele altora. Intenționez să fac asta trăindu-mi restul vieții în pace și liniște. Vreau să mă duc undeva unde societatea și toate titlurile ei prostești nu contează, un loc unde părinții mei nu mă pot mărita cu cel mai țănoș titlu ca și cum aș fi un giuvaier scos la vânzare.

Jane făcuse ochii mari.

– Cass, nu te-am mai auzit niciodată vorbind așa până acum.

Cass dădu aprobator din cap.

– Știu. Cam era vremea, nu?

– Da.

Jane încuviință dând din cap cu multă hotărâre.

Ea luă încă o gură de ceai.

– Spune-ne, o îndemnă Daphne, aplecându-se în față, așa cum stătea pe scaun. Ce intenționezi să faci?

Cass își plimbă privirea între cele două doamne, uitându-se când la una, când la cealaltă.

– Intenționez să fug de-acasă și să mă duc la o mănăstire. Iar voi o să mă ajutați.

Capitolul 42

Julian își aruncă mânușile și pălăria pe masa de lângă ușa de la intrare. Întâlnirea lui de ieri cu Cassandra în parc fusese absolut frustrantă. Însă nu se putea abține să nu se gândească la acest aspect. Ce le rezerva lor viitorul? Cum putea el găsi o modalitate

satisfăcătoare referitoare la relația lor? Ar putea să o ierte pentru că îl mințise, însă asta nu schimba faptul că ea era îndrăgostită de Upton și că se gândea în mod serios să se mărite cu bărbatul acela. Iar Upton, idiotul naibii, îl avertiza pe Julian că nu ar trebui s-o rănească? Era complet idiot!

Cum de putuse Cassie să răspundă atât de pasional la săruturile lui Julian, iar după aceea să își facă planuri de măritiș cu Upton? Nu avea nici un fel de noimă. Oare pentru că încă juca teatru? Dacă așa stătea treaba, cum de putuse să își facă o părere atât de greșită despre fata căreia el îi scrisese atâția ani? Fata pe care el credea că o cunoaște de atâta timp? Cassie îl întrebase dacă va mai fi prietenul ei. El fusese sincer în răspunsul său. El nu voia să fie prietenul ei. El voia să fie mai mult, mai mult de atât. Soțul ei. Oricum, răspunsese prosteste cu nu la întrebarea ei, închizând orice porțiță de comunicare pe care o mai lăsa-seră deschisă între ei. Furia îl determinase să facă asta. Era idiot de-a binelea!

Nu se schimbase nimic. Nimic, inclusiv faptul că Derek nu se întorsese cu nici un fel de vești, așa că Julian intenționa să se ducă pe Continent și să își găsească fratele și pe Rafe, chiar dacă asta însemna că murea încercând să o facă. În această eventualitate, cel puțin avea în cele din urmă să îndeplinească ultima dorință a tatălui său.

Pengree recuperează în grabă pălăria și mănușile lui Julian, însă el era deja la jumătatea drumului spre birou.

– Am niște scrisori pentru dumneavoastră, milord, îl anunță Pengree, ducându-se în grabă pe urmele lui Julian.

Julian se opri și se întoarse.

– Scrisori?

Majordomul se opri și el brusc.

– Da.

El îi înmână lui Julian două bucăți diferite de pergament, cu sigiliul pe ele. Pengree își dresе vocea.

– Prima este de la ducele de Claringdon, iar a doua...

Hunt? O scrisoare de la Hunt?

– Asta-i tot, Pengree.

Julian deschise ușa de la biroul de lucru și păși înăuntru, deschizând în grabă scrisoarea de la Hunt în timp ce intra. Oare asta era scrisoarea care-i va vorbi despre soarta lui Donald și Rafe? Julian își ținu respirația. Citi atent cele câteva cuvinte de pe pagină.

Swift,

Mă întorc la Londra joi după-amiază. O să vin direct acasă la Donald.

Hunt

Mâna cu care Julian ținea scrisoarea îi căzu pe lângă corp. Se uită fix, fără să vadă nimic, la șirul de rafturi din lemn de mahon, pline cu cărți, care se întindeau de-a lungul peretelui. Acestea nu erau nimic altceva decât o imagine neclară, închisă la culoare. Abia dacă băgă de seamă focul care trosnea în șemineu, ușoarele acorduri muzicale cântate la pian, pe undeva prin casă, acolo unde exersa Daphne.

La naiba! Dacă Derek nu îi dădea nici un fel de veste, fie nu știa nimic, fie era ceva de rău. Dacă Donald și Rafe erau morți, Hunt ar aștepta să îi spună asta personal. Julian știa asta. Era ca un cuțit răsucit în rană. Închise ochii. Azi era miercuri. Avea o zi întreagă de așteptat.

Aruncând ambele scrisori pe biroul din apropiere, își frecă fața cu mâinile și în cele din urmă își permise să se gândească la ce putea fi mai rău. Mama și Daphne nu aduseseră nici ele asta în discuție, însă el știa că ele probabil se gândiseră la această alternativă, încercând să se pregătească pentru ce era mai rău. Dacă Donald era mort, Julian va fi conte.

Își strânse pumnul și lovi cu putere raftul de cărți. Lemnul solid nu cedă, însă cărțile se mișcară de-a lungul rafturilor. Închieturile degetelor îl dureau. El se uită fix la ele. Sângele începu să picure pe covor.

La naiba cu toate astea! Nu așa trebuiau să stea lucrurile. El nu fusese născut pentru asta. El nu își dorise niciodată titlul, nu era menit pentru asta. Tatăl lui fusese foarte explicit cu privire

la rolul lui Julian, iar Julian deja dăduse greș o dată. Acum... Dacă Donald nu avea să se mai întoarcă...

Julian își încleștă maxilarul. Slavă Domnului că tatăl său nu era în viață să vadă asta. Bătrânul s-ar fi întors în mormânt dacă ar fi știut că multiubitul său fiu nu avea să trăiască suficient ca să-și îndeplinească rolul de conte de Swifdon.

Julian se uită în jos la scrisoarea lui Hunt. *Viața este inexplicabil de nedreaptă.* Propriile cuvinte îi reveniră în memorie. Asta învățase el în război. Asta îi spusese lui Cassie la petrecerea de la conac, nu-i așa? Al naibii de nedreaptă! Fusesse nedrept că o încurcase pe Penelope în toți anii aceștia. Fusesse nedrept că legase o prietenie profundă cu o femeie știind că nu se va mai întoarce acasă. Fusesse nedrept din partea lui că trăise, fir-ar să fie! Cu toate acestea, o avea pe Cassie să îi mulțumească pentru asta.

Își aruncă privirea de jur împrejurul încăperii. Niciodată nu simțise prezența tatălui său ca astăzi, acum. Camera de lucru a contelui de Swifdon, biroul tatălui său, biroul lui Donald. Acesta nu era un loc pentru Julian.

Dumnezeule! Asta nu se putea întâmpla. Nu putea sta acolo cu gândul că Donald s-ar putea să nu mai vină acasă. Julian avea nevoie de ceva să îi țină mintea departe de aceste lucruri, de temerile sale pentru soarta fratelui său și de gândurile care îl chinuiau constant cu privire la Cassandra Monroe.

Se întoarce spre ușa biroului. Probabil că avea să se ducă înapoi la club, la sala de box, la... Privirea îi căzu pe a doua scrisoare pe care i-o dăduse Pengree. Zăcea pe birou pe jumătate acoperită de misiva lui Hunt. Julian se uită încă o dată mai atent nevenindu-i să creadă. O luă ușor de pe masă și o întoarce să se uite mai bine la ea. Îi era adresată lui din partea... Cassandrei Monroe. Ar fi recunoscut oriunde acel scris de mână. Rupse sigiliul scrisorii, o apropie de față și se uită fix la ea, mijindu-și ochii. Fruntea i se încreți. Data era... iulie, anul trecut. Cum mama naibii...

Sună după Pengree.

Majordomul sosi în câteva momente.

– Pengree?

– Da, milord.

– Această a doua scrisoare pe care mi-ai dat-o?

El ridică scrisoarea de la Cassie și o flutură spre majordom.

– Da, milord.

– De unde a venit?

– Cameristele au găsit-o printre pernele canapelei de aici din birou, ieri, spuse el făcându-i un semn spre piesa de mobilier în cauză. Din câte se pare, alunecase între ele.

Julian își trecu mâna pe frunte.

– Mulțumesc, Pengree.

– Plăcerea este de partea mea, milord.

Servitorul ieși din cameră, iar Julian se uită din nou lung la plic. Cum ajunsese o scrisoare de la Cassandra datată vara trecută între pernele canapelei la casa din Londra a fratelui său? Nu avea nici o noimă.

Asta dacă nu cumva...

În seara în care ducea venise în vizită la el ca într-o viziune rapidă, ca un amestec încetșat de imagini în mintea lui, ea i-o dăduse și îi spusese ceva referitor la scrisoare. Ce? Ce anume?

Cu mâna liberă, își presă tâmpilele cu degetele, ca și cum asta l-ar fi ajutat să își aducă aminte.

Dumnezeule! Își aminti.

Îi spusese că ea speră că scrisoarea va conta și că va face o mare diferență. Cu privire la ce anume?

El își aruncă privirea la scrisoarea deschisă. Privirea lui se mișcă rapid peste toată pagina. Pergamentul părea să fie... pătat cu lacrimi? Începu să citească pe nerăsuflăte.

Dragul meu Julian,

Tocmai am aflat că ești pe moarte. Mă forțez cu greu să scriu acel cuvânt îngrozitor. E urât. Și îmi sfâșie inima. Da, îmi sfâșie inima, deoarece tu ești prietenul meu drag, viitorul meu văr, însă, de asemenea, îmi rupe inima din alt motiv, unul pe care s-ar putea ca tu să-l fi bănuț. N-am fost sigură dacă ar trebui să îți scriu scrisoarea asta, însă Lucy m-a convins că este necesar să o fac. Și așa, cu inima îndurerată, însă una care este plină și de dragoste, mi-am folosit pana de scris pe această bucată

de pergament ca să îți spun ceva, Julian. Să îți spun că te iubesc cu disperare. Nu așa cum o prietenă își iubește prietenul, ci ca o femeie care iubește un bărbat. Te iubesc de pe vremea când eram o copilă. Știu că așa este. Nu ți-am spus-o niciodată dintr-un motiv care ar trebui să fie extrem de evident, căci îi ești menit lui Penelope. Verișoara mea îmi este foarte dragă și nu aș face nimic să vă rănesc pe vreunul din voi, trebuie să crezi asta. Însă nu pot permite ca tu să te duci în mormânt, dragul meu drag, fără să știi cât de disperat, de pătimaș și de nebunește te iubesc. Am refuzat toate ofertele de măritiș dintr-un motiv nebunesc, gândindu-mă că nu m-aș putea mărita cu un alt bărbat știind că el nu o să aibă niciodată inima mea în întregime, atâta timp cât ți-a aparținut întotdeauna și îți va aparține întotdeauna numai ție. Pot doar să sper că scrisoarea aceasta va ajunge la tine înainte să pleci de pe aceste pământ, iubirea mea. Și că, după ce o s-o citești, vei ști cât de mult și de sincer ai fost iubit. Voi continua să îți scriu în fiecare zi pentru tot restul vieții mele, dragă Julian. Chiar dacă tu vei citi scrisorile în viața asta sau în următoarea.

A ta pe vecie, cu cea mai profundă afecțiune,

Cassie

Julian o mai citi de încă două ori, doar ca să se asigure că în ea scria ceea ce credea el că scrie. Cassie? Îl iubea pe el? Și îl iubise de pe vremea când era copilă? Cum de era posibil așa ceva? Cum de el nu știuse? Atunci despre ce mama naibii vorbise Hunt când îi spusese despre Cassie cum că ar iubi un alt bărbat? Încă ținând strâns scrisoarea într-o mână, se duse spre canapea și se lăsă să cadă pe ea.

Stai puțin!

Totul căpătă contur în mintea lui Julian într-un moment îngrozitor de dificil și de lung. Modul în care conștientiză avu efectul asemănător încărcăturii unei muschete. Modul în care Hunt o spusese, tușind și uitându-se într-o parte. Era vorba despre el, despre Julian. Dacă Lucy știuse și o încurajase pe Cassie să îi scrie o scrisoare lui, atunci trebuia să fie clar că Lucy îi spusese

soțului ei. Hunt crezuse că îi păstra secretul lui Cassie pentru că nu îi dăduse și un nume.

La naiba cu totul! Era vorba despre *el*!

Dumnezeule mare! Cum de nu înțelesese asta mai înainte? Își petrecuse întreaga viață dorind să schimbe ceea ce era, să se distrugă pe sine. Crescuse ca un al doilea fiu complet inutil. Până și femeia cu care se presupunea că este logodit nu îl voia sau nu avea nevoie de el. Intrase în armată dorind să moară, dar era încă în viață.

Acum, din cauza acestei scrisori, în cele din urmă totul îi era clar. Cassie era singura constantă, singurul adevăr din viața lui. Cassie îl iubea. Întotdeauna îl iubise. Cum de nu putuse să înțeleagă asta din scrisorile ei, toate scrisorile ei de până acum? De ce trebuise ca abia aceasta să îi arate adevărul? Poate că ea îl mințise, dar el putea să îi ierte acest păcat. Minciuna ei era nimic comparativ cu mult mai marele adevăr al iubirii ei.

„Tu poți face asta“, îi spusese Cassie. „Poți fi contele. Ești suficient de puternic. Ești suficient de bun.“ Iar el crezu asta acum. O știa. Cu iubirea și acceptarea lui Cassie, el se putea confrunta cu orice, chiar și cele mai profunde temeri ale sale. Ea îl iubea. Ea îl dorea. Ea îl făcea să se simtă ca și cum ar fi fost singurul bărbat de pe pământ. Iar el o adora.

Băgă scrisoarea în buzunarul interior al hainei, se ridică de pe canapea și sună după Pengree. Majordomul își făcu în curând apariția încă o dată.

– Pengree, anunță să se pregătească trăsura și să fie adusă imediat în fața casei.

Majordomul dădu aprobator din cap.

– Desigur. Unde o să mergeți, milord?

Julian se întoarse cu fața spre servitor.

– Acasă la Lady Cassandra Monroe.

Daphne intră în cameră, cu brațele încrucișate pe piept, cu o privire cunoscătoare întipărită pe față.

– Este prea târziu.

Capitolul 43

Julian se opri brusc.

– Ce vrei să spui?

– Probabil că a plecat deja, replică Daphne.

Julian se uită lung la sora sa și clipi neîncrezător.

– Cassie nu este acolo?

Daphne clătină din cap.

– Plănuia să plece astăzi.

Julian își încleștă maxilarul. Un amestec de furie și teamă i se adună în piept.

– Unde se duce?

Daphne trecu pe lângă el avansând și mai mult în birou.

– Îți sugerez să închizi ușa.

Pengree, cu o privire surprinsă pe față, ieși în grabă să cheme trăsura.

Julian închise ușa și se întoarse ca fața spre sora sa.

– Cum de știi că ea, Cassandra, pleacă?

Daphne luă loc pe canapea și se uită cu atenție la fratele său.

Brațele îi rămaseră încrucișate la piept.

– Știi fiindcă am ajutat-o să își planifice fuga.

– Fuga?

El făcu doi pași lungi și hotărâți spre ea și își puse mâinile în șolduri.

– Despre ce mama naibii vorbești? Jur că dacă și asta este una dintre manevrele tale, precum cea din parc...

Daphne se uită la el și își dădu ochii peste cap.

– Dacă asta va fi o altă manevră de-a mea precum cea din parc atunci o să ajungi în cele din urmă în compania unei anumite Lady Cassandra Monroe. Iar dacă nu cumva n-am înțeles greșit, asta este exact ceea ce îți dorești de data asta, nu-i așa?

El nu putea contrazice toată această logică pură.

– Nu te juca cu mine, Daphne, o avertiză el, uitându-se cu ochii mijiti la ea. Ce se întâmplă?

Daphne ridică brusc o mână în aer.

– Cass mi-a scris. M-a rugat să vin la ea și să o ajut. Jane Lown-des a fost și ea acolo. Știi și tu că Jane este foarte inteligentă. A avut niște idei minunate. Cass, mi-e teamă, ar fi fost un spion teribil. Un pic prea încordată pentru asta.

Julian se luptă să nu scrâșnească din dinți.

– Daphne, n-are nici un sens ce spui. Ce zici acolo? Unde este Cassie? De ce ar avea nevoie să fie spion?

Daphne râse.

– N-ar avea nevoie, prostuțule! Am vrut doar să spun că ea nu este o mare adeptă a duplicității.

Julian pufni.

– Tu n-ai văzut-o prefăcându-se că este Patience Bunbury.

– Nu se poate să îi fi fost ușor, replică Daphne cu un zâmbet.

– Unde este, Daphne? întrebă el aproape strigând.

Daphne avu decența să pară puțin vinovată.

– Nu pot decât să îți spun că am jurat să păstrez secretul asupra acestui aspect.

Acum el voia să o strângă de gât.

– Bine, atunci, dacă ai jurat să păstrezi secretul, de ce te-ai mai deranjat să îmi spui că nu este acasă?

– S-ar putea să nu fie acasă. Asta depinde în întregime de posibilitatea ca ea să nu fi plecat deja. Și ți-am spus deoarece n-am vrut să te văd irosindu-ți timpul sau făcând un drum degeaba cu trăsura.

– Și... ?

– Și nimic. Îi sunt datoare lui Cass cu ceva.

– N-o să-mi bat capul să întreb ce înseamnă *asta*.

– Probabil că este cel mai bun lucru pe care îl poți face, îi replică Daphne.

Julian stătea în fața surorii sale, dominând-o de sus. Trebuia să obțină orice fel de informații putea să scoată de la ea, orice ar putea să îi fie de ajutor ca să o găsească pe Cassie.

– Ai spus că ai ajutat-o cu planul ei de a fugi. Să înțeleg că a fugit de-acasă?

– Într-un fel, da.

El își trecu degetele prin păr.

– Nu am timp pentru asta. Spune-mi unde este.

Daphne se uită cu grijă la el.

– De ce vrei să știi asta? Din ce-am auzit ultima oară, erai foarte supărat pe ea. Mi-a spus că acolo, în parc, i-ai refuzat prietenia. Ce s-a schimbat?

Înjurând în barbă, Julian scoase scrisoarea Cassandrei din buzunar și o flutură prin aer.

– Dacă trebuie neapărat să știi, asta-i ceea ce s-a întâmplat. Cass mi-a scris o scrisoare în urmă cu câteva luni spunându-mi că mă iubește.

Ochi lui Daphne se măriră vizibil.

– Oh, Doamne, spuse ea expirând. Am suspectat întotdeauna acest lucru, însă asta este ceva... neașteptat.

Julian agită scrisoarea.

– Acum o să-mi spui unde este?

Daphne se ridică în picioare, își încrucișă din nou mâinile la piept și se plimbă prin încăpere, în mod evident îngândurată.

– Hmm. Dintotdeauna mi-am dorit să vă văd pe voi doi împreună, însă i-am promis lui Cass că o să-i păstrez secretul.

– Fir-ar să fie, Daphne! Trebuie să o văd. Trebuie să vorbesc cu ea. Imediat!

Daphne se întoarse rapid cu fața la el.

– Dacă îți spun, trebuie să fii de acord cu două condiții de-ale mele.

El răspunse zgomotos.

– Spune care sunt.

– Mai întâi, trebuie să fii de acord că nu o s-o mai faci să sufere. Nu o să te trimit după ea știind că o vei supăra. A avut destul parte de așa ceva.

– Nu o s-o fac să sufere. Îți promit, spuse el solemn. Care este cea de-a doua condiție?

– Vreau o favoare.

El clipi neîncrezător spre ea.

– Ce favoare?

– Ah, ah, ah. Asta este puțin mai complicat. Încă nu știu ce favoare vreau. Mai precis, vreau să îmi fii *dator* cu o favoare. Într-o bună zi, când o să fac ceva ce n-ar trebui, tu o să fii complet de partea mea, fără să pui vreo întrebare. De acord?

– Nici o șansă. Cere-mi altceva!

Daphne își înalță cu delicatețe bărbia.

– Nu. Asta-i ceea ce doresc. Acestea sunt condițiile mele. Nu sunt negociabile.

Julian scoase un sunet amenințător.

– Sunt momente când jur că aş putea să te strâng de gât, Daphne.

Daphne ridică din umeri.

– Dacă o să mă strângi de gât, n-o să mai pot să îți spun unde este Cass. Însă nu există absolut nici o șansă să îți spun unde este până când nu o să fii de acord cu termenii mei.

Julian se uită atent la ea. Un lucru era evident. Sora lui știa cum să se descurce în cazul unei înțelegeri dificile. I-ar fi testat oricând abilitățile împotriva blestemaților ălor de francezi. Ea ar trebui să fie la Paris negociind tratatul de pace.

– Domnul să mă ajute, murmură el, înjurând de mama focului printre buze.

– Țsta este un da?

Ea clipi spre el cu inocență.

– Da, spuse el cu hotărâre. Iar apoi: De ce am impresia clară că o să regret din rărunchi ziua asta?

Capitolul 44

Julian bătu cu putere în ușa de la reședința familiei Monroe. Lemnul se mișcă în sus și în jos. Ușa înaltă răsună de parcă era pe cale să se prăbușească. Când Shakespierre, majordomul, își făcu apariția, Julian trecu rapid pe lângă bărbatul mult mai scund ca el. Daphne îi povestise totul despre planurile lui Cass de a pleca la mănăstire. Maicile Speranței Perpetue își stabiliseră căminul

undeva departe, în nord, chiar la granița cu Scoția. Dacă ea plecase deja, avea să fie forțat să o pornească pe urmele ei. Însă încă mai exista șansa să o poată prinde înainte să plece. Se baza pe asta.

– Trebuie să vorbesc cu Lady Cassandra imediat, spuse Julian cu fermitate. Este aici?

– Pot să vă iau haina, milord? se oferi majordomul.

– Nu, nu poți. O să aștept aici.

Majordomul își înălță o sprânceană, însă o porni de-a lungul coridorului, presupunându-se că în căutarea stăpânei lui. Julian se plimbă dintr-o parte în alta a holului de la intrare. Oare o găsisese în timp util? Oare era acolo? Dacă fugise de-acasă, avea îndoieli că ea îl informase pe majordom despre asta.

Părinților lui Cassie nu avea să le placă asta. Nici măcar puțin.

Însă lui Julian chiar nu îi păsa absolut deloc. Câteva momente mai târziu, Lady Moreland veni apărând de undeva din partea din spate a casei, cu fața o mască imobilă de dezaprobare și furie.

– Domnule căpitan Swift, Shakespierre mi-a spus că sunteți aici ca să vorbiți cu Cassandra.

Julian îi răspunse tot cu o privire dură.

– Da.

– Mi-e teamă că așa ceva nu este posibil, îi replică ea cu un zâmbet forțat.

– Cassandra nu este aici? întrebă el, cu fața arzându-i, cu pumnii strânși pe lângă corp.

Dacă era adevărat, avea să plece imediat spre mănăstire.

– N-am spus asta. Am spus că nu este posibil ca dumneata să vorbești cu ea, clarifică situația Lady Moreland.

El se uită cu ochii mijiți la ea.

– De ce?

Lady Moreland își ridică nasul în aer și îi aruncă o privire semeață care indica limpede că nu era amuzată de faptul că el nu reușise să se întoarcă și să o ia la fugă.

– Probabil dacă o să reveniți altă dată...

Ea făcu un gest ca și cum îl conducea afară din încăpere.

Julian nu se clinti.

– Intenționez să rămân aici până când o văd pe Cassandra. Asta dacă este aici.

Una din sprâncenele ei blond-cenușii se arcui. Lady Moreland îi vorbi printre dinții încleștați:

– Domnule căpitan Swift, nu mă obliga să îl chem pe soțul meu să rezolve această problemă.

Julian aproape răsă când auzi asta. Lordul Moreland avea peste șaiszeci de ani și era supraponderal. Chiar dacă Julian încă se mai recupera de pe urma rănilor sale din război, era foarte sigur că putea cu ușurință să îl bată pe bărbatul mai în vârstă într-o luptă corp la corp, și era mai mult decât pregătit să facă asta dacă vreunul din ei încerca să îl țină departe de Cassie.

– Nu vă forțez să faceți nimic, milady. Pur și simplu am expus un fapt. El îi zâmbi chinuit. Nu plec până când nu o văd pe Cassandra, ori dovada că ea nu este aici.

Orice urmă de amabilitate se evaporă de pe fața femeii. Își întoarse brusc capul spre dreapta.

– Shakespierre, adu-l pe lordul Moreland imediat și mai adu încă doi servitori cu tine.

Julian inspiră adânc. Bine. Dacă asta era ceea ce își dorea, asta avea să primească. Nici un lord de șaiszeci de ani, și nici doi servitori tineri nu aveau să îl împiedice pe Julian să o vadă pe femeia pe care o iubea.

O sfredeli din priviri pe Lady Moreland.

– S-ar putea să doriți să mai chemați și polițistul din colț și încă vreo doi vardiști dacă tot sunteți la capitolul acesta, milady, deoarece eu nu plec.

Shakespierre se duse din nou în partea din spate a casei, iar Lady Moreland se uită cu ochii mijii la Julian.

– Nu pot să cred că vă comportați într-o asemenea manieră dizgrațioasă, domnule căpitan Swift, însă bănuiesc că n-ar trebui să fiu surprinsă.

El își puse ambele mâini în șolduri și se uită la ea.

– Asta ce vrea să însemne?

Ea își încrucișă brațele la piept și se uită cu nasul ridicat spre el.

— Dumneata nu ai avut niciodată *calitatea* de care dă dovadă fratele dumitale.

Dacă i-ar fi dat o palmă, ea nu l-ar fi atins mai bine acolo unde îl durea mai tare. Ceva îi spunea lui Julian că și ea știa asta. Însă el nu mai avea de gând să trăiască în umbra fratelui său.

El se uită intens la Lady Moreland. Refuza să o lase să îl jignească.

— Iar dumneavoastră nu ați avut niciodată plăcuta bunătate a ficei dumneavoastră, milady. M-am întrebat adesea cum de ați dat naștere unei făpturi atât de frumoase și de delicate.

Lady Moreland icni.

— Cum de îndrăznești!

Lordul Moreland și cei doi servitori veniră în grabă în holul de la intrare cu Shakespierre. Lordul Moreland abia dacă mai putea respira de pe urma efortului fizic.

— Ce vrea să însemne asta? întrebă lordul Moreland.

Julian păși în față.

— Am venit să vă cer mâna ficei dumneavoastră, milord.

Atât lordul, cât și Lady Moreland arătau de parcă urmau să leșine sau să facă un atac de apoplexie, probabil amândouă la un loc.

— Ce? Poftim? Ce? spuse lordul Moreland apucându-și reverele hainei, fața lui cu fălcile atârănând devenind instantaneu mult mai roșie.

— Ai înnebunit! îi spuse Lady Moreland lui Julian.

Julian zâmbi discret.

— Asta înseamnă un nu?

Lady Moreland se răsuci pe loc ca să se uite la soțul ei, însă își aminti remarcile acide ale lui Julian.

— Sir, dacă refuzați să plecați, o să vă scoatem afară din casă cu forța.

Julian făcu o plecăciune, înclinându-și capul spre amândoi.

— Mi-ar plăcea să văd cum încercați asta.

Fălcile lordului Moreland se clătinară. El o porni din loc spre Julian cu o privire plină de hotărâre. Cei doi servitori îl urmară imediat. În momentul în care puseră mâinile pe el, Julian acționă

ca un resort. Primul servitor primi o lovitură direct în maxilar care îl făcu să se ducă învârtindu-se până în partea opusă a holului, unde căzu grămadă pe covor. Cel de-al doilea servitor era puțin mai mare și mai greu de oprit. El veni la Julian apucându-l strâns, din jurul taliei, ca un urs.

Julian îl ridică și îl rostogoli peste spatele lui. *Slavă Domnului pentru flotările alea.* Julian se întoarse în loc ca să se confrunte din nou cu el. Servitorul rămase pe spate, gemând și legănându-și capul în mâini.

Lordul Moreland fu următorul care veni spre el, deși el nu mai părea deloc interesat să se lupte cu Julian. El se duse rapid lângă bărbatul mai în vârstă, îi răsuci brațul lordului Moreland la spate și îl împinse în față.

– Asta este complet absurd! țipă Lady Moreland. Shakespierre, fă ceva!

Shakespierre își ridică privirea și își țuguie buzele. Era evident că nu avea absolut nici o intenție de a se angaja în vreo altercație fizică cu un bărbat de aproape două ori mai mare ca el, îndeosebi unul care tocmai se dovedise a fi un luptător foarte priceput. Bun băiat, Shakespierre! Bun băiat!

– Dorii să mă duc să o chem pe Lady Cassandra? se oferi Shakespierre.

– Nu, nu doresc, îi răspunse rapid Lady Moreland, nervoasă și bătând din picior.

Cârlionții i se balansau pe frunte.

Asta era tot ceea ce Julian avea nevoie să audă. Cassandra era aici.

– Cassie! strigă el, folosindu-și cea mai tare tonalitate de căpitan aflat în armata Maiestății Sale. Cassie!

– Oprește-te în acest moment! strigă Lady Moreland. O să pun să fii aruncat în Turnul Londrei pentru această situație ridicolă.

– Nu-mi pasă, îi replică Julian. Iar apoi, din nou: Cassie!

– Dă-mi drumul la mână! îi ceru lordul Moreland.

Peste câteva momente, Cassie apăru la capătul superior al scărilor, purtând o rochie albă cu talie înaltă, cu flori roz brodate pe ea, și arătând ca un înger. Ea-și aruncă rapid privirea asupra

holului de la intrare. Își duse ambele mâini la obraji. Gura ei căscată avea forma unei ditamai litere O.

– Julian? strigă ea înapoi.

– Dă-mi drumul la mână în acest moment! repetă tatăl ei.

– Cu plăcere.

Julian îi eliberă brațul tatălui ei, îl împinse ușor și se duse în grabă spre scări. O luă la goană în sus, urcând două trepte deodată, în timp ce Cassie își ridică poalele rochiei și fugi și ea în jos spre el. Se întâlniră pe platforma de la mijlocul scărilor. Julian o luă pe sus și se învârti cu ea de nenumărate ori.

– De ce, Julian? De ce ești aici?

El o puse jos cu grijă, iar după aceea îngenunche în fața ei.

– Mărită-te cu mine, Cassie!

Ochii ei se umplură de lacrimi.

– Să mă mărit cu tine?

– Mărită-te cu mine! Ți-am citit scrisoarea, cea pe care ai scris-o când ai crezut că sunt pe moarte. Cea pe care nu ai trimis-o niciodată.

Ea clătină din cap.

– Cum de ai...

– Lucy mi-a adus-o.

– Lucy?

– Da. A crezut că va conta, că va face o mare diferență și așa și este. Mărită-te cu mine, Cassie! Te iubesc. N-am știut că și tu mă iubești.

Ea îi cercetă atent fața, propriii ei obraji fiind plini de lacrimile ce se scurgeau nestăvilite.

– Ce vrei să spui?

– Când am ajuns prima oară la Londra, Hunt mi-a spus că ești îndrăgostită de un bărbat al cărui nume nu mi l-a dezvăluit. Acum înțeleg ce a vrut să îmi spună, însă eu nu mi-am dat seama la momentul acela.

Ea își șterse lacrimile.

– Bineînțeles că tu erai, Julian. Întotdeauna ai fost tu.

– Și tu ai fost întotdeauna pentru mine, Cassie.

El se ridică și îi cuprinse ambii obraji în mâini și o sărută. Părinții ei, care se uitau la ei din hol, icniră.

Cassandra îl luă de gât.

– Te-am iubit întotdeauna, Julian.

– Duceți-vă să-l prindeți! țipă Lady Moreland de la baza scărilor, cu mâinile atât de strânse, încât formau doi pumni roșii.

Ea își aruncă rapid privirea la cei doi servitori loviți și la soțul ei, în mod evident așteptându-se ca ei să urce în viteză pe scări și să oprească acțiunile care se desfășurau în fața lor. Nici unul dintre bărbați nu părea nerăbdător să facă asta. Shakespierre își contempla unghiile de la mâini.

– Nu există absolut nici o posibilitate ca dumneata să te căsătorești cu Cassandra! spuse Lady Moreland bătând iarăși din picior.

– La naiba că da, chiar există, îi replică Julian cu o voce perfect calmă. Aș vrea să vă văd încercând să mă opriți.

– Cum de te aștepti ca noi să fim de acord? întrebă cu emfază lordul Moreland.

El rămase la baza scărilor și se uita în sus la cuplu, frecându-și brațul.

Julian zâmbi, dar ochii lui rămăseseră fixați asupra lui Cassie.

– Mă aștept să fiți de acord cu asta deoarece sunt pe cale să o compromit complet.

O luă pe Cassie în brațe și coborî scările cu ea. Ea își ținea brațele încolăcite strâns în jurul gâtului lui. El străbătu cu pași hotărâți holul de la intrare, trecu pe lângă ambii ei părinți rămași cu gura căscată și pe lângă Shakespierre care se uita cu ochii cât cepele, nevenindu-i să creadă.

– Ai văzut toată scena? îl întrebă Julian pe majordom.

Majordomul încuviință dând rapid din cap.

– Da, milord.

– Bun, atunci du-te și spune-le prietenilor tăi.

Julian se aplecă ușor permițându-i lui Cassie să deschidă ușa pentru el și apoi ieși maiestuos afară, coborî treptele scării de la intrare și apoi se duse direct spre trăsură.

– Vino înapoi în momentul ăsta, Cassandra! strigă mama ei.

– Nu, răspunse Cass cu simplitate, cu un zâmbet larg pe față.

– Eu... eu... Eu am de gând să-mi chem imediat avocatul, strigă după ei Lord Moreland, cu obrajii tremurându-i.

– Bun, fiți siguri că îi spuneți și partea referitoare la compromitere, îi replică Julian, ochii lui nedesprinzându-se de pe față lui Cassie.

De îndată ce ușa trăsorii lui Julian se închise în spatele lor, Cass își întoarse capul într-o parte să se uite afară pe geam și râse.

– Oh, Dumnezeu! Le-ai văzut expresiile? Asta a fost ceva neprețuit. Absolut neprețuit, spuse ea bătând din palme. Chiar îmi doresc să fi surprins pe pânză momentul acesta. S-ar putea să îl pictez mai încolo.

– O să treacă ei peste asta, o să-și revină.

Julian o trase în brațele lui și o sărută fără măsură. Câteva minute mai târziu, când reușiră amândoi să vorbească din nou, el spuse:

– Am auzit că erai pe cale să pleci ca să-ți trăiești viața în sânul bisericii.

Cassie își mușcă buza și încuviință dând din cap.

– Ți-a spus Daphne?

– Îhî-îhî. El o sărută din nou. Daphne mi-a spus. Am obligat-o. Cred că i-a părut rău pentru mine.

– N-am vrut să trăiesc fără tine.

Cassie își lipi fruntea de a lui.

– Slavă Domnului că te-am găsit la timp! Părinții tăi sunt una, însă aș fi urât să trebuiască să bat un grup de măicuțe hotărâte pentru tine. Însă fără nici o îndoială, aș fi câștigat.

Cassie râse din nou.

– Oh, nici eu n-am nici o îndoială.

Julian își frecă ușor vârful nasului de fruntea ei.

– Știi, nu mi-ai răspuns.

Cassie clătină din cap.

– Nu ți-am răspuns?

– Te măriți cu mine? îi șopti el ușor cu buzele lipite de obrazul ei.

Ea-și aruncă brațele în jurul gâtului lui și îl trase mai aproape.

– Da. Da. Da! Bineînțeles că o să mă mărit cu tine, Julian.

– Bun, pentru că n-am glumit cu privire la compromiterea ta totală. O să te duc la mine în pat chiar acum.

Cassie îl sărută din nou și se lipi de el. Îi zâmbi ușor.

– Hai mai repede!

Capitolul 45

Zece minute mai târziu, trăsura opri în fața casei lui Donald. Julian sări din vehicul și se întoarse rapid să o ajute pe Cass să coboare. Intrară lipiți unul de celălalt în holul de la intrare. În momentul în care intrară în casă, Cass se opri.

– Cum rămâne ca mama ta și cu Daphne? Aș muri dacă ele...

– Nu-ți face griji! Au plecat acum o oră să o viziteze pe mătușa mea din provincie pentru vreo două zile, ca să nu se mai gândească la Donald.

Cass răsuflă ușurată și dădu aprobator din cap.

– Cu Pengree însă, este o altă poveste, spuse Julian. La fel de bine s-ar putea ca el să le spună restului servitorilor, iar în condițiile acestea tu o să fii bine de tot și cu-adevărat compromisă. De fapt, chiar contez pe asta.

– Nu!

Cassandra se opri din nou, lovindu-l cu palma pe mâneca hainei.

El râse și o trase în brațele sale.

– Glumesc doar.

– Crezi că părinții mei o să vină după mine? Întrebă Cass respirând lipită de pieptul lui. Tata te-ar putea provoca la duel, știi?

– Nu, dacă au puțin creier în cap. Dacă ar fi deștepți, ar planifica nunta noastră chiar acum.

Cass se cutremură.

– Privirea aceea din ochii mamei. Era atât de nervoasă. Nu o să mă ierte niciodată. Ea făcu o pauză scurtă. Însă știi ceva?

Nu-mi pasă. Chiar nu-mi pasă. Pentru prima oară în viață, fac ceea ce vreau să fac, nu ce vrea mama să fac. În cele din urmă, mă simt... liberă.

Ea se trase din brațele lui și se învârti prin holul de la intrare.

– Cunos pe deplin sentimentul acesta, îi răspunse Julian. Crede-mă!

Julian se uită rapid în jur. Îi dăduse liber lui Pengree înainte să plece spre reședința familiei Monroe și, pe moment cel puțin, majordomul nu era prezent. În plus, nu erau nici un fel de fete în casă sau de servitori în jur. Perfect.

– Vino cu mine, spuse el, făcându-i semn spre scări.

Cass răspunse zâmbetului lui incitant. Se strecurară în sus pe scări și Julian o conduse spre ușa unuia dintre dormitoare din mijlocul holului.

– Aceasta este camera în care stau eu, spuse el.

Cass dădu din cap și înghiți cu noduri. Acum că erau atât de aproape să facă asta de-adevăratelea avea rezerve. Nu cu privire la actul în sine, nu avea să fie vreodată vorba de asta. Însă dacă ea nu era suficient de pricepută, nu era suficient de bună, dacă nu îl satisfăcea?

Julian apucă mânerul și apăsă pe el ca să deschidă ușa. Camera mare era decorată în bleumarin și auriu. Un pat imens domina centrul încăperii. Un șemineu era plasat în unghi drept față de pat, iar în fața lui erau două scaune mari din piele și o măsuță. Câteva tablouri, candelabre cu lumânări și alte mici fleacuri completau camera. În ansamblu, totul era decorat cu un amestec de simplitate și rafinament.

– E mâna lui Daphne, îi explică el. Și a mamei.

– Într-adevăr, chiar au bun-gust și se pricep la decorat.

Ea se plimbă prin jur și atinse un sfeșnic din argint, o carte de pe masă, o figurină reprezentând un călăreț singuratic pe cal.

– Iartă-mă, dar nu vreau să vorbesc despre decor.

El se duse spre ea și o trase în brațe ca să o sărute.

Cass tremura.

Julian îi frecă umerii și se uită în ochii ei.

– Ești bine?

– Cred că da. O să fiu. Sunt doar... Oh, Julian... mi-e frică!

El își încolăci brațele în jurul ei.

– Nu trebuie să îți fie, Cassie. Oricând vei dori să te oprești nu trebuie decât să spui asta. Îți promit, o s-o luăm încetul cu încetul.

O luă de mână și o duse la draperiile de la fereastră. Le trase, și camera fu cufundată în mare parte în întuneric. Apoi o conduse spre pat și o lăsă lângă el în timp ce se îndreptă spre polița de deasupra șemineului și aprinse două lumânări. Încăperea fu învăluită într-o lumină difuză și caldă.

Veni fără grabă înapoi spre ea și o trase în pat. Cass își scoase rapid pantofii ajutându-se numai de tălpi. El își trase la rândul lui cizmele.

– O să încep eu primul, spuse el cu un zâmbet senzual chiar înainte de a începe să-și desfacă lavaliera.

– Nu. Lasă-mă pe mine!

Cass zâmbi în sinea ei. De unde venea asta? „Fii îndrăzneată, într-adevăr!”

El îi aruncă un zâmbet senzual, iar ea se împinse în sus, se așeză în genunchi și se întoarse cu fața la el. Măinile ei se duseră direct la țesătura albă din jurul gâtului lui, îi desfăcu fără grabă nodul și separă cele două capete ale lavalierii. Când termină, aruncă lavaliera la piciorul patului.

La următorul pas, ea îl ajută să își scoată haina de culoare roșie și să își desfacă nasturii vestei argintii. Urmără poalele cămășii, iar ea îl ajută să își scoată țesătura albă peste cap. Pieptul lui dezgolit era expus acum privirii ei. Ei i se tăie respirația. Întinderea de piele era magnifică. Plină de mușchi și bronzată. Julian îi scrisese că își petrecuse mult timp afară la soare pe durata recuperării medicale, însă ea nu se așteptase să fie într-o formă atât de bună. Umerii lui erau largi și musculoși, iar mușchii abdominali erau frumos reliefați. O dără de păr fin se întindea într-o linie pornind din centru și dispărând în pantalonii lui. Cassandrei i se uscă gâtul.

După care îi văzu cicatricea, chiar deasupra inimii, un cerc întunecat, ușor proeminent. Își plimbă vârfurile degetelor de-a lungul conturului acesteia, cu lacrimi în ochi.

– Te doare, Julian?

– Nu, spuse el dintr-o suflare. Sunt captivat de atingerea ta, Cassie. Te rog, nu plânge!

Ea își lăsa degetele să coboare în jos spre mușchii de pe abdomen și auzi schimbarea bruscă a respirației lui. Era adevărat. Era afectat de atingerea ei. Ea nu cunoscuse vreodată o senzație de genul acesta. Nu simțise până atunci o asemenea putere. Lacrimile i se opriră.

– Întinde-te, îi spuse ea energic, îmbătută cu noua ei putere.

Julian făcu așa cum îi spusese ea. Se întinse pe spate peste cuvertura de pe pat și își sprijini capul de o pernă.

Cassandra își lăsa unghia mai ascuțită la vârf să urmărească linia rigidă a erecției de sub pantalonii lui, iar el suspină.

– Cassie, eu...

– Șșt, îl avertiză ea.

Visase atât de multe nopți la asta. Intenționa să se bucure pe deplin de ce se întâmpla.

Ea își plimbă degetele peste umflătura din pantalonii lui, apoi, fără grabă, începu să îi desfacă unul câte unul nasturii de la pantaloni.

Julian suspină din nou.

De îndată ce termină de descheiat toți nasturii, îl ajută să își dea pantalonii în jos și să îi scoată de pe picioare până când rămase gol complet în fața ei. Corpul ei fu străfulgerat de dorință și excitare.

Nu se așteptase niciodată la așa ceva. El era magnific, acesta era singurul cuvânt care putea să îl descrie. Lung, proporționat, înalt, musculos și – *foarte* bine dotat.

– Nu vreau să ți se facă frică. Voiam să mă dezbrac eu mai întâi ca să mă vezi, șopti Julian, ridicându-se în capul oaselor și trăgând-o aproape pentru un sărut tandru. Dar dacă nu mă lași să te dezbrac acum, cred că s-ar putea să mor.

Tot ceea ce făcu ea fu să dea aprobator din cap. Asta fu suficient pentru Julian. O întoarse cu grijă astfel încât să îi poată descheia nasturii rochiei la spate. Aceasta i se lăsă în față nemaiaivând puncte de susținere în spate, iar ea coborî de pe pat ca să o scoată

și de pe brațe și să îi permită să cadă grămadă la picioare. Apoi se întoarse cu totul să se uite la el, stând în picioare în fața lui, având pe ea numai o cămășuță delicată, corsetul și ciorapii. O boare rece din cameră o făcu să tremure. El se ridică imediat și o încolăci cu brațele, trăgând-o aproape de el și încălzind-o. Și el tremura, însă ceva îi spunea lui Cass că era dintr-un motiv complet diferit.

Julian se aplecă, îi apucă ciorapul și îl trase în jos de pe un picior, apoi de pe celălalt. Cass tremura. El îi scoase din picioare și îi aruncă ușor într-o parte. După care se întoarse cu totul și îi desfăcu șireturile corsetului unul câte unul. I se păru că durează un interval de timp interminabil să îi scoată drăcia aceea. Când termină, o întoarse din nou cu fața spre el. După care cămășuța dispăru într-un fâlfăit larg pe deasupra capului ei, iar ea rămase goală în fața lui. Privindu-l cum se uita la ea, își scoase agrafele din păr și le puse pe noptiera de lângă pat. După care își scutură capul și minunata coamă de păr blond i se revărsă pe umeri și pe spate.

Julian își ținu respirația. Nu văzuse niciodată ceva perfect precum trupul lui Cassie. Era subțirică, dar nu exagerat, sânii ei erau ca niște globuri perfect rotunde, pântecul ei era drept, șoldurile i se arcuiau în afară și coborau spre niște picioare lungi și frumoase. Arăta ca o zeiță, exact cum își imaginase el că ar arăta, însă mai bine, pentru că ea era o femeie reală și stătea acolo în fața lui, atingându-l și lăsându-l să o atingă. Își promisese să o ia încetul cu încetul, să nu o sperie, să o facă să se simtă bine.

O ridică în brațe și o întinse pe pat. După care se întinse și el deasupra ei. Își trase șoldurile într-o parte astfel încât să nu o sperie cu dovada clară a excitării lui sexuale. Rezemându-și coatele într-o parte și alta a capului ei, își coborî gura să o sărute.

Cassie își încolăci brațele în jurul gâtului lui și îl sărută pe Julian cu atâta pasiune și dorință încât îl umplu de cea mai mare exaltare.

Îi sărută nasul.

– Te iubesc. Îi sărută pleoapele închise. Te iubesc. Îi sărută obrajii, bărbia, lobul urechii. Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc.

Ea își trecu degetele prin părul lui.

– Și eu te iubesc, Julian.

Vorbele fură doar o șoaptă printre buzele lipite de buzele lui.

El își lăsă gura să îi alunece în jos spre bărbia, gâtul și sânii ei. Limba lui insistă asupra sfârcurilor sensibile. Cass suspină și își arcui spatele.

– Șșșt, scumpo, șopti Julian. Ești minunată! Ești absolut perfectă, Cassie. Exact cum știam că o să fii.

– Julian, te rog, șopti ea cu gura lipită de a lui.

– Așteaptă, scumpo! Vreau să fac din asta ceva de neuitat pentru tine.

Degetul lui arătător și cel mare îi ciupiră ușor unul din sfârcuri. Cu degetul mare al mâinii se jucă cu un sfârc, torturând-o atât de plăcut, în timp ce limba îi alinta sfârcul celuilalt sân. Apoi făcu schimb, gura mutându-se la sânul opus în timp ce îi frecă cu degetul mare celălalt sfârc.

Capul lui Cass se tot mișcă înainte și înapoi pe pernă, cu ochii strâns închiși, cu maxilarul încleștat. Visase la acest moment. Visase la asta atât de mult timp, iar acum, iată că se întâmpla aici, se întâmpla cu adevărat, ca și cum visurile deveneau realitate, în totalitatea lor. Gura lui continuă să coboare mai mult, ducându-se în jos spre buricul ei, atingând, lingând, mușcând ușor zonele sensibile din jur. El își plimbă degetele ferme de-a lungul coastelor ei. Mâna lui își croi calea către locul în care se împreunau picioarele ei. O atinse acolo, o dată, de două ori chiar în locul în care totul era moale, fierbinte, umed și plin de dorință.

– Șșșt, șopti el cu gura lipită de coapsa ei în timp ce palmele se mișcau în jur ca să îi cuprindă șoldurile. Mâinile lui puternice își croiră calea pe sub coapsele ei, îi ridicară genunchii, reveniră la șoldurile ei, iar el îi ridică ușor bazinul.

După care gura lui poposi acolo, între picioarele ei, iar Cass încetă să mai gândească. Limba lui o exploră, o linse, o sărută. Ea scoase un geamăt profund din gât. Degetele i se duseseră în jos să i se încălcească în păr. Nu își imaginase niciodată că există așa ceva, dar nici nu ar mai fi vrut să se sfârșească vreodată.

Limba lui descrie niște cercuri fierbinți în jurul celui mai intim loc al ei, iar presiunea și căldura umedă a limbii o făcură pe Cass să-și piardă mințile cu totul. Respirația îi era întretăiată, cu gâfâieli neregulate. Julian își plimbă un deget de-a lungul coapsei ei până când îl introduse în locul cald și umed. Ea țiță și se uită în jos la el cu ochii încețoșați de dorință.

– Julian, șopti ea.

El îi răspunse privirii ei cu un mic zâmbet plin de satisfacție. După care își concentră din nou atenția asupra ei și o sărută din nou acolo, în mod repetat. Până când ea înnebuni de dorință și căută cu disperare să scape din prinsoarea lui. El își lipi cu putere limba de acel mugure perfect, tatonând, împingând, lovind ritmic într-un asemenea fel încât o aduse la paroxism. Cassie îi strigă numele, de data aceasta ca un vaiet sfâșietor în timp ce mâinile lui mari îi ținură soldurile nemișcate și ea termină.

Julian gâfâi în timp ce se ridică spre ea și își încolăci brațele în jurul ei. Cass se eliberase. Era important pentru el, deoarece în mod inevitabil avea să îi provoace durere. O ținu strâns pentru un moment, inima ei bătând sălbatic, având încă impregnate mirosul și gustul ei pe mâini și în gură.

– Cass, știi...?

Ea își ascunse fața lipind-o de umărul lui.

– Da. Lucy mi-a spus câteva lucruri.

El zâmbi larg când auzi asta.

– Bine, atunci. O să fac tot ce pot ca să nu...

Cass se uită atent la el.

– Nu-ți face griji, Julian! Vreau să fiu a ta în toate felurile.

Ea îi încolăci gâtul cu mâinile și îl sărută apăsător. Întregul corp al lui Julian tânjea de dorința de se elibera la rândul lui în interiorul ei. „Ia-o încet! Ia-o încet! Ia-o încet!”

Julian se rostogoli într-o parte, trăgând-o sub el.

– Te iubesc, Cassie, șopti el lângă tâmpla ei în timp ce se pregătea să intre în corpul ei.

– Visez la asta de atâta timp, murmură ea.

Atunci Julian cedă. Cu broboane de sudoare pe frunte, se împinse numai puțin în interiorul ei. Era atât de strâmtă, atât de strâmtă, de umedă și de fierbinte. Și, oh Dumnezeule – își încheștă dinții. Dacă o lua încet avea să fie moarte curată pentru el.

Cass suspină apoi și îi cuprinse fața cu palmele.

– Ești atât de frumos, atât de frumos, de nobil și...

– Dumnezeule, Cassie, nu, gemu el printre dinții încheștați.

– Te doresc, șopti ea. Te doresc atât de mult. Nu mai pot suporta. Eu...

Icni. El intră adânc în ea, cu totul, iar expresia momentană de durere de pe fața ei îl făcu să se oprească și să o sărute pe obraz, pe frunte, pe tâmplă.

– Îmi pare rău, murmură el.

– Nu te opri! Sunt bine, îi șopti ea și un zâmbet înlocui expresia crispată de pe chipul ei. Doresc asta de atâta timp...

Julian închise ochii. Își rezemă mâinile de-o parte și de alta a capului ei și începu să împingă înainte și înapoi din nou, iarăși și iarăși. Cu fiecare împunsătură se simțea mai viu și mai viu. Cu fiecare mișcare ritmică din șolduri, simțea tot mai multă iubire. Cu fiecare bătaie a inimii ei sub a lui, el știa că este în regulă. Femeia aceasta era destinul lui, trecutul și viitorul lui. Acesta era motivul pentru care supraviețuise, să vină acasă și să fie iubit de ea. Doar că nu știuse asta până în acest moment.

Deschise ochii și o atinse ușor cu fruntea, împunsăturile lui ritmice neîncetând vreun moment. El vru să aștepte, să o facă să mai termine încă o dată. Însă nu putea. Sentimentul de perfecțiune de neegalat de a o simți încolăcită în jurul lui îl făcu să vrea să se dezintegreze într-o mie de bucăți.

– Julian, te iubesc, strigă ea, chiar înainte ca el să explodeze înăuntrul ei și să se prăbușească deasupra ei.

Îi sărută părul și o trase cu putere, lipind-o de el.

Câteva minute mai târziu, Julian o roti pe Cass și o strânse la piept.

– Nu o să te mai las să pleci niciodată.

Cass se cuibări lângă el și îl sărută pe umăr.

– Nici eu nu o să te mai las să pleci niciodată. Ce te-a făcut să te răzgândești?

– Ți-am spus acolo, la casa părinților tăi. Am crezut că iubești un alt bărbat. Așa mi-a spus Hunt.

– Însă tu mi-ai spus – ea își lăsă privirea în jos – când mă prefăceam a fi Patience, mi-ai spus că îți place o altă femeie.

El își aplecă ușor capul și o sărută pe vârful nasului.

– Da. Tu.

Ea se ridică și se propti în cot.

– Voiai să spui că mă iubești pe *mine*? Vreau să spun, pe Cass?

El încuviință din cap și o sărută pe umăr.

– Da. Întotdeauna a fost vorba de tine, Cassie. Întotdeauna. Cred că știam asta încă de pe vremea când aveai șaisprezece ani, însă după toți acești ani și toate scrisorile, am fost sigur.

Cass se întinse într-o parte și își petrecu brațul în jurul gâtului lui:

– M-am simțit atât de sfâșiată între sentimente și datorie. Nu credeam că aș putea fi vreodată cu tine. Ar fi fost o trădare, atât a ta, cât și a lui Pen, două persoane pe care le iubeam.

– Pot să înțeleg cât de dificil trebuie să fi fost pentru tine. Acesta este motivul pentru care nu ai trimis acea scrisoare?

Ea inspiră adânc.

– Da. Am simțit că ar fi nedrept față de tine și nedrept față de Penelope. Până în ziua în care tu te-ai întors la Londra nu am știut că Penelope nu vrea să te vadă. Însă tot nu eram sigură ce simțeai tu. Este ciudat că noi n-am vorbit niciodată prea mult despre Pen în scrisorile noastre.

El dădu aprobator din cap.

– N-aș fi putut suporta asta. În plus, noi am avut o grămadă de lucruri despre care să ne scriem, nu-i așa? M-am întors hotărât să îi spun că nu ne putem căsători. Însă a fost un alt motiv...

Tonalitatea vocii lui o înspăimântă.

– Ce este, Julian?

El o apucă de brațe, se uită fix în ochii ei.

– Adevărul este că intenționez să mă întorc să lucrez pentru Ministerul de Război. Voiam să mă reîntorc pe Continent

să îi găsesc pe Donald și pe Rafe, chiar dacă asta însemna că nu mă mai întorceam niciodată.

– Nu înțeleg. Aveai de gând să fugi?

– Nu să fug, Cassie. Să mor.

Ea icni.

– Să mori?

– Da. M-am simțit vinovat pentru faptul că am rămas în viață.

Menirea mea era să mor în luptă. Aproape că am făcut-o.

– Oh, Julian. Nu!

El dădu din cap în semn că da.

– Ba da. De fapt, asta a fost ultima dorință a tatălui meu pentru mine.

Ea clătină din capul sprijinit pe pernă.

– Despre ce vorbești?

– Asta mi-a spus în ultima mea zi la Londra, acum șapte ani. Mi-a spus că ar trebui să mor în luptă. Că asta aștepta din partea mea.

– Asta-i nebunie curată. E îngrozitor. O mare greșeală.

Julian își lăsa privirea în jos.

– Ei, da. N-a crezut niciodată că o să aibă nevoie de mine.

Pe obrajii lui Cass se rostogoleau lacrimi.

– Sunt atât de fericită că trăiești, Julian, atât de fericită. M-am rugat pentru tine zi de zi. Tot timpul.

El o trase, aproape turtind-o de el.

– Știu, Cassie. Știu. Nu înțelegi? Tu m-ai salvat. Dragostea ta, scrisorile tale, eu sunt aici datorită ție.

– Nu îmi pot imagina viața fără tine, spuse ea, strângându-l și mai tare de unde îl apucase de umeri. Oh, Julian! Mă înspăimântă ce s-ar fi putut întâmpla dacă Lucy nu ți-ar fi dat scrisoarea aceea.

El o lipi și mai strâns de corpul lui.

– Și dacă stau să mă gândesc, aproape că am pierdut-o.

– Poftim?

El îi frecă delicat umărul cu mâna lui liberă.

– A fost ascunsă între pernele canapelei pentru un timp. Fiindcă eu fusesem cam – hmm – amețit.

Ea se întoarce să se uite la el.

– Amețit?

– Ei bine, beat.

Ea râse.

– Erai beat, nu-i așa?

– Da, dacă trebuie să știi. La ce te așteptai? Am crezut că o să te măriți cu Upton.

Ochii ei se măriră brusc.

– Nu mi-am făcut niciodată planuri să mă mărit cu Garrett. Eu nu îl iubesc, iar el nu mă iubește, în ciuda a ceea ce crede Lucy. Mi-a spus chiar el asta.

– Chiar el?

– Din păcate, în mod evident nu sunt irezistibilă pentru toți bărbații.

– Ăsta-i un lucru bun pentru Upton. Mi-ar fi plăcut să fiu nevoit să îl bat măr.

Cass clătină din cap.

– Da, ei bine, atunci este în perfectă siguranță. Și, în plus, Daphne ți-a spus că îmi făcusem planuri să mă duc la mănăstire.

Julian se trase în sus, rezemându-se în cot, și se uită la ea.

– Da, și n-am auzit niciodată un lucru mai absurd.

Cass ridică din umeri.

– Voiam ca mama să știe că nu mă poate vinde pur și simplu ca pe un obiect. Am vrut să o las fără această putere. Am vrut să am controlul deplin asupra propriei vieți.

Julian o sărută pe lobul urechii.

– Mama ta nu o să-ți mai spună niciodată ce să faci.

Cass își închise ochii și oftă.

– Slavă Domnului!

– Cât despre Daphne, se pare că am încheiat un târg cu ea. A acceptat să îmi spună planurile tale în schimbul acordului și promisiunii mele că într-o bună zi voi închide ochii la comportamentul ei.

Cass își înălță ambele sprâncene.

– Ești sigur că asta este o mișcare inteligentă, Julian? Cu Daphne, nu poți spune sau anticipa ce-ar putea să pună la cale.

Hohotul lui de râs răsună prin încăpere.

– Crezi că eu nu știu asta? Și ca să răspund la întrebarea ta, nu, nu este deloc o mișcare inteligentă. De fapt, este exact opusul. Simplul fapt că am fost de acord nu face decât să demonstreze cât de înnebunit eram să te gălesc.

El se rostogoli pe spate și o trase și pe ea peste el. După care o sărută.

Câteva minute mai târziu, Cass se trase într-o parte și se uită la el.

– Julian, pot să te rog ceva?

– Orice, iubirea mea.

Julian o trase și o lipi strâns de el și își îngropă fața în părul ei.

– Ai spus că Donald a plecat pe Continent... cu afaceri... Asta înseamnă?

Ea se uită într-o parte.

– Asta înseamnă că este un...

– Mă tem că misiunea lui Donald este foarte periculoasă, cu adevărat foarte periculoasă. Hunt o să se întoarcă mâine după-amiază și mi-e teamă că toate detaliile vor ieși la iveală.

– Și tu crezi că Donald și căpitanul Cavendish...? Înghiți ea în sec. Crezi că ar putea fi... morți?

Julian își sprijini bărbia de creștetul capului ei.

– Mă tem că da. Da, și al naibii să fiu dacă nu sper din suflet să nu fie așa, însă acum îmi dau seama, cu dragostea ta, că pot să îndeplinesc toate îndatoririle de conte dacă va trebui. Pot să fac orice avându-te pe tine alături.

Capitolul 46

Când Owen Monroe apăru la ușa de la intrare a lui Julian a doua zi dimineață extrem de devreme, Julian nu fu deloc surprins. Reușise să o strecoare pe furiș pe Cass înapoi în casa părinților săi la un moment dat dimineață, extrem de devreme, însă

se așteptase la momentul când trebuia să dea socoteală pentru faptele sale. Nu sperase decât să nu se trezească la douăzeci de pași distanță de capătul țevei pistolului lui Owen. Ar fi fost păcat să îl împuște pe fratele lui Cass.

Owen, lordul și Lady Moreland n-aveau pur și simplu de ales decât să fie rezonabili. Nu își doreau un scandal. Dacă servitorii începeau să vorbească, erau obligați să îngăduie această căsătorie. Era în interesul lor să fie de acord cu logodna cât mai rapid posibil și să înceapă să facă planuri de nuntă.

– Domnul Owen Monroe este aici să vă vadă, milord, anunță Pengree cu o intonație imperioasă din pragul ușii salonașului de mic dejun.

Julian nu își ridică privirea din ziar.

– Ți se pare că ar fi înarmat, Pengree?

– Milord?

Vocea majordomului era întrebătoare.

– Are vreun pistol în mână? Sau vreo umflătură vizibilă în buzunarul hainei?

– Milord, eu...

Julian zâmbi în spatele ziarului.

– Nu-ți mai bate capul, Pengree! Invită-l înăuntru! Bănuiesc că trebuie să mă resemnez.

Pengree ieși imediat. Julian îndoi la timp marginea superioară a ziarului cât să îl vadă cum se retrage din încăpere, cu o expresie confuză pe fața lui de majordom de regulă impasibilă.

Reveni în mai puțin de un minut:

– Domnul Owen Monroe, anunță el.

Owen trecu pe lângă majordom și intra în încăpere.

Julian îl măsură din cap până în picioare. Aparent nu avea nici un pistol. Ceea ce era un început bun. Hmm. Însă Monroe era un tip masiv, extrem de mare. De fapt, chiar uitase cât de mare era. Slavă Domnului că Julian era foarte priceput la mănuierea pistolului; dacă va fi nevoie să se dueleze nu avea nici un chef să îl provoace pe Monroe la un meci de box și spera al naibii de tare că nici Monroe nu avea să sugereze asta. Poate putea să îl provoace la un duel bazat pe câte flotări era în stare să facă fiecare.

– Vrei niște ouă cu pâine prăjită, Monroe? întrebă Julian cu un zâmbet draconic pe față.

Apoi își îndoi ziarul în două și îl aruncă pe masa din fața lui.

– Nu, mulțumesc, îi replică Monroe foarte calm.

– Vrei să iei loc sau pur și simplu vrei să-mi sari la gât acum?

Monroe înșfăcă cel mai apropiat scaun din fața sa și îl întoarse invers. Îl încăleacă și își sprijini antebrațele pe spătarul acestuia.

– Ce am venit să îți spun este foarte simplu.

– Iar asta ar fi? întrebă Julian sprijinindu-și coatele de tăblia mesei.

Monroe îl privi direct în ochi.

– Căsătorește-te cu sora mea sau te omor.

Julian nu se putu abține să nu râdă.

– Asta-i tot?

– Ți se pare amuzant? întrebă Monroe cu o voce ce căpătă o tentă mai furioasă.

– Nu, deloc. E vorba doar de faptul că vreau din toată inima să mă căsătoresc cu sora ta. De fapt, plănuiesc să o fac cât mai curând posibil. O iubesc.

– Bun, mă bucur să aud asta. După cum știi, părinții mei se opun căsătoriei voastre, însă i-am convins. Cred că în momentul acesta sunt în stare să vadă – ah – avantajele acestei mișcări.

– Părinții tăi nu mă vor pentru că sunt un al doilea născut, însă mie chiar nu-mi pasă.

– Nici mie. Am vorbit cu Cass înainte să vin. Ea spune că te iubește. Pentru mine este de ajuns. Eu și cu tine am fost întotdeauna prieteni. Încă nu sunt sigur despre ce-a fost vorba la nebunia aia de petrecere de la conac, însă suspectez că Lucy Upton, adică Hunt, a fost capul răutăților. Am fost obligat să intru și eu în joc și să le cânt în strună fiindcă am pierdut o partidă de cărți cu Upton.

Julian râse zgomotos la auzul acestor vorbe.

– Tu ai pierdut la cărți? Asta a fost motivul?

– Din păcate, da, îi replică Monroe.

– Ea, ducesa, chiar are reputația unei persoane care creează tot felul de probleme, nu-i așa? întrebă Julian.

– Nu știi nici pe jumătate cum stă treaba. Ar fi trebuit să o fi văzut când era mică, era un băiețoi pe care nu l-ai fi recunoscut niciodată. Însă Cass i-a fost mereu devotată trup și suflet, și orice prietenă de-a lui Cass...

– Am înțeles.

Julian se șterse la gură cu șervețelul.

– Știi ceva, Cass mi-a spus cu tu și cu ea nu sunteți prea apropiați. Acum de ce-ai venit să îi aperi onoarea?

– Poate că n-am fost apropiați pe vremea când eram copii, la urma urmei, eu fiind cu opt ani mai mare decât ea, însă Cass este sora mea și o iubesc. Aș ucide pe oricine i-ar face rău.

Julian dădu din cap cunoscător.

– Iar eu simt exact același lucru când vine vorba despre sora mea.

– Așadar, am căzut de acord. Tu și Cass vă căsătoriți, părinții mei vor fi, în ciuda unor rețineri, de acord cu căsătoria, iar noi, toți, vom forma o familie mare și fericită.

– O familie mare și fericită? Nu cred că aș merge chiar atât de departe, acum, Monroe, îi spuse Julian zâmbindu-i larg.

Owen îi zâmbi la rândul lui.

– Dă-mi și mie niște ouă, viitorule cumnat.

Capitolul 47

Când Derek Hunt sosi la reședința din oraș a lui Donald, mai târziu în acea după-amiază, nu era singur. Fratele său Collin era cu el.

Julian aruncă o privire pe fereastră și îi văzu venind pe alee. Simți că i se strânge stomacul. Probabil că ar fi trebuit să insiste ca mama lui și Daphne să rămână în oraș. Și ele trebuiau să audă asta. Oricum, o parte din el se bucura că avea să fie primul care auzea veștile, ca să le poată prezenta într-o manieră mai blândă dacă era nevoie.

Inspiră adânc chiar înainte ca Pengree să vină la ușa biroului să-i anunțe pe frații Hunt.

Derek și Collin intrară în cameră peste câteva momente. Amândoi păreau sobri, amândoi dădură mâna cu Julian.

Collin luă loc pe canapea, în timp ce Derek rămase în picioare. Julian se duse spre fereastră, însă rămase și el tot în picioare. Ducele se plimbă de colo, colo prin fața șemineului, cu mâinile la spate.

– După cum bănuiești, Swift. Avem vești.

Privirea lui Collin rămase ațintită pe covor.

Julian se pregăti sufletește. Puse o mână pe spătarul scaunului din fața sa.

– I-am găsit, spuse Derek dintr-o suflare.

Lui Julian i se strânse inima. Hunt nu rostise singurele cuvinte pe care el sperase să le audă. Nu spusese „în viață”.

– Rafe a fost bătut foarte rău, torturat. L-am dus la un chirurg în Brighton. O să supraviețuiască, însă este într-o stare precară.

Hunt se uită la prietenul său cu grijă.

– Într-o stare foarte precară.

Julian încuviință dând din cap.

– Înțeleg. Și Donald?

Derek clătină din cap.

– Rafe ne-a spus că Donald s-a dat de gol în mod accidental. Acesta a fost motivul pentru care au fost capturați. Cavendish a făcut tot ce-a putut să îl salveze.

Hunt se opri, se apropie de el, puse o mână pe umărul lui Julian și îl strânse.

– Este mort, Julian.

Julian înălță capul. Știuse asta în sinea lui, însă cuvântul era atât de definitiv, de greu și de dificil. *Mort*.

Julian se uită în ochii lui Derek.

– L-ați găsit. Sunteți siguri?

Derek încuviință dând o dată din cap.

– Da. I-am adus înapoi corpul neînsuflețit, pentru mama ta și pentru Daphne. Pentru tine, spuse el luându-și mâna de pe umărul lui Julian.

– Mulțumesc pentru asta, Hunt, îi replică Julian. Mama vă va fi recunoscătoare. Și eu la fel.

Hunt își înclină ușor capul.

– Este tot ce mai puteam face.

Maxilarul lui Collin era încleștat.

– Îmi pare atât de rău, Swift.

– Și mie, spuse Derek, băgându-și mâna în interiorul hainei și scoțând un plic din buzunarul acesteia. Acesta este pentru tine. Este de la Donald. I-l dăduse unuia dintre funcționarii de la Ministerul de Război ca să ți-l înmâneze în cazul... morții lui.

Julian se uită fix la document fără să vadă ceva. După care îl luă încet din mâna lui Derek și porni spre fereastră. Cu fața spre stradă, el rupse sigiliul și începu să citească.

Julian,

Dacă citești asta, atunci eu sunt mort, iar tu ești în viață și ai, fără îndoială, o mulțime de întrebări. Ministerul de Război a cerut un voluntar. Au anunțat Parlamentul că sunt în căutarea cuiva, o persoană cu suficient curaj să plece în Franța. Vreau să știi că am ezitat. La urma urmei, sunt conte, nu am moștenitori, iar singurul meu frate este plecat la război. Însă am știut că totul va fi bine, mai tânărul meu frate. Am știut cumva că vei supraviețui. Nu mă întreba cum. Pur și simplu am știut. Tu întotdeauna ai fost un supraviețuitor, și nu am nici un dubiu în privința asta.

Trebuie să știi ceva. Este ceva foarte important pentru mine și este chiar motivul pentru care îți scriu această scrisoare. Din totdeauna te-am admirat, Julian. Știu că tu m-ai admirat și ai vrut să fii mai mult ca mine, însă adevărul este că eu mi-am dorit întotdeauna să fiu ca tine. Tu ai plecat la război, te-ai luptat, aproape că ai murit. Tu ai dovedit un curaj imens și multă putere. Eu n-am avut niciodată așa ceva în mine. Cred că tata a știut mereu asta. Nu e nimic periculos în a sta din când în când câte o săptămână în Camera Lorzilor. Sau, mă rog, cu excepția lunii august când duhoarea Tamisei ajunge să fie de nesuportat. Așa că, atunci când a venit solicitarea pentru un voluntar,

da, am ezitat, însă până la urmă am știut ce am de făcut. Sunt fiul tatălui meu, dar sunt și fratele fratelui meu. Sper că am făcut Monarhia mândră de mine, însă, și mai important, sper că te-am făcut pe tine mândru de mine, Julian. Poate că mi-am petrecut toată viața pregătindu-mă să moștenesc un titlu nobiliar, însă asta nu a reprezentat nici un motiv de mândrie. Circumstanțele venirii pe lume nu sunt alese de nimeni, însă dârzenia și curajul sunt, iar acestea sunt lucrurile pe care le-ai ales tu. Domeniul Swifdon este norocos să aibă stăpân pe cineva atât de puternic ca tine. Eu sunt din toată inima de acord. Singurul meu regret este că nu am avut șansa să dau mâna cu bărbatul care ai devenit în timp.

Transmite-le dragostea mea mamei și lui Daphne. Cât despre tine, îți sugerez să te căsătorești cu Lady Cassandra și ocupă-te să ai cât mai rapid posibil moștenitori.

Al tău,

Donald

Julian inspiră adânc, adânc de tot. Fratele lui îl admirase? El nu știuse niciodată lucrul acesta. Fir-ar să fie, măcar dacă Donald ar fi fost aici o clipă doar, ca să-i poată și el spune același lucru.

Julian se întoarce cu spatele la cei doi prieteni ai săi, luptându-se cu lacrimile care îi înțepau ochii.

– Știi ce înseamnă asta? întrebă Derek cu vocea joasă.

Julian mai luă încă o gură de aer, de data aceasta tremurând.

– Că acum sunt contele de Swifdon.

Capitolul 48

O lună mai târziu

Cass, Julian, Lucy, Derek, Jane și Garrett se odihneau cu toții în salonul albastru din reședința contelui de Swifdon. Acum era

casa lui Julian. El încă aștepta documentele oficiale care trebuiau să treacă prin Parlament, însă deja își îndeplinea atribuțiile de conte. Ceea ce era și bine, și rău.

Înmormântarea lui Donald fusese ridicată la rang de funeralii de stat. Mare parte din nobilime revenise de la reședințele din provincie pentru acest eveniment. Participaseră inclusiv Wellington și însuși prințul regent.

Daphne și mama stătuseră tot timpul una lângă cealaltă, îndurerate desigur, însă cel puțin fuseseră alinate de faptul că bravul căpitan Cavendish supraviețuise. Din câte se părea, bietul tânăr era extrem de necăjit pentru că nu îl salvase și pe Swifdon. Cass făcuse tot ce putuse să le aline suferința celor trei membri rămași ai familiei, însă la final știa că nu prea putea face mare lucru în această privință. Aveau nevoie de timp să jelească.

Femeile, care stăteau toate pe canapea, își ridicară privirea ca să îi vadă pe Garrett și pe Julian schimbând priviri îngrijorate. Amândoi se plimbau de colo, colo pe covor asemenea unor fiare în cușcă.

— Oh, pentru numele Domnului, voi doi nu credeți că este timpul să vă împrieteniți? întrebă Cass.

— Politica tăcerii, Upton? Of, of, of, ce n-aș da să te pot obliga să nu vorbești cu *mine*, se auzi remarca acidă a lui Jane.

Garrett îi aruncă lui Jane o privire cruntă înainte să se întoarcă spre Julian.

— Mulțumesc că ai venit la înmormântare, îi spuse Julian lui Upton cu o voce nu foarte prietenoasă.

— Îmi pare al naibii de rău de Donald, Swift. A fost un om bun, îi răspunse Upton.

Julian încuviință dând din cap. Cei doi se bătură amical pe spate.

Cass oftă.

— Oh, slavă Domnului! S-au împăcat cu toții și totul s-a rezolvat.

— Da, atâta timp cât Upton, aici de față, pare potrivit să mă ajute să pot trece noua mea propunere în Parlament. Derek a fost

deja de acord cu ea. Asta va fi prima mea faptă oficială în calitate de conte de Swifdon.

– Deja ai întocmit o nouă propunere parlamentară? îl întreabă Garrett.

– Da, pentru ajutorarea veteranilor de război răniți în luptă. Bănuiesc că nu vei avea nici un fel de obiecții.

Garrett aprobă din cap. Vocea lui deveni serioasă.

– Spune-mi doar ce anume ai nevoie din partea mea și sunt de acord.

– Perfect, spuse Cass. Mulțumesc, Garrett.

Julian mârâi ușor în barbă, indicând în mod clar că nu îi prea convenea ca logodnica lui să i se adreseze altui bărbat pe numele de botez.

Derek le întrerupse discuția care nu ducea nicăieri, atrăgându-le atenția asupra soției lui. Se duse spre canapea și o apucă strâns în brațe. Îi aruncă o privire rapidă lui Julian.

– Ar fi trebuit să știu că trebuie să mă întorc cât mai rapid posibil la Londra când mi-ai scris despre o Lady Worthing și despre prietena ei Patience. De îndată ce ai menționat faptul că Lady Worthing este frumoasă, plină de energie și cu spirit de aventură, și că are ochii de culori diferite, am știut că soția mea pune ceva la cale. N-ar fi putut să fie o coincidență. Nu când era implicată Lucy.

Lucy își țuguie buzele și flutură din gene de câteva ori, uitându-se la soțul ei cu o privire complet nevinovată.

– Cel puțin ți-a spus că sunt frumoasă. Ar fi fost o situație foarte ciudată între voi doi dacă s-ar fi referit la noua ta soție ca fiind o hădă.

Râseră cu toții.

– I-am spus mamei că în cele din urmă o să i se îndeplinească dorința, îi spuse Julian lui Cass, ridicând-o și el de pe canapea și lipind-o strâns de el, cu brațele în jurul taliei ei.

– Despre ce dorință este vorba? întrebă Cass, zâmbind.

– Să mă vadă căsătorit în primăvară, răspunse el. Și nu va fi ca nici una dintre acele simple ceremonii de dimineață la care

participă doar câțiva prieteni apropiați. S-ar părea să fie un eveniment grandios.

– Mai putem aștepta, spuse Cass.

– Nu, nu mai putem, îi răspunse Julian. O să ne căsătorim de îndată ce se va încheia perioada celor șase luni de doliu. Viața este prețioasă și durează puțin. Asta-i o lecție pe care am învățat-o bine de tot în acest an.

– O să mă mărit cu tine oricând vei vrea tu, fu replica lui Cass însoțită de un râset.

– Trebuie să spun că va fi cam neplăcut să-mi țin mâinile de parte de tine până atunci, iubirea mea, îi șopti Julian la ureche.

Ea se ridică ușor pe vârfuri și îi răspunse tot în șoaptă:

– Da, bine. Sper doar că micul viitor conte nu va veni pe lume mai devreme de nouă luni după nuntă.

El îi zâmbi larg.

– Cum se simte mama ta? întrebă Cass.

Contesa se retrăsese în dormitor, așa cum făcuse și Daphne.

– Atât de bine pe cât te poți aștepta în situația ei, îi replică Julian. Știu că planurile de nuntă o s-o facă mult mai fericită. Și pe Daphne la fel.

– Biata Daphne a fost de neconsolat, fu replica lui Cass.

– Ea l-a iubit mult pe Donald. A insistat să fie dusă să îl vadă pe Rafe. Se simte mai bine, însă va mai trece ceva vreme până când se va recupera pe deplin.

– De-abia aștept să îl văd, spuse Cass.

Lucy veni spre ei și o îmbrățișă pe Cass.

– Sunt atât de bucuroasă că m-ai iertat, draga mea.

– Aveam de ales? spuse Cass cu un râset, îmbrățișându-și la rândul ei cea mai bună prietenă. Și, în plus, la urma urmei, chiar ți-ai răscumpărat greșeala.

– Da, prin faptul că am dus acea scrisoare.

– Ce scrisoare? întrebă Jane de jos, de unde stătea pe canapea.

– Scrisoarea pe care am scris-o când am crezut că Julian este pe moarte, răspunse Cass. Scrisoarea în care îi spuneam cât de mult îl iubesc.

– Știi ceva, eu am făcut-o să o scrie, spuse Lucy. Sunt deosebit de mândră de mine.

– Ar trebui să fii mândră de tine, adăugă Julian. Iar eu sunt deosebit de recunoscător. Chiar a contat și a făcut o mare diferență.

– Sunt pur și simplu atât de bucuroasă că totul s-a rezolvat între tine și căpitanul Swift, adică lordul Swifdon, îi spuse Jane lui Cass.

– Plângi, Jane? întrebă Cass.

– Eu nu plâng.

Jane își ridică cartea ca să-și ascundă fața.

– Ochii tăi sunt suspect de umezi.

– Mai taci din gură, se auzi Jane din spatele cărții.

Lucy zâmbi și își concentră atenția din nou asupra lui Cass.

– N-am vrut niciodată să îți fac vreun rău.

Cass încuviință din cap:

– Știi și n-ar fi trebuit să dau toată vina pe tine. A fost și vina mea.

– Ba nu. A fost vina mea, insistă Lucy. Eu sunt cea care a venit cu ideea acelui plan absurd.

– Însă a funcționat în felul lui, sublinie Jane.

Cass își șterse ochii.

– A funcționat. În cele din urmă.

– Da, în cele din urmă, spuse și Jane. Dar asta poate fi spus despre toate planurile lui Lucy.

– Oh, Cass. Îți promit, îți promit, îți promit, că nu o să-ți mai fac niciodată așa ceva! spuse Lucy.

– Îmi promiți și mie același lucru? întrebă Jane cu un ton plin de speranță, trăgându-și într-o parte cartea care îi acoperea fața.

– Bineînțeles că nu, replică Lucy. Cine știe ce aș putea să fiu nevoită să fac ca să te văd și pe *tine* aranjată într-un mod fericit, Janie?

Jane își dădu ochii peste cap.

– Doar să nu o faci într-un mod mult prea absurd, te rog!

– Am notat, veni rapid replica lui Lucy.

Derek își puse mâna pe umărul soției sale.

– Sper că ai terminat cu planurile și intrigile, Lucy. Nu cred că vreunul din noi i-ar mai putea face față vreunuia.

Lucy îi zâmbi lui Jane într-o parte.

– Desigur. Numai că mai întâi trebuie să o vedem pe Jane la casa ei, iar apoi...

Lui Garrett aproape că îi ieși băutura pe nas.

– Domnișoara Lowndes se mărită?

Jane își dădu ochii peste cap.

– Bineînțeles că nu, idiotule! Lucy mi-a promis că mă ajută să o fac pe mama să înceteze să mai încerce să mă ducă cu vorba și să mă facă să mă mărit.

Garrett oftă.

– Bănuiesc că ar trebui să-ți mulțumesc întrucât cel mai rău apelativ pe care mi l-ai adresat a fost acela de idiot. Este plăcut să te văd revenind la stilul tău normal plin de răutăți și aciditate, domnișoară Lowndes, spuse el cu un zâmbet rezervat.

Jane își înalță bărbia și îi răspunse cu un zâmbet la fel de rezervat.

– Plăcerea e de partea mea, Upton.

Lucy bătu din palme.

– Acum că a trecut înmormântarea, trebuie mai întâi să o ajutăm pe Cass să facă planurile de nuntă, desigur. După care o să ne ocupăm de Jane.

– Iar asta va implica un alt plan secret? își întrebă Derek soția.

– Nu neapărat, spuse Lucy clipind cu un aer inocent spre el.

Derek gemu.

– Pe mine să nu mă mai implici în nici un fel, spuse Garrett. Owen aproape că m-a bătut măr ultima oară.

– Nu pot garanta nimic, râse Lucy. Unele planuri necesită puțin ajutor din partea prietenilor. De fapt, găsesc că ele merg cel mai bine astfel.

– Nu și dacă ajutorul implică un scandal, îi replică Garrett.

– Asta nu-i deloc adevărat, spuse Lucy, ridicându-și nasul. Cu cât planul este mai scandalos, cu atât mai bine. Acesta este motivul pentru care este foarte important să fie scandalos din când în când.

– Da, bine, m-aș oferi voluntară să mă alătur Măicuțelor Speranței Perpetue, însă am dubii foarte mari că ele ar aproba ceea ce citesc eu, spuse Jane clătinând din cap și cutremurându-se. Iar Biblia este îngrozitor de neinteresantă.

Ei râseră cu toții. Apoi Jane întrebă:

– Ai mai auzit ceva de Penelope în ultima perioadă, Cass?

– Ultimul lucru pe care l-am auzit este că a plecat în mare taină la Gretna Green să se mărite cu domnul Sedgewick.

– Cine este domnul Sedgewick? întrebă Lucy.

– N-am nici cea mai vagă idee, răspunse Cass. Bănuiesc că o să-l cunoaștem când se vor întoarce.

– Și părinții ei și-au ieșit din minți? întrebă Lucy.

– Chiar și-au ieșit, spuse Cass lăsându-și capul pe spate pe pieptul lui Julian și inspirând adânc. Bănuiesc că noi ar trebui să fim recunoscători că în cele din urmă părinții mei s-au obișnuit cu ideea căsătoriei noastre, scumpule.

– Nu prea au avut de ales, replică Julian.

– Glumești? Nu s-au opus pentru că acum ești conte, Julian, spuse Jane, chiar înainte să își ducă rapid mâna la gură. Își dresе vocea. Cu scuzele de rigoare că am fost atât de directă.

– Adevărul ăsta este, spuse Julian zâmbind.

– E de-a dreptul enervant, spuse Cass, că au parte de ceea ce și-au dorit în asemenea circumstanțe îngrozitoare, spuse ea clătinând din cap.

Lucy își bătu ușor în obraz cu degetul arătător.

– Nu contează, draga mea! Tu în curând o să fii contesă, indiferent dacă a fost din întâmplare sau nu.

Julian îi luă mâna lui Cass, o duse la buze și o sărută.

– Îmi place asta. Îmi place foarte mult. Tu ești singura mea iubire, contesa mea din întâmplare.